geneviève
dorman
SANA FIRTINALAR
GETİRECEĞİM

grafik düzen : metinacar / Film ve baskı : Renkler Matbaacılık 22 90 71

YAYINAJANS'ın " Seçkin Romanlar"dizisinin 3. kitabı elinizde şimdi.
Bu dizimizle kaliteşi, konusu çeviri ve dış görünüşüyle beğeneceğiniz romanları , elinize ulaştırmak amacımız.
Türkiye'de ilk defa her ay gerçekbir "KİTAP KLÜBÜ " servisiyle kitapsevere bu diziden iki kitap sunma arzusundayız.
Herbiri çok değişik konulu ama tümü de bir solukta okunacak kadar sürükleyici kitaplardan oluşan "Seçkin Romanlar"dizimizin beğencenizi kazanacağı umudundayız . . .

Hoşçakalın

YAYINAJANS

SANA FIRTINALAR GETİRECEĞİM

Çeviri : AHMET EROZAN

ÇEVİRMEN ÜZERİNE :

Ankara Siyasal Bilgiler Fakültesi Dış İlişkiler Şubesi 4. sınıf öğrencisidir. Bursa' da doğdu . (14.3.1950) İstanbul Saint Joseph Lisesin'i bitirdi. Evlidir . Bûse (1971) adında bir kızı vardır.
İngilizce ve Fransızca bilir.

YAZAR ÜZERİNE :

GENEVIEVE DORMANN,
Yeni kuşak Fransız kadın ya - zarlarının en ünlülerinden biri dir. Bu kitabında Paris'ten Bom bay'a bir kamyon şoföründen , bir Bakan'a kadar değişik çev- re ve kişileri anlatırken kendi gerçek yaşamını da yansıtmak tadır.

YAYINAJANS " Seçkin Romanlar" dizişinin 3.ki tabı • Orijinal adı : JE T'APPORTERAİ DES ORAGES • Çeviri : Ahmet Erozan • Dizgi-bas kı : Teknik Ofset • Kapak : Metin Acar • Şubat 1973 • Yayınajans : Tepebaşı Meşrutiyet Cad Ak Han No. 58/31 İstanbul

geneviève dorman

SANA FIRTINALAR GETİRECEĞİM

ALEXANDRE VİALETTE'İN HATIRASINA ...

Aniden fren yapan kamyon, yolun kenarına doğ ru ilerledi, uzun bir tıslamadan sonra bütünağır lığıyla sarsılıp durdu.

Dizleri çenesinin altında, alnı kapının camı na dayalı olarak oturan José emniyet düğmeleri ne basan, farları söndüren ve el frenini çeken adamı izliyordu.

Adam nihayet José'ye döndü, gözlerinin önü ne düşen bir tutam saçı geriye atıp sinirlibir ha reketle işaret parmağını şakağına götürdü.

— Arada sırada keçileri kaçırıyorsunuz gali ba. Tutup alyansınızı gecenin karanlığına attınız Yoksa bir de gidip aramamı mı istiyorsunuz?

Eğer onu attıysam bunun nedeni artık onu istememdir.

— Altın mıydı?

— Evet, dedi José. Ama zaten satamazdım. .. İkinci kez takacak olana uğursuzluk getirir derler.

— Ne o yani kocanız böyle hop diye ansızın gitti mi?

— Evet, dedi José. Hop diye !

Adam başını sağa sola salladı ve yolda kamyonuna aldığı kadını baştan aşağıyasüzdü. Yasak olduğu için o güne kadar kamyonuna hiç oto-stop çu almamıştı. İnsanın başına bir sürü bela getirdiklerini düşünüyordu. Fakat bu seferdurmak zorunluğunda kalmıştı. Yüzü, kızıl saçları, sekerek yürüyüşü, havası ile bu kadın ilgisini çekmişti. Ama zaten gerçeği söylemek gerekirse tek başına yolculuk etmekten de bıkmıştı.

— Hani, dedi José biraz evvel birşeyler atıştıracağımızı söylemiştiniz?Sizi rahatsız etmek için söylemiyorum ama sabahtan beri açtım.

Adam gerindi. Elinin içiyle direksiyona vurdu ve kadının diğerlerinden olmadığını düşündü. Daha sonra geriye döndü, kuşetin perdesini aralayıp bir plâstik torba, bir şişe ve bir termos çıkardı.

— Domuz kavurması, sosis, biraz Bonbel, kırmızı şarap ve kahve. Yeter mi küçük hanım?

— Yeter, dedi José. İsminiz ne ?

— Rambot Bernard, dedi. Ya sizinki ?

— José. Aslında adım Joséphine ama beni José diye çağırırlar.

— Joséphine, dedi adam gülerek. Peki niye Cunégonda değil ?

— Annem koymuş, dedi José ben değil. Doğdu ğum zaman sadece Imparator Stili mobilyaları varmış. Napolyon'un yüzünden. Onun için adımı Joséphine koymuşlar.

Şimdi kendini daha iyi hissediyordu.Daha doğrusu buz tutmuş yolun kenarında, yorgunluk, sinir gerginliği ve çöken gecenin yarattığı iç sıkıntısından gözleri yaşlı olarak bir araba beklediği bir saat öncesine kıyasla .

Kamyon durduğunda ümitsizliğin verdiği enerji ile hiç de bu kadar büyük boyutlar içinde düşünmediği kaçma aracına koşmuştu. Yine de hiç yoktan iyiydi. Noel ertesi arabalar seyrektir İnsanlar evlerinde oturup televizyon seyretmeyi yemek yemeyi ve kestirmeyi tercih ederler.

Şoförün görünüşü de ona güven vermişti. İri yarıydı ama hiç de yaramazlık ifadesi bulunmayan çocukça bir yüzü vardı. Kendisi gibi yirmi iki, yirmi üç yaşlarında olmalıydı. İnsan yaşıtlarından çekinmezdi.

Bernard, José ile hemen konuşmaya başlamıştı. Paris'e balık götürüyordu. Geceyarısına doğru Poitiers'e varacak, küçük bir moladan sonra da Paris hallerine gidecekti. Haftada üçseferden iki senedir bu işi yapıyordu.

Maryse ve kamyonunun adı sık sık konuşmalarında geçiyordu. Maryse karısı ve Berliet, altı çift lâstikli yepyeni frigorifik kamyonuydu.Yirmi değil yirmibeş yaşındaydı ve konuşacak birşey

olmadığı zaman ıslıkla Pierre Perret'nin şarkı larını çalardı. Bu tip beni güldürüyor.Cezayir'de "Tiens, voilâ du boudin"i söylerdik. Orada iyi eğ lenmiştik. Orospular da vardı. özür dilerim her halde ne demek istediğimi anlıyorsunuz... Taa çölün ortasına bir de kârhane kurmuşlardı. Bun ları karıma hiç anlatmadım. Zaten anlamaz, ona göre hikâye değil. Geri düşünceli olduğunu kas tetmiyorum ama.. Aslına bakarsanız bütün bun ları size niye anlattığımı ben de bilmiyorum.

Bunu sorular takip etti ve José açıklamalar- da bulundu. Hayır, treni kaçırmamıştı. Evet, Pa risliydi. Oléron'a kocası ve arkadaşlarıylaNoel'i geçirmeye gelmişlerdi. Evliydi. Ondokuz yaşında evlenmişti. Öyleyse kocası neredeydi?Kavga et mişler ve kocasını bırakıp evden çıkmıştı.

Motor sessizce çalışıyor ve gece camlar bo yunca akıp gidiyordu. Silecekler arasıra geçen bir sağanağın artıklarını temizliyor ve içeride üst üste yakılan sigaraların yarattığı yakınlık on ları sırdaşlığa itiyordu. Kamyon sanki denizin ortasında bir saldı. Konuşulanların hiç önemiyok tu. Ve José daha birkaç saat için kendini güven içinde hissediyordu.

— Evet, dedi Rambot Bernard, fakat bütün bun lar bu saatte böyle yol üstünde bulunuş nedenini zi açıklamıyor. Herşeye rağmen biraz ağırbaşlı lık gerek : küçük bir tartışma için herşeyi bıra kamazsınız. Nedir asıl neden ?

— Ben, dedi José gelmek istemiyordum Neden- nini bilmiyorum ama Noel herzaman kafamıattır

mıştır. Küçükken bir dereceye kadar çekiliyor ama sonra bir sirke, komediye dönüşüyor. Adeta yaşlıların tıkınmalarına neden olan bir bayram şekline geliyor. Ne demek sabaha kadar oturmak Ben haziranda, eylülde, canım ne zaman isterse sabahlarım. Onlar gibi uyumamak için çanların gürültüsüne de gerek yok. Çamları ve mumları ile beni ağlatıyorlar. Zavallılar.

— Bütün bunları nereden çıkarıyorsunuz, dedi Rambot. Düşüncelerinizin hiç de normal olmadığını biliyor musunuz?

— Olabilir, dedi José. Ama ben kuştüyü bir yorganın altında yatmayı ve Noel'in bir an önce bitmesini beklemeyi arzuluyordum. Alain'e de bunu teklif ettim. Ikimiz başbaşa kalıp, sardalye yiyecek, iskambil oynayacaktık. Olmadı, Noel onun için kutsal bir günmüş.

— Alain kocanız mı?

— İdi, dedi José,

— Ne iş yapıyordu ?

— Elektronik beyinlerle uğraşıyordu.

— Sizden yaşlı mı ?

— En aşağı otuz yaşında, dedi José.

— Ne zamandan beri evlisiniz?

— İki sene.

— Amma da meraklı adam diyeceksiniz, dedi Rambot, ama madem ki gevezelik ediyoruz..

— Ziyanı yok, dedi José... nerede kalmıştım. bir sürü arkadaşının davetini almıştı...

Hepsi gözünün önünde canlandı. Gözlüklerinin arkasından gülen Marie-Rose ve Louis; hakim ve devamlı olarak inci gerdanlığıyla oynayan şiş-

man karısı, Gilles, Benoît, Catherine, Romaine, ve Claire. Hanın bütün odalarını açtırmış. şömi neleri yaktırmış, naftalin kokan yatak takımla rını çıkarttırmış ve masaları alabildiğine yiye cekle doldurtmuşlardı.

Bütün geceyi hindi ve çukulatalı pasta yiye rek geçirdiler. Louis avukatlık hatıralarını an lattı. Her zaman anlatacak birşeyler bulur ve bunları el, kol hareketleriyle de süslerdi. O ara da sırada coşuyor, yerinden kalkıp odayı bir uç tan öbür uca katetmeye başlıyordu. José, yüzü içtiği yüzlerce hektolitre şarapla kırmızılaşmış ve halâ otuz yaşındaymış gibi yanından her ge çişinde kalçasına bir çimdik atmaktan çekinme yen bu adamı seviyordu. Nasıl oluyordu da şu yı lan ruhlu karısı Marie-Rose'a dayanabiliyordu?

Ertesi sabah herkes geç kalkmış ve kahval tı masasına oturmuştu. Alain etrafındakilerden ve konuşulanlardan memnun ellerini oğuşturu yordu: Otomobiller, televizyon, Goncourt ödülü, doğum kontrol hapları insanı şişmanlatıyor mu? tenkit etmesi kolay, De Gaulle'den sonra ne ola cak sorarım? Hatta Tanrı ve Yeni Katoliklerden de söz edebilir ve "Gizli Kamera" programının iki, üç enteresan kısmını da anlatabilirlerdi. Ya Paris-Match'daki bebek foklar, bunları üzüntü verici bulmuyor musunuz? Biafra'da en azından üç kez ayaklanma olmuştu. Eğer benim fikrimi sorarsanız Fransa'da solcu partilerin birleşme si bir düşdür.

José artık yerinde duramıyordu ve bir ses sizlik anında sesi odada çınladı :

— Saçmalıyorsun kocacığım
Hakimin karısı şaşkınlıktan çatalını düşürdü

Poitiers'e geldiklerinde kamyonunu üç kamyonun arasına park eden Rambot, José'ye kendilerini sabaha kadar tutacak birşeyler yemeğe davet etti. Tekrar yola koyulduklarına Rambot ;

— Eee, sonra ?

— Sonrası basit, dedi José. Alain ve yemeği ile uğraşacağı yerde onu korumaya kalkışan Marie- Rose'la atıştım. Zavallı Alain'i rahat bırakmazsam, günün birinde tatlı bir kıza rastlayacağını ve beni terkedeceğini, bu köpek huyum yüzünden de yalnız kalacağımı söyledi.Alain ise korunduğuna memnun salyangozlarını tıkınıyordu. Seni aldattığı gün ağlayacak mısın? diyordu Marie-Rose. Bunun üzerine ben de ağzıma geleni söylemeye başladım. Bu gibi şeylerle hiç ilgilenmediğimi, Alain'in istediği kızla yatabileceğini söyledim. Beni bırakıp gitsin, umurumda bile değil, dedim. Söylediklerimin hepsi doğru değildi, amasinirden işte... Alain hiç bir şey söylemiyor, Marie-Rose ise hâlâ ısrar ediyordu : "Umursamaz görünüyorsun ama durumunu bir görsen, neredeyse göz yaşların boşalacak. "

Doğruydu. Louis hariç, gülüşen ve ne olup bitteceğini merakla bekleyen bu kadar insan karşısında tek başıma kalmıştım. Sinirden her tarafım titriyordu. Etrafı iyi göremez olmuştum... Karşımdaki karıya saçını başını darmadağan edecek cinsten iki tokat atmaya karar vermiştim Elimikaldırıyordum ki, birdenbire gözümün önün

de yumuşak yanağında, çökmüş yüzünde patlayan tokat ve uçan gözlükleri canlandı. Elli yaşında, ve ne de olsa sevdiğim Louis'nin karısı olduğunu düşündüm. Onun benden önce öleceğini düşünmem ve ellerinde sonun başlangıcının belirtileri olan kahverengi beneklerin belirdiğini farketmem sakinleşmeme yetti. Onu konserve kutusuna yerleştirilmiş bir balık olarak gördüm. Kadına vurmadım ama, masanın üzerine, tabakların arasına sıçradım. Oradan yere atladım ve kapıyı çarpıp dışarı çıktım. Daha sonra kendimi sakinleştirmek için yandaki ormana gidip avazım çıktığı kadar bağırdım, ağladım..

Hikâyeye kendi kaptıran Rambot kamyonun yavaşlatmıştı.

— Eee, ne oldu bitti mi?

— Ya sen, dedi José, sen ne yapardın benim gibi üzgün ve sinirli ve üstelik de mantosuz soğuğa çıkıp gitseydi?

—Ben, dedi Rambot dişlerini sıkarak, böyle birşey yapsaydı? Burada söyliyeceklerim için özür dilerim. Arkasından gider. sıkı bir tokat patlatır, kıçından tutup geri getirirdim. Sana söyliyeyim, üç gün yerinden kalkamazdı.

— Evet, dedi José, Ama böyle olmadı. Alain beni aramaya gelmedi. Bağırmam bitince kendimi ormanın ortasında, soğuktan dişlerim birbirine çarpar durumda buldum.

— Niye geri dönmedin?

— Herkes gülsün diye mi? Ölmem daha iyi olurdu. Ayrıca gözlerim şişmiş, çirkinleşmiştim. Gülünç bir durumdaydım anlıyor musun?

— Peki niye gelip seni aramadı?

— Diğerlerinin önünde küçülmemek, karısına aşık bir koca durumuna düşmemek için. Belki o gelmek istemiştir de Marie-Rose engel olmuştur. Bana ders olsun diye.

— Desene donlarının içinde hiç bir şeyleri olmayan erkekler de var, dedi Rambot. Ben seni bir güzel azarlar, sonra da geri getirirdim. Daha sonra?

Sonra sinirinin de etkisiyle açlığı artan José yemeden bırakıp gittiği yengeç ve midyeleri düşünmüştü. Hiç olmazsa tatlıyı yiyene dek sabretmesini bilmeliydi. Bomboş bir arazide, deniz elli metre uzaklıkta ki bir plajda ve kendisi ayrıldıktan sonra tıkınmaya devam eden kişilerin bulunduğu bir hanın biraz ilerisinde, kışa, çamların hüznüne, soğuğa, kum tepelerinin üzerinden denize doğru esen rüzgâra terkedilmiş durumdaydı.

Biraz da intikam duygusuyla soğuk ve rutubetten oracıkta ölmeyi düşündü. Ama bunun böyle olmasına imkân vermeyecek kadar sağlıklıydı. Kazaklar, eşarplar altında ve vitaminlerle beslenerek geçirilen yıllar insanı elinde olmak sızın zaturreden uzak tutuyordu. Zaten böyle tehlikeli hastalıklar birdenbire başlamıyor, en aşağı iki günün geçmesi gerekiyordu.

Böyle olduğu yerde iki gün bekleyecek miydi? Hayır, Alain sonunda karar verecek ve gurunu yenip gelecekti. O zaman, ona kendisini bir saat dışarda, soğukta bırakmanın hesabını soracaktı. En iyisi beklemekti.

Isınmak için küçük daireler çizerek koşma ya başlamıştı. Rüzgâr plajda esip duruyor, boynu yere bükük ağaçlar da sanki bunun olağan bir şey olduğunu belirtiyorlardı. Kum tepelerinin arasından dalgalar gözüküyordu: okyanus. Ve güneş daha şimdiden çamların arasına doğru iniyordu.

Boğazında düğümlenmeye başlayan sinsi bir sıkıntıya engel olmak için. şarkı söylemeye koyulmuştu: "Küçücük bir gemiydi. ."Ama. . küçük gemi boğazından zor geçiyor ve hüzünlü şarkı , gittikçe sönükleşiyordu:". . . . . hi, hi, hiç yüzmemişti".

Hanın bacasından duman tütüyor ve Alain henüz gelmemişti. José vakit geçsin diye iki adım oraya, üç adım buraya volta atmaya başlamıştı.

Daha sonra aklına garip fikirler geldi. Kimi bekliyordu? Neyi bekliyordu? Hem yanıyor, hem üşüyorve her an kendisinden birşeylerin kopup boşluğa düştüğünü hissediyordu.

Kumsalın sonuna, denizin kenarına gelmişti Sırf Alain'in canını sıkmak için zihninde belirlenmeye başlayan müthiş davranışı düşündü. Denize doğru buz gibi sularla örtülünceye dek yürümesi yeterliydi. Korkunç, değişik ama temiz bir ölüm. Bir İngiliz filminde görmüştü. Tıpkı bir golf oyuncusunun göle girmesi ve kasketi suyun üstünde başı boş yüzene dek yürümesi gibi.

İşi uzatmamak için yüzmemeye çalışmalıydı Zor. Herşeyin bittiğini bilerek de olsa yüzmemeye çalışmak, bir an önce boğulmak için ağzını ok

yanusa açmak olanaksızdı.

Diğerleri gece iyice bastırınca onu aramaya gelecekler ve şaşıracaklardı. Jandarmalar, projektörler, motorlar olacaktı. Karanlığa ismini haykıracaklar ama kimse cevap vermiyecekti.

Ve José hazırladığı güzel hikâyenin detaylarına kendini kaptırıp denize doğru ilerlemişti. Hepsini görüyordu, sabahın ilk saatlerinde sahile dizilmişlerdi. Alain'in yüz hatları gerilmiş olacaktı. Artık kimse gülmeyi düşünmeyecek önce ayakkabılarının tekini daha sonra da kazağını bulacaklardı.

Bunun üzerine bir ayak darbesiyle makosenlerinden birini atmış, kazağını da çıkartmıştı. Üşümüyordu.

Belki de bir daha seferki gel-git hareketinde Alain denizin getireceği cesedini, suların giderken bıraktığı tahta ve kemik parçaları ve yosunlar arasında bulacaktı. Gözleri açık, karnı şişmiş durumda hiç unutamıyacağı bir hatıra olacaktı.

Dizine kadar denize girmişti. İlk dalgayı hissetmiş ama ikincisinden kaçmıştı. Önceden düşündüğü gibi su çok soğuktu. Aşağılık insanların bellilikleri zayıftır: Alain mutlaka kendini acındıracak birşeyler bulacaktı. Zavallı, şanssız adam, sonunda intihar eden dengesiz bir kadınla evlenmişti diyeceklerdi.

O, José, kendilerini cezalandırmak için ölümü hap şeklinde yutan ya da havagazını açanlar gibi ölebilir miydi? Hayır, herzamankinden daha fazla yaşamak arzusuyla doluydu. Evden çıktı

ğından beri geçirdiği her sarsıntı iradesini kıra cağı yerde ona yepyeni bir güç kazandırmıştı.

Ayakkabısını ve kazağını toplamıştı. Güneş yaşayanların güneşi, yusyuvarlak, kıpkırmızı çamların tepesine değiyordu.

Birden tepelerin üstünde bir karaltı belirdi. Alain? Hayır. Kumların üzerinde dolaşan ve bir şeyler toplayan bir adam.

José, gelen kim olursa olsun onu nezaketle karşılamaya söz verdi. Kendisine sarılmak ister se karşı koymayacak, onu hemen oracıkta elde etmek isterse bacaklarını açacaktı. Götürmek is terse, gidecekti. Herhalde bir çiftçi ya da balık çıydı. Silûetin 'den genç olduğu anlaşılıyordu . . Portakal rengi göğün altında geniş omuzları var dı.

Kim olursa olsun, bir vücudun sıcaklığını yu muşaklığını hissetmeye hazırdı. Kendisine bakan ve saran gözlerin olmasını istiyordu. Bir ses duymak, kelimeler işitmek en büyük arzusuydu. .

Adam ona doğru yöneldiği zaman, herşeye rağmen biraz çekindi. Durmuş kendisine bakıyor du. Ve o da saçları uçuşarak bekliyordu. Cesaret le bir kaç adım atan José adamın şaşkın bakışla rı ve ağzından taşan salyalarıyla karşılaştı. Ap tal bir çocuk gibi gülüyor ve elini pantalonunun düğmelerine doğru götürüyordu.

José uzun süre koşmuştu. Korkudan değil sa dece bir hareket ihtiyacından. Zaten adamı tehli keliden ziyade kaba bulmuştu. Dönüp arkasına

baktı. Takip etmemişti.

Kalbine aniden bir hüzün çökmüş, bunu bir gülme arzusu takip etmişti. Bir aşık beklerken şeytanla karşılaşmıştı.

Han'a dönmeyi düşündü. Askerler, kızılderili ler gibi ağaçların arkasına saklanarak ve durup nefes alarak ilerledi.

Bir gün önce avlunun arkasından mutfağa açı lan küçük bir kapı gözüne ilişmişti. Oradan da merdivene geçiliyordu. Kimseye görünmeden eş yalarını alacak ve yine kimseye haber bırakma dan çıkıp gidecekti.

Hava iyice kararmaya başlamıştı. José du var kenarından ilerliyerek ışık yanan bir pence reye yaklaştı. Hepsi orada, salondaydılar. Şömi nenin yanındaki alçak masada içilen çayın artık ları vardı. Louis'yi gördü, sırtı pencereye dönük birşeyler okuyordu. Marie sallanan iskemleye oturmuş biriyle konuşuyor, Alain ise biraz ileri de oturuyordu ve elindeki güzel kağıda bakılırsa oyunu kazanacağa benziyordu.

Kendisiyle ilgilenen kimsenin olmadığını far ketti. Olmüş olsaydım bile yine kâğıt oynamaya devam ederlerdi diye düşündü.

Dizlerinin üstünde yürüyerek pencerenin al tından geçti, köşeyi dönüp küçük kapıdan içeri sü züldü. Holden geçen hizmetçiye görünmemek i-çin saklandı. Bir an kendini hırsız gibi hissetti. Hırsız? Hiç de fena fikir değil.

Aklına gelen projeyi gerçekleştirmek için , birkaç dakikası vardı. Hepsini soyacaktı, hepsini bütün güleńleri.

Birbiri ardı sıra bütün odaları dolaştı. Eli ceplere, çantalara dalıp çıktı. Oradan otuzbin buradan beşbin frank almıştı. Marie-Rose'un çantasını bulamadı, herhalde yanına almıştı. Ama yine de hiç yoktan iyidir diyerek bavulundan bir şişe parfüm aldı. Alain'den boş bir çek almıştı.. İmzasını taklit etmek çok basit bir işti. Louis'den, gülmeyen ve hatta durumu karşısında üzülen Louis'den hiç birşey almadı. Hatta bazı aşıkların giriştiği inceliklerden biri birkaç dakikası namal oldu. Yastığın üzerine rujla büyük bir dudak resmi çizmiş ve içine şu kelimeleri yazmıştı:"Seni seviyorum ihtiyar. "

Mantosunu giymiş, çantasını alıp almamak konusunda duraklamış ve hayata elleri boş olarak yeniden atılmanın daha doğru olacağına inanmıştı.

Yola ulaştığı zaman koskoca, yuvarlak, kırmızı güneş artık denize düşmüştü. Çocuk hikâyelerindeki kırmızı balon gibi.

— Ne o sesin çıkmıyor, dedi Rambot.Birşeyin mi var?

— Yok, dedi José, iyiyim.

— Onlara telefon edip, kendilerini Paris'te beklediğini söylesen daha iyi olmaz mı?

— Asla, dedi José, Onları bir daha görmek istemiyorum.

— Peki, o halde ne düşünüyorsun?

— Aptalca birşey, dedi José, köpeğimi düşünüyorum. Louveciennes'de oturuyordum. Bir evim, bahçem, elma ağaçlarım, ayağı toprağa gömülen

bir sıram, kitaplarım, pianom, her sabah güneşin yüzüme doğduğu mavi boyalı bir odam ve pis ayaklarıyla üzerime atlayan koskoca aptal bir köpeğim vardı. Artık üzerime atlıyamıyacağını düşünüyordum. Ve kendi kendime insan ölünce köpekler üzerlerine atlamaz diyordum.

— Şimdi ne yapacaksın?, dedi Rambot.

— Bilmiyorum, dedi José, Göreceğiz.

Rungis'e gelmeden önceydi. Berger sokağı nınkahveleri, saat gece yarısını çoktan geçmiş olmasına rağmen halâ açıktı. José, tuhaf bir utan ma duygusuyla kendisini kuzeni olarak tanıtan Rambot'yu en azından iki saattir dipteki masa lardan birinde bekliyordu.

José, hareketleriyle en mükemmel ve çabuk şekilde müşterilerin isteklerini yerine getiren şişko Marcelle'in yerinde olmayı arzuladı. Par makları hesap makinesinin tuşları üzerinde do laşıyor ve para kasası bir yumruk darbesiyle a-çılıyordu. José hayranlıkla, paraları alan, bozuk

lukları geri veren ve arada sırada saçlarını dü zelten eli izliyordu.

Bu kadın ona, hareketli, topluma yararlı ve takdir edilecek bir hünere sahip biri olarak gö züküyordu. On işi bir arada yapmasını biliyordu Robert için bir börek, sandöviçleri hazırlamak , Fatura nereye kaybolmuştu? Jojo niye hâlâ hesa bı getirmemişti? Bu arada yine de kışın uzun ge çeceğinden söz etmekten geri kalmıyordu.

Güneş doğmaya başlarken içini bir sıkıntı kapladı. Gece işçileri, ellerinde kalan son kirle ri oğuşturarak kahveye girerlerken, Marcelle hepsine birden aynı anda nasıl servis yapacağını bilemiyordu.

Sabah ayazı José'yi ürpertiyordu. Ne yapma lıydı, ne yapmalıydı, Tanrım? Ona bakıyorlar, fi kir yürütüyorlar, işaret ediyorlar ve aralarında fısıldaşıyorlardı. Kimdi bu saçı başı birbirineka rışmış kızıl saçlı kadın? Hippi mi? Nasılsın kü çük tavşan?

Bana ilk dokunanın suratına bardağı fırlatı rım diye düşündü José.

Lili Boudard'in, annesinin yanına dönebilirdi Dönebilirdi, niye olmasın? Bir ses çocukluk gün lerinden, su bardaklarından, yediği tokatlardan ve karanlık bir odaya kapatılmalarından bahsedi yordu. Yorgunluktan gücü tükenmişti. . "Ne diye bu durumlara giriyorsun? Burada mutlu değil mi sin? Sıcak bir odan, kitapların var, iyi de bakılı yorsun. . Bunların hiç farkında değilsin. oysa bun ların hiçbirine sahip olmayan bir sürü çocuk var Bak şu gazetedeki çinli çocuklara. . . Peki, ne is

tiyorsun?İyice aklını kaçırdın galiba... Halbuki biz elimizden geleni yapıyoruz. Fedakârlıklara katlanıyor, sabrediyoruz, Tanrım neydi benim günahım?"

Geriye dönüp, beni sev, okşa, bana ninni söyle diyebilir miydi? Başını dizlerine koyup saçlarının okşanışını hissederken, bitti, bitti artık, bitti dediğini duyabilir miydi? Ondan sonra hayatının geri kalan kısmını hep neşe içinde geçirebilir miydi? Hayır, bu olanaksızdı.

Oysa José pek çok anne tanımıştı. Birçoğunda dostlarında ya da topluma mahsus yerlerde rastlamıştı, şişman, gelişigüzel giyinmiş, sıska, gülümseyen, geç kalmışlar, erkenciler, genç ihtiyarlar, ihtiyar gençler, perişanlar, zafer kazanmışlar.. Aralarından en hayvanları, hiç bir şey anlamayanları bile hayvanî bir sıcaklık yayıyorlardı. Lili Boudard'da bu bile yoktu.

Kaskatı bir kalbe ve kişiliğinin aynası olan davranışlara sahipti. Heryerinden fakirlik akıyordu. Saçtan fakir, dudaktan fakir, tırnaktan fakirdi ...

Onun gibi, kıçının en küçük kısmını koltuğa koyarak oturan bir insana ne denilebilir, o insandan ne sıcaklık beklenebilirdi? Cömertlikten yoksun şeyleri, maden suyu ve elmasları, seven birisinden ne umulabilirdi? En gelişmiş yönü temizlik ve en çok yaptığı hareket bir şeyin temiz olup olmadığını anlamak için elini üzerinden geçirmek olan insan konusunda ne düşünülebilirdi?

Ailenin kazancı da, eğer onu merak ettiyseniz oldukça iyiydi. Lili Boudard'a büyük babasından

kapan yapan bir fabrika kalmıştı. José'ye küçük lüğünde, boş yerlerini müsvedde kâğıdı olarak kullansın diye bir sürü "Ölümsüz Kapan" broşü rü verirlerdi. Bir kere, sadece bir kere broşü rün tersini çevirip, yazılı kısmı okumuştu. Her türlü kemirici hayvanı yakalıyabilen kapanlardan söz ediliyordu. Sergilerde kazanılan madalyala - rın fotograflarının altında çeşitli kapan türleri nin fotografları vardı, hayvanın yeme dokunması na fırsat vermeden yakalanan, köstebek boğan, ispanyol tipi kuş kapanı, tilki kapanı, çift gezen türler için çift girişli ingiliz kapanı.

Bütün bunlara ek olarak fabrika ev eşyaları da yapıyordu ama onların da birer kapandan pek farkı yoktu. İşkence aletine benzeyen paspaslar parmağınızı kıstırmaya hazır mandallar üzerine kıçını koyanı çimdiklemeye hazır portatif is kemleler.

José, Lili Boudard'in kendisine, alış verişe gitmesi için verdiği paralarda bile cançekişen fare, köstebek kokusu sezinliyordu. Bunu duyan Lili çok sinirlenmişti. Ölümsüz Kapan'ın Büyük baba Perrin'in hatırasına saygı gösterilmesini istiyordu. Bu koku hikâyesi de nereden çıkmış tı?

José, annesine karşı uzun süre utanç ve kin dolu duygular beslemişti. İçini de kimseye döke miyordu. Hayatının üzerine bir leke, bir günah gibi çökmüştü. Arkadaşlarını hiçbir zaman evle rine çağırmamış ama onların annelerinden söz edişlerini kıskançlıkla dinlemişti.

Zaten, Lili gibi bütün düşüncesi hayallerden oluşan birine ne yapabilirdi? Yok efendim kuzey afrikalıların eline değmiş portakalları yalama malıymış, para mutluluk getirmezmiş, samanlık ta ot olmayınca atlar döğüşürmüş, kuru soğan sıhhate faydalıymış, Fransa epey kalkınmışmış, daha bir sürü palavra. Bütün bunlar yetmiyor muş gibi bir de beynine kurşun dolduracağına da ir yeminler ediyordu.

Hele başkanlarını örnek gösterişi, gözleriy le onarım arayışı yok muydu. "Ne diyeyim, si zin gibilerini köpeklere yem yapmalı. Bizim hiç olmazsa inancımız vardı. Sizin hayat şekliniz dü şünce sınırlarını aşıyor. Şuracık güzel Fransa mız varken nereden de çıkarıyorsunuz yabancı ülkelere gitmeyi? Sadece Loire şatolarını mı bi liyorsun? Ya Verdon geçitlerini?"

Dünya iyiler ve kötüler arasında paylaşılmış tı. Sonunculardan dudaklarınızı ısırarak, bir tür sevinç ve ima edici kelimelerle bahsetmek gere kirdi. Ona göre en kötü sıfat "özel" idi. Örneğin küçük bayan Machin özeldir. Bu açıkça, o orospu ların kraliçesidir, olanaklarının üzerinde yaşar varissiz bacaklarını gösterir ve bizi küçük gö rür, demekti.

Diğeri, "zavallı babanız", görülmeye değer bir kalp krizi ile dünyadan elini ayağını çekmiş tı. Her sene Toussaint'de onu anıyorduk. "Bugün zavallı babanızın ortancalarını değiştirmeye git tim. "Bunu genellikle mezar taşları konusundaki düşünceleri ve hangilerinin daha kolay temizle bildikleri konusundaki fikirleri takip ederdi.

— Karşıda, Pierron'larınkini görüyor musun. Yolun öbür tarafında. Küçük Jean-Pierre'inkini pembe fin mermerinden yaptırdıkları Gözü okşu yor ama ben klâsikleri tercih ediyorum. Mesela zavallı babanızın cilâlı graniti onbeş senedir ora da. Yagmura dayandığı gibi yosun da tutmuyor , tertemiz. Senede iki de sünger geçirdin mi oldu bitti. Ha,aklıma geldi, sen bu sene babanı ziyaret etmedin değil mi José ?Yoksa katı kalpli misin"

José, cevap vereceği yerde, parmaklarını pi yanonun tuşları üzerinde gezdiriyor, esniyor ve bazan da patlayacak gibi oluyordu. Bir keresin de, bir yastığı delik deşik etmişti. Attığı tekme lerden, evin bir çok kapısı doğru dürüst kapanmı yordu. Arada sırada, bir iki saat için ortadankay bolduğu oluyordu. Postahane kapılarında telgraf çılarla öpüşmeye gidiyordu. Görenler madam Boudard' kulagına çıtlatıyorlardı. O ise dert ya nıyor, sızlanıyordu :

— Siz söyleyin ne yapayım?Başa gelen çeki lir...

Sylvain, José'nin erkek kardeşi, hiç olmazsa sakindi. Aptal değildi ama sessiz ve sinsiydi. . Odasına kapanıyor, saatlerce gözleri kapalı ola rak piyano çalıyordu. José'nin işitilmemiş küs tahlıklarının, terbiyesizliklerinin, saldırılarının hışmının onu sinirden güldürdüğü de oluyordu . Sylvain onbeş yaşına kadar oyuncak ayısıyla uyu du ve ancak daha sonraları gözlerini boyayarak dolaşmaya başladı.

José'nin bir akşam, "Eh, artık evleniyorum" demesi Lili'yi çok sinirlendirmişti. Dili dolanı yordu. "Onyedi yaşında mı ? Peki ama kiminle?"

José adamın yirmiyedi yaşında bir moruk, ama eşsiz biri olduğunu ve Truc'de karşılaştıklarını söyledi. Zeki, yakışıklı, elektronik beyin işinde ilerlemesi mümkün, hiç merak etme.

Kendisine izdivaç teklif edildiğinde José oldukça böbürlenmişti. Ve eğlenceli bulduğu için kabul etmişti. Onun yaşında birinin, bir alyansa sahip olması, herkes tarafından madam diye çağrılmak ve herşey... Zaten, ne zaman eve bir saat geç gelse, ailenin şerefini ortaya koyupkendisini tehdit eden Lili Boudard'dan başka türlü kurtulmasına da imkân yoktu.

Alain tatlıydı, dili dişlerinin arasında olduğu halde dudaklarını öpüyordu. José kendi kendine yeni birşeyler başlıyor demişti: onu sevmeye başlayacak, kendinden geçecek, zevkten titreyecekti. Elleriyle gözlerini sıkıca kapayıp, yada aynanın karşısına geçip saatlerce düşünüyordu.. Alain'e aşığım, sevdiğim bir adamın nişanlısıyım. Ne kadar güzel.

Üç ay boyunca, Lili Boudard, kızının çocuksu parmaklarında çevirip durduğu elmas taşlı yüzüğü kıskançlık ve nefretle süzüp durdu.

— Onu hergün takmamalısın, diyordu. Ellerini yıkarken çıkar ve ağzında tut. Ben zümrüt yüzüğümü ellerimi yıkadığım bir lokantada kaybettim.

Sylvain ise gevezelik ediyor, bir önlük bir ölüze ne kadar yakışırsa yüzüğün de ona o ka

dar yakıştığını söylüyordu.

— Yenmiş tırnaklı parmaklarına ne de yakı şıyor !

José "Sevgilim", Alain "Sevgili küçük kızım" diye başlayan mektuplar yazıyor ve arasıra el ele tutuşup Luxembourg parkının ağaçları ara sında dolaşmaya gidiyorlardı. İşte aşk denen şey buydu.

Aşk denen şey bu muydu? Piyeslerde, şarkı larda, kitaplarda sözü edilen sarhoş edici, müt hiş, yasak aşk bu muydu? Küçük kızların liseli oğlanların gözlerinde aradıkları ve hatta aile ba balarının bazen sokakta aradıkları aşk bu muy du?

Tabiî bu problemin, bu tatlı zevkin, bir de Jo sé'nin telgrafçılardan öğrenemediği diğer yüzü vardı.

Béatrice ve Marie-Claude'un ağızları şaş kınlıktan bir karış açık kalmıştı. José onları bi raz rahatsız ediyordu. Ne de olsa artık nişanlı bir kızdı.

Nikâh günü, en cesurları Marie-Claude, José ye yaklaşıp.

— Nasıl olduğunu bana anlatacaksın, olur mu? Ama hepsini. demişti. Ve José söz vermişti.

İki hafta sonra Marie-Claude'a Kanarya ada larından bir kart geldi. Bir yüzünde masmavi bir deniz, diğer yüzünde şu kelimeler vardı: "Hiç de eşsiz değil. José. . "

Rambot, dirsekleri kasaya dayalı olarak 10 dakika kadar şişko Marcelle ile konuştu. José, bakışlarından kendisinden söz edildiğini anlamış tı. Daha sonra Marcelle bir hesap pusulasının üzerine bir kaç kelimè karalamıştı. Montsouris parkının yanındaki Reille caddesinde oturan Luc ie Delfeuille'e gitmeliydi. Lucie yirmi yıllık ar kadaşıydı. Harp sıralarında birlikte şapka kutu ları içinde kuzu kaçırmışlar ve bir sūre de ya kalanmasın diye onu üç hafta saklamıştı. Her ney se, arkadaşın onun yanında rahat edecektir.Tam bir aile pansiyonu. Başına birşey gelmez. Bari hiç olmazsa reşit olduğundan emin misin?

José, kâğıt yumruğunun içinde, yumruğu da cebinde olduğu halde gitti. Bineceği metroyu şa şırdı. Chatelet'de inip yeniden bindi. Ama bu se fer de Montparnasse-Bienvenüs metrosu yerine Charenton metrosuna binmişti. İndi.Bastille iske lesindeki otomatik bonbon makinelerinden biri nin karşısındaki sıraya şaşkın ve bitkin bir hal de çöktü.

Masaların üstüne çık, kocanı terket, geceyi bir kamyonda geçir, kahvaltını tanımadığın herif lerle et, bütün bunlardan sonra sırf bir metro du rağını şaşırdın diye yıkıl. Ama belki de uykusuz luk ve tırnaklarının simsiyah olmasındandı bu.

Gürültüler, ışıklar, lağım kokuları..... her şey dönüyor. Duvarlarda bir çamışır tozunun ya da makinesinin sevindirdiği hizmetçi kadınların dev gülüşleri vardı. Şişme yataklarının üzerinde gülüşen bir çift, sellüloza işeyen, tıkınan, meyva suyu içen model çocukların resimleri vardı.Tren ler geçiyor, gıcırdıyarak duruyor ve ter kokan, gri varlıklar mekanik hareketlerle fareler gibi gidip gelerek postayı boşaltıyorlardı.

José, dişlerini sıkıyor, bayılırsa gri adamla rın, bakmak için üzerine üşüşeceklerini düşünü yordu. Onlar için eşine az rastlanır bir görüntü meydana getirecek etrafına dizilip ayaklarının dibindeki korunma olanaklarından yoksun hayatı gözleriyle emeceklerdi.

Halâ yol kenarlarında ölüşünüzü, sokaklarda yatışınızı seyredecek insanlara rastlıyabilirsi niz. Yapmacıktan sedyenin kenarına ellerini ko yan, gözleriyle ambülansların gidişini seyreden

insanlar. Siyah-beyaz, ya da renkli sayfaları ta ze kanla bulanmış gazeteleri olanlar. Ve sine ma. Dachau kamplarının eski menteşelerini sey redebilmek için soğukta, yağmur altında kaldırım lara sıraya girip sekiz seansına girebilmek için bekleşenler. Daha iyileri olmadığı için bu eski artıklar oldukça hasılat yapıyorlar. Üstelik Jane Birkin'in ahlâksızca herkesin gözleri önüne ser diği çıplak vücudundan da daha öğretici değilmiy di? Gri adamlar çocuklarını da getiriyorlardı si nemaya. Değil mi efendim, bu gibi şeylerin yeni den başlamaması için gençliğin eğitilmesi gerek Çıkışta hep birlikte düşünmek, tartışmak aynı zamanda onlara yaklaşmanın, onlarla arkadaş olmanın ve böylece kuşaklar arasında bir yakın laşma sağlamasının en iyi yolu değil miydi?

— Baba, niye yahudileri öldürüyorlardı?

— Yahudi oldukları için.

— Bu kadar çok insanı bir arada, aynı anda öl dürebilmek için ne yapıyorlardı?

— Görmedin mi? Aç bırakıyorlar, sonra gaz odalarına koyup gazı açıyorlardı. Bunun anlaşıl mayacak bir tarafı yok ki..

— Anne, sonra kalçalarının derisini yüzüp a- bajur mu yapıyorlardı?

— Her abajur için bir kalça mı yoksa bir kal ça derisi mi kullanıyorlardı?

—Of, bu çocuk amma da aptal. Dinleseydin filmi Eve gidince salondaki abajura bakarsın hiç mi dikkat etmedin üzerinde dikişler olduğuna. ?

Lucie Delfeuille, kızıl ve dağınık saçlı, sol gun yüzlü, valizsiz José'nin içeri girdiğini görün ce ilk önce çekinmişti. Ama madem ki Marcelle yollamıştı, o zaman başka. (Böylelerini yollamak la hiç de iyi etmiyor ya).

Bütün odaların senelik kiralandığını söyle mek için José'yi salona aldı. Otelcilik değil pan siyonculuk yapıyordu.

José elleri yüzünde olduğu halde çöktü vegöz lerinden yaşlar boşandı. Artık dayanamıyordu. . Uyku. Devamlı kavga eden anne ve babasının ya nından, Louveciennes'den kaçtığını söyledi. Anne si erkeklerin peşinden koşuyor, babası ise anne sini her kez yakalıyordu. . Hallerde rastladığı . . Marcelle'in arkadaşlarından biri tavsiye etmiş ti burayı. . İş arayacaktı. Biraz parası vardı, iki ay yetecek kadar.

Lucie hemen anlamıştı:bir ayrılmış aile kur banı daha. Her zaman böyle oluyordu. Olanlar ço cuklara oluyor, büyükler ise kendi hayatlarını sürdürüyorlardı. Alésia sokağındaki sinemada gördüğü filmdeki gibi .... Peki. Onu bu halde bı rakamazdı. Tavan arasında bir oda vardı ama penceresinden park gözükmüyordu. Tuvalet için de bir kat aşağıya inmesi gerekliydi şimdilik ya pacak başka birşey yoktu. Akşam yemekleri saat yedibuçukta yeniyordu.

Daha sonra José kavgalı anne-baba hikâyesi nin nereden aklına geldiğini düşündü. Aniden bi raz da diplomatça bir yalan söylemişti. José'nin kişileri etkilemekte büyük bir hüneri vardı. Da

ha ilk bakışta zayıf noktalarını buluyor ve bütün gücüyle yükleniyordu.

Lucie Delfeuille'de kadın haklarının savunucusu olduğu konusunda bir işaret sezinleseydi .. belki de ozaman genç yaşta kişiliğini boğmaya çalışan bir kocası olduğunu ve onu terkettiğini söylerdi.

Geçen günler Lucie'ye hak verdi. Pansiyonda kilerin yukardaki kız diye adlandırdıkları José hiç de rahatsız edici bir tip değildi. Yatağını yapıyor, odasını süpürüyor, sessizce girip çıkıyordu. Saçlarını tarayınca oldukça da güzel oluyordu. Serpilmesi gereken bir fidana benziyor, Lucie de bu düşünceyle yemeğine ilaveler yapıyordu.

José'nin gelişi eski evi canlandırmıştı. Lucie salonun perdelerini değiştirmiş, mutfak için de yeni tabaklar ısmarlamıştı. José ile gevezelik ediyor, gazete kolonlarındaki ilânları işaretlemesine yardımcı oluyordu. Bir kitapçı, ya da plâkçı da tezgâhtarlık arıyordu. Sahiden bir aşığı yok-muydu? Hayır, diyordu.

Madam Delfeuille çılgınlıklara pek meraklıydı ama evin ortamı buna pek imkân vermiyordu. Pansiyonda kalanlar sık sık değişmiyorlardı. Biri pansiyondan ayrılsa herkes cenazesine giderdi. Zaten şimdiye kadar başka türlü ayrılana da rastlamamıştı. Yaşantıları en ince noktalarına dek bir çok defa anlatıldığından gizli kapaklı değildi. Lucie burnunu her yere sokar, kulak verir, dinlerdi, ama artık ne matmazel Gartembert

de, ne Berminier'lerde, ne de geçen gün eski bir eşarbını yamadığı Bay Cardot'da keşfedeceği bir şey kalmamıştı. Sadece Flossie Brooklet anlattığı ruh hikâyeleri, açtığı iskambil falları ve dönderdüğü masalar ile onu eğlendiriyor, kendisine hayran bıraktırıyordu. Evin büyücüsü, sihirbazıydı. Saatleri ters yönde çalıştırır, bir alfabe ve oui- ya dediği bir aletle ölülere sorular sorardı. Digerleri onu gazabına uğramaktan çekinir ya da onunla alay ederlerdi.

Polisler üç gün sonra, José dışardayken gelediler. Dönüşünde birşeylerin olup bittiğini sezinlemişti José. Lucie Delfeuille'ün yüzünde artık o sevimli gülümseyişi yoktu. José niye ona yalan söylemiş mi? Aaa, küçük hanımı arayan bir de kocası mı varmış? Gelen baylar sorular sormuş bir de kâğıt bırakmışlardı. José'nin hemen ertesi gün karakola gelmesi isteniyordu. Madam Delfeuille evinde bu tür bir hadisenin olmasından hiç hoşlanmamıştı !.

— Peki, dedi José, o halde giderim.

Bir sabah Alain'den bir mektup geldi. Ama gözüne ilişen bir cümle, daha fazla okumadan mektubu yırtmasına yetti. . "... seni sefalet için de süründürmek için....."

Daha sonraki günlerde bir görevli mavi bir kâğıt getirdi. Madam Joséphine Joullay'a aile yuvasına dönüp dönmeyeceğini bildirmesi için çağrıda bulunuluyordu.

José, hayır diye cevap verdi.

Bir müddet sonra da Madam Joullay'in kocasını artık rahatsız etmemesi gerektiğini, aksi

halde eve girmek isteyişine zorla karşı koyabile ceğini, gerekirse polis ve silâh zoruyla onu ev den çıkarttırabileceğini bildiren beyaz bir kâğıt geldi.

İşte o günden sonra Madam Joullay genç kız lık soyadını aldı.

İki gün sonra çekmecesinin dibinde sadece üç banknotun kaldığını farkedince Alain Joullay ın hesabından daha fazla para almamış olmasına yandı. Para, para bulmak gerekliydi ama nasıl? İlk günler kolaylıkla bir iş bulacağından emindi Örneğin bir kitap ya da plâk mağazasında. Tez gâhtar arayan iş yerlerine saçlarını bir tokayla toplayıp, ağır başlı bir kız edasıyla gitti. Ancak çok geçmeden dünyanın onsuz da dönüp durduğu nu farketti. Kimse onu istemedi. Lise diplomanız var mı? Hiç başka bir yerde çalışmadınız mı ? İmkânsız, tecrübesizleri almıyoruz. Boétie sokağında, Mozart caddesinde. İtaliens bulvarındahep aynı lafları işitti. Gözlerinden fazla doğruluk akıyormuş omuzlarıyeteri kadar eğik değilmiş , v. s. . .

Peki ama hiç kimse tecrübesizleri işe almazsa tecrübelileri nereden buluyorlardı? José bir ara kendisini işe almaya karar veren kadı nın da yanında pek tutunamadı. Oysa yaptığı hiç de o kadar büyük bir muziplik değildi. Ne yapmıştı yani ?Bir müşterinin istediği kitabı raflar dan indirmiş, hemen oracıkta romanı baştan sona kadar anlatıvermiş, daha sonra da müşterinin önceden vermiş olduğu parayı geri verip onu kapıya kadar uğurlamıştı.

— Bu iş, o kadar basit değil küçük hanım demişti, ihtiyar kadın. Ne kültürünüz var?

— Çocukluğumda canım çok sıkılırdı, dedi José, onun için çok okudum. Okuduklarımın isimlerini öğrenmek istemez misiniz?

— Hiç birşey istemiyorum, demişti kadın kapıyı gösterirken. Sizi buraya ben davet etmedim siz geldiniz. Üstelik ben tecrübeli birini arıyorum.

Plâkçılarda da aynı sözleri işitince José kasiyerliğe bile uygun görülmemiş olmanın verdiği iç ezikliği ile pansiyona döndü.

Meslekî bir eğitim görmemişti ama fakirliğin ona öğrettiği pek çok şey vardı. Paris'e geldiğinde aldığı tek etek lekelenmiş, kazağının dirsekleri de yavaş yavaş açılmaya başlamıştı. Susadığı zaman bile bir kahveye girmeye çekiniyor sigaralarını elinin yanmasına ramak kalıncaya kadar içiyordu. Peki ya Lucie Delfeuille'ü gelecek ay para veremiyeceğinden nasıl haberdar edecekti?

Pansiyona dönen José merdivenlerde Bayan Brooklet'e rastladı. Yaşlı kadın saçlarına dokundu ve bir bardak çay içmeyi teklif etti. Kendisiyle ilk kez konuşuyordu.

José, odasına giren Bayan Brooklet'i takip etti. Yucie odalarda yemek pişirmeyi yasakladığından yatagın altına sakladığı gaz ocağını çıkarıp suyu kaynaması için üzerine koydu. Birden José 'ye döndü

— Neyiniz var ?

-Hiç, dedi José.

Bayan Brooklet, suyu çaydanlığa boşaltırken José onun kendisine, başının biraz üstüne doğru baktığını farketti. Kırışmış yüzünde bir gülümseme belirdi. Daha sonra gözlerini tekrar çaydanlığa çevirdi.

— Yol göstericiniz orada, dedi.

— Neyim?

— Yol göstericiniz, diye tekrarladı Flossie Brooklet. Arkanızda. Sizi koruyan yaşlı bir adam Şu anda elleri omuzlarınızın üzerinde.

José, ensesinden dizkapaklarına kadar vücudunun ürperdiğini hissetti.

— Bu,..... bu babam mı?

— Hayır, dedi Flossie. Hayır, babanız değil ama siz küçükken ölen bir amcanız. Sizi çok seviyor ve koruyor.

Kendini bir sinir gülmesine kaptıran José,

— Bunları nasıl görüyorsunuz?, diye sordu.

— Ben herşeyi görür, herşeyi bilirim, dedi sakin bir sesle Bayan Brooklet. Daha size söyleyeceklerim var.

Çayı yavaş yavaş bardaklara boşalttıktan sonra gözlüklerini takıp şöminenin üzerinden bir deste iskambil kağıdı aldı. Şekerliği uzattıktan sonra José'ye kestirdiği kâgıtları masaya sıralamaya başladı. Bir süre Kâğıtlara baktı, sonra sayıyormuş gibi parmağının ucuyla bazı kâğıtlara dokunmaya başladı, başını sallıyarak gözlüklerinin üzerinden José'ye baktı sonra yeniden işine devam etti.

— Eee, dedi José, eee ne oluyor?

— Fırtına kuşu, diye cevap verdi Flossie, yıl

dırıma doğru uçan kuş, oh, Tanrım .... gidiyor gidiyor, ışıklar altında yürüyor. . O kadar çok in san varki, yalnızlık niye ?....

Bayan Brooklet adeta José'nin odada olduğu nu unutmuştu. Artık ona bakmıyor, önüne serili olan resimlerle, bazı kelimelerin üzerinde dura rak, söylediklerini kendisini dinleyen aptal ve sa ğır birine anlatmak istercesine, kendi sözlerini yalanlayıp ve tekrar düzelterek konuşuyordu.

— Hava sıcak, dedi. Bir kadın, buradan çok çok uzakta, yürüyor. . . Ölümün mücevherlerin içinde gizli olduğundan haberi yok. . Tanrım neyse kur tuldu. . .

— Nerede, nerede bütün bu anlattıklarınız? di ye heyecanla bağırdı José. Bayan Brooklet ona susması için bir işaret yaptı ve devam etti.

— .... güneş ülkeleri.... Bir sürü, bir sürü adam ve sonra bir tek adam var. Kadın tekrar fırtınaya atılıyor ama şansı bir kez daha yanın da, ölmeyecek. . İkiye bölünüyor. . . ama gayet iyi bir hayat sürüyor. Ama, işte, yalnız, yapayalnız. .

Bayan Brooklet kâğıtları hızlı bir el hareke tiyle topladı.

— Benimle herkes gibi konuşamaz mısınız ? dedi José, Dediklerinizden hiç bir şey anlama dım. . .

— Ben kendim bile anlamıyorum, dedi Bayan Brooklet tatlı bir gülümseyişle. Ama gelecek her zaman doğruyu söyler.

— Başıma neler gelecek, diye bağırdı José . . Daha uzun süre bu eski barakada çürüyecek mi

yim? Böyle perişan, delik ayakkabılarla ve yalnız yapayalnız?

— Hayır, dedi Bayan Brooklet. Yakında gide ceğinizi gördüm.

— Bütün söylediklerıniz bu kadar mı? Ama nasıl gideceğim? Nereye gideceğim? Vaktimi hep gitmekle geçiriyorum ama hiç bir yere varamı yorum.

— Dinleyin, dedi Bayan Brooklet, beni iyi din leyin. . Siz fırtına kuşusunuz ve sonuna kadar ne yazık ki öyle kalacaksınız. Herzaman fırtınaya doğru gidin. Onun dışında gidebileceğiniz hiçbir yer yok.

José, Bayan Brooklet'in iyice kaçırmış oldu ğunu düşünerek odasına çıktı. Ama yine de bu il ginç konuşmadan aklında birşeyler kalmıştı. Bir atılım, bir karar. Yaşlı İrlandalının sözleri san ki içindeki bir düğümü çözmüştü. Bunun ne oldu ğunu bilmiyordu ama öğrenecekti.

Pencereye çarpıp akan yağmur damlaları odaya bir denizaltı havası veriyordu. José, dam laların çatının tahtalarına vuruşlarını dinliyordu Sırtına bir kazak geçirip çarşafın altına girdi . . Sonra başı yastığına dayalı olarak sabah gazete sinin küçük ilânlar sayfasını okudu. İçlerinden bi rinin yanına mavi bir işaret koydu. Mumu sön dürdü. Belki de yarın hayat daha neşeli olmaya başlıyacaktı.

Burjuvalar genellikle geç kalkarlar. Belki de bundan dolayı Simone Veraque buluğ çağının sar sıntılarını ancak kırk yaşına doğru hissetmeye başlamıştı.

Küçük kız, yirmi yaşına doğru önemli bir bankacı olan Guy Verraque'in sadık karısı olu vermişti. Evliliğe vücudunun ölçülerine göre ya pılmış bir elbisenin içine girer gibi girivermiş ti. Verdiği ziyafetler enfesti. XVI. Louis stili bir salonu, en tecrübeli uzmanların bile asıllarından ayırdedemiyeceği kadar güzel tablo kopyaları vardı. Düzenli hayatını golf sahası ve mavi yüz me havuzları arasında geçiriyordu. Bir başka

meşgalesi de oğlu Philippe idi. Çok meşgul bir adam olan kocası için hiçbir problem teşkil etmiyor, o da özellikle evlilik dışı münasebetleri karşısındaki ketumluluğu ve kıymetli işbirliğinden dolayı teşekkür etmesini biliyordu. Simone Verraque, Neuilly'nin en mutlu aldatılmış kadınıydı.

Ama, ne zaman ki küçük Philippe yirmi yaşına bastı ve eve bir değirmen gözüyle bakmaya başladı, işte o günden sonra herşey değişti. Simone hayatında ilk defa kendini biraz yalnız hissetmeye başladı.

Yalnızlık insanın hayal gücünün gelişmesine yardımcı olur. Simone kırk yaşında ortaya fikirler atma zevkini tattı ve o güne kadar kendiliğinden olup bittiğini sandığı şeyler üzerinde durmaya başladı. Okudu, çıktı, gezindi. Sosyal çevresinin hiç de zannettiği kadar geniş olmadığını farketti. Bütün insanlığı göz önüne getirince kendisinin de birtakım yükümlülükleri olması gerektiğini düşündü.

Kullandığı kelimeler değişti, sesi birton kalınlaştı ve ziyafetlerde herkesi şaşırtacak şekilde yükselmeye, o güne kadar Verraque ailesinin avizelerinin altında hiç duyulmamış sözleri sarfetmeye başladı.

Biz (yani kadınlar) niçin fabrikalarda ve hatta bazı iş yerlerinde aynı işi yapan erkekler kadar ücret almayalım? Hatta şöyle cümleler bile söylüyordu: "Çok sevdiğim yahudi bir arkadaşım var... Sylvie boşanmakla çok iyi etti, butip onu çok bunaltıyordu.. "Dörtnala aşamalar kaydedi

yordu. Bir akşam işi Amerikan Hükümetinin Vietnam politikasını tenkit etmeye kadar götürmüştü. Bunun üzerine Guy Verraque, çocuğunun söylediği terbiyesiz bir laf karşısında şaşkınlığına ve suçsuzluğuna şahitler arayan bir baba gibi davetlilerini süzdü. Bu lafları da nereden buluyordu. Guy Verraque'in sözleri içişleri bakanı Marc Santonel'e takıldı. Ondan çekinmesi için hiçbir sebep yoktu. Santonel ellerini ağzının önünde kavuşturmuş, sevgi dolu bir hoşgörürlükle güzel Simone'un sözlerine gülümsüyordu.

Simone ilk defa seçmen kartını kullanarak değişimine devam etti. L'Observateur'e abone oldu ve hatta bir de aşık edindi. Bu onun hem losyon hem de masaj parasından tasarruf etmesine yaradı.

Ne kadar da geç olursa olsun buluğ çağı kendersiz geçmiyordu. Devamlı olarak artmakta olan yalnızlığını gidermek için, yeni ve orijinal işler bulması gerektiğini farketti. Philippe eski çocukluk aşkı, artık içine kapalı ve alıngan bir genç olmuştu. Canı sıkılmış gibi bir durum takınıyor, içinde Simone'a yer olmayan hareketli ve değişik bir dünyaya doğru gidiyordu, fakülte, kızlar ve yabancı ülkeler.

Gönüllü olarak gittiği şehir dışındaki mahallelerde doğum kontrol hapının yararlarından bahsediyor ama öte yandan kendisi bir çocuk sahibi olmayı arzuluyordu. Küçük bir kız, uzun süre yanında kalacak küçücük bir şey. Sonra kendi kendine, kırk yaşından sonra geri zekâlılar sürüsü

ne bir yenisini ilâve etmesi olanağının çok yüksek olduğunu söylüyordu. Zaten bu konuyu fazla düşünmesine gerek yoktu, Guy üç senedir ona sırtını dönüp yattığına göre bu problemde çözülmüş sayılırdı.

Diğeri, o başkaydı. Gev diye çağırdıkları Rémi Gevrey ona tatlı bir ilkbahar geçirtmişti. Bir arkadaş ya da bir dostun dostuyla geldiği bir ziyafette tanışmışlardı.

Simone, daha mezeler yenirken Gevrey ile cazip Rett Butler arasındaki benzerliğin farkına varmıştı. Ona kahve ikram etmiş ve günü takip eden haftalar oldukça ihtiraslı geçmişti.

Gev'in otuz yaşında olması onu cesaretlendiriyordu: demek ki hâlâ genç erkekleri cezbediyordu. Aynı zamanda iç güdüsü onu temkinli olmaya, aşkta fazla ileri gitmemeye ve bu işi hafife almaya zorluyordu. Gev evlenebilir ya da şu veya bu şekilde ortadan kaybolabilirdi. . Bir televizyon yapımcısı için acı çekmesi epey gülünç olurdu.

İnsanı okutan ya da yemek yediren erkekler vardır. Gev ise ne okuttu, ne de yemek yedirdi, sadece televizyon yapımcılarını tanıttı. Onu stüdyoların yakınındaki kahvelerde, Boulogne'da But tes-Chaumont'da bekliyor, birlikte, makinistlerin "küçük kurt" dedikleri Simone ve Gev, şehre dönüyorlardı.

Bazen çekimlerde de hazır bulunuyor, bir köşeye sinip seyrediyordu. Tellere basmadan yürümeyi ve tersine çevrilmiş kutulara oturmayı öğrenmişti. Yeni testerelenmiş odunun ve verniğin

kokusunu duyuyor, kendisini zamanın dışına ko yan dekorların yalancılığını seviyordu. Kabine lerde makyaj yapıyorlar, tepelerde ıslıklar çalı nıyor, elektrikçiler kalasların üzerinde dengele rini korumak için cambazlar gibi kollarını iki yana açarak geçiyorlar ve karmaşıklıktan yavaş yavaş bir düzen doğuyordu.

Neuilly'de pek rahat hareket edemeyen Gev burada adeta bir korsan gemisi kaptanı kesili yordu. Simone, onun gömleğinin önü açık olarak oradan oraya aceleyle koşuşunu, emirler verişi ni, bir asker topun başına nasıl oturursa kame ranın başına öyle oturuşunu seviyordu.

Film yavaş yavaş ortaya çıkıyordu. "Geceya rısına kadar montaj yaptım, diyordu Gev, yarın yeniden başlamam gerekecek". Gev, elini sekre terinin omuzuna koyup kesme emirlerini doku narak verirken, Simone onu biraz da kıskançlıkla seyrediyordu. Gev'i burada daha çok seviyordu. Guy, Neuilly'de ona bir kayınbiradere nasıl dav ranılırsa öyle davranıyordu.

— Eh Gev televizyon işi nasıl gidiyor? Daha toparlıyamadınız mı?

Guy, karısının sık sık ortadan kaybolmasının nedenlerini öğrenmek için gayet kurnazca davra nıyordu. Buluşmaları seyrekleşmeye başlayınca yani Gev ve Simone'un aşklarının gizlenecek bir tarafı kalmayıp herkesin önünde öpüşmeye başla dıkları zaman, ki o güne kadar yapmadıkları bir şeydi, Simone, Guy'un sinsi sakinliğinin bir fırtı nanın işareti olduğunu sezinledi. Guy açık fikir liydi ama hainliği de elden bırakmıyordu. Bir ak

şam da bu maceranın sonunu açıklamaktan çekinmedi: "Bu televizyoncu epey kaabiliyetli ama ne yazık ki daha fazla ilerliyemiyor. . Santonel'den onun New York'a tayinini rica edeceğim."

Aslında, Gev bir yana bırakılırsa, Simone Veraque'i eğlendirenlerden biri de Marc Santonel di. Çirkinliği, zekâsı ve hırsı ile bütün toplantıla rın en dikkati çeken kişisi olmasını biliyordu.

Yaşını kesinlikle söylemek imkânsızdı, otuz beş ile elli arasında olmalıydı. Kısa boylu, şiş manca ve neredeyse kel olacaktı. Gözleri ve el leri oldukça güzeldi ama burununun kancalığı ve omuzlarından birindeki hata silûetini bozuyordu. Her şeye rağmen tartışılmaz bir çekicilik fışkı rıyordu bu solucandan.

Santonel hakkında kesin bir şey bilinmiyor sadece tahminler yürütülüyordu. Geçmişte olduk ça güçlükle karşılaşarak şimdi bulunduğu duru ma yükseldiği tahmin ediliyor ama aslı bilinmi yordu. Bu kadar çok kişinin güvenliğini ve hima yesini kazanmış olması çalışkanlığına ve işini bilen biri olmasına bağlanıyordu.

En büyük düşmanları bile ona büyük olanak ları tanıyor, serbestileri veriyorlar ama böyle hareket etmelerinin nedenini kendileri de bilmi yorlardı. Santonel heryerdeydi, buhranları atlatı yor, herşeyi biliyor ve bazen de büyük bir vefa sızlıkla ifşa ediyordu.

Yaptığı ve yapabileceği işler gözönünde bu lundurulursa kendisine verilen İçişleri Bakanlı ğı koltuğu bile az gelirdi. Ne karısı, ne ailesi, ne de metresi olan Santonel kendisine konut olarak

Verraque'ları geçmişti. Misafirperverliklerinin karşılığını ise Guy'a tavsiyelerde bulunarak, tahminler yürüterek ve ziyafetleri canlandıran, bazen acı ama her zaman komik çıkışlarıyla ödüyordu.

Bazı akşamlar hiç kimse onu farkedemiyor, o ise aniden kahkahalar atarak ortaya çıkıp kendisine birkaç baş, ya da birkaç milyar yukardan bakan kimselerden oluşan davetliler topluluğuna hakim olmasını biliyordu. Hatta muhteşem çirkinliği karşısında hayallere dalmaktan kendileri ni alamayan kadınların güzelliklerine bile gölge düşürüyordu.

— Bu kadar kurnaz ve hilekâr birinin karşısında olmaktansa, diyordu temkinle Verraque, yanında olmak daha iyidir.

Guy'un keyfi epeydir yerinde değildi. Kapıları çarpması, evin içinde oradan oraya dolaşması bütün bunlar hiç de iyi olmayan bir durumun işaretleriydi. Onbeş gündür golf oynamaya gitmiyor durmadan ilâç içiyordu. Nesi vardı? Elli yaş? bir kadınla başı belâya mı girmişti? Yoksa bankada işler iyi gitmiyor muydu? Hırsını Philippe' ten almış, onu aptallık ve deliler gibi saçmalamakla suçlamıştı.

Bütün bunların sebebi Saint-Dominique sokağındaki bir talebe kavgasıydı. Phillippe eve bir gözü morarmış ve dudağı patlamış olduğu halde dönmüştü. Kavga, yeniden ama bu sefer evde Malillot sokağında başlamak üzereyken Simone üzüntüden ölmemi mi istiyorsunuz? deyip araya girmişti. Rolünün gerçeğe daha uygun olmasını sağ

lamak için de ağlamaya başlamıştı. Bunun üzeri ne her ikisi de, biri faşist diğeri devrimci oda larına çekilmişlerdi.

Daha sonra, bir gün yemekte lahana servisi yapan hizmetçi kadını, Françoise'i yukarıdan aşa ğıya süzmüş ve kadın salondan çıkınca dayana mayıp patlamıştı. Paris'te eli yüzü düzgün hiç kimse kalmamış mıydı? Yemek yerken, bu çirkin suratlı Türkten başka birinin servis yapmasını istemesini çok mu görüyorlardı?

— O Türk değil, diye cevap verdi Simone. Tou louse'lu.

— Hiç farkı yok, dedi Guy, Üstelik de pis koku yor. Bana Brüksel'i hatırlatıyor.

— Çirkin kadınlar da çalışmak zorundalar de di Simone kızgın bir sesle.

Bu sefer Guy kadınların kötü niyetliliklerin den dem vurdu. Bir kez olsun şu zavallıyı kovma yı teklif etmiş miydi? Hayır. Ama elli sene eşek gibi çalıştıktan sonra karşısına böyle korkunç bir şeyin konulmamasını, biraz da utanarak iste mek hakkı değil miydi? Bu kadın İştahını kaçırı yordu. Ev için yaptığı bu kadar masraftan sonra böyle küçücük bir arzusunun yerine getirildiğini de mi göremiyecekti? Hayır, Catherine Deneuve kadar güzel biri olsun demiyordu. Ama hiç ol mazsa en basit estetik kurallarına sahip birini bulsalardı. Françoise'i mutfakta bırakıp yeni bir hizmetçi alabilirlerdi. Simone ve Philippe'in üzerlerindeki yük de hafifliyeceği gibi, bir kişinin daha iş bulmasına imkân vermiş olacaklardı. Gazeteye bir ilân vermeleri yeterliydi.

— Yazması kolay, dedi Simone, Şöyle bir şey mi istiyorsun?"Müşkülpesent bay için hizmetçi aranıyor. Çirkinlerin müracaat etmemesi. Tel: MAI 47-12'den madam Simone."

Hiç olmazsa Guy'i memnun etmenin yolunu bulmuştu. Herşeye sahip olduğu için ona ne ikram edeceklerini bilemiyorlardı. Üstelik bir şey e karşı özel bir istek duyması da pek enderdi. İşte bu yüzden Simone Figaro gazetesine ilân vermişti.

İstekliler hemen üşüşmüşler, Simone da bir film prodüktörü edasıyla hepsini mülakattan geçirmişti. Bir hafta içinde bir büyük burunluyu, bir kısa bacaklıyı, elleri terleyen birini, ne dediği anlaşılmayan bir ispanyolu ve bir solucan suratlıyı elemişti. Güzel olmamakla birlikte, minyon bir Normandiyalıda karar kılmıştı.

Sonra bir öğle üstü, deniz mavisi renkli etekli, gri kazaklı, beyaz çoraplı bir kız çıkagelmişti

Claude'dan başka kimsenin yanına yanaşamadığı Titus aniden yerinden kalkıp kızın ayaklarının dibine gelip çökmüş ve sakin sakin ensesinin okşanmasına da izin vermişti.

Hayır, talebe değildi. Daha önce hiç çalışmamıştı. Anlaşamadığı için ailesini terketmişti . . Söylenecekleri yapmaya hazırdı. Yirmi iki yaşındaydı. Uzun, gür ve parlak saçları adeta insanın ellerini çekiyordu. Ne denirdi bu renge? Karamela? Koyu kırmızı? Pembe ve beyaz karışımı bir teni, gözlerinin ve burnunun etrafında güneş lekeleri vardı. Kısık ama tatlı bir sese sahipti. . . Uzun boylu ama biraz sıskacaydı. Derlenip to

parlansa cidden güzel olacaktı. Ayda yediyüz frank ücretini fena bulmamış gibiydi.

— İşiniz, dedi Simone, yemekte servis yapmak, telefona cevap vermek, mektupları getirmek, kapıyı açmak, v. s. , bilmem anlatabiliyor muyum? Ayrıca Titus'le de anlaşacağa benziyorsun. Onu şimdiye kadar ben gezdirirdim, bundan sonra siz de gezdirebilirsiniz. Hayvanları seversiniz?

— Epey oluyor, dedi José, bir köpeğim vardı.

Bir an önce ayrılması daha iyiydi. José, Del feuille'ün pansiyonunda valizini almaya gitti. Taksinin gidiş-geliş parasını Madam Verraque vermişti. Demek ki insan biraz müdahale edince hayatının akışını değiştirebiliyordu. Denizdeki dalgalar gibi. Ağzınızı açık bırakmamak şartıyla, kendinizi suların akışına bırakabilir, büyük bir dalga geldiği zaman da dalıp üzerinizden geçmesini sağlıyabilirsdiniz. Meselâ Noel'de başına gelenler kendi hatasındandı. Göze aldığı ne idi? Son ne idi? Beterin beteri ne idi? Boğulmak? Güzel bir kelime. Kırıcı, çarpıcı, ağlatıcı. Ailede Titanic'den kurtulmuş bir yaşlı kuzen bunu ga

yet güzel anlatıyordu. "Korkunç bir çatırtı ´işit tik. . . "Yedi yaşındaki José, ağzı açık herşeyi öğ renebilmek için dinliyordu, gece elbiseleriyle , denize atlayan kadınlar, dualar, vedalaşmalar. Bi ri piyanoda hâlâ bir ilâhi çalıyordu. Böye boğu larak ölmeye can kurban.

Taksi, iskeleler boyunca, yeni yollardan hız la ilerliyordu. Nehrin ortasındaki Renault fabri kası attığı demiri çekemeyen eski bir gemiye benziyordu.

Invalides'de Paris masmaviydi. Işıklar şim diden yanmıştı.

— Bakın şu herife, dedi şoför adama çarpma mak için direksiyonu kırarken. Ağızlarının bu runlarının dağıtılmasını hak edenler de var ha ni.

— O kadar çok ki, dedi José, hepsine birden yetişemezsiniz.

Dikiz aynasındaki gözlerde bir gülümseme belirdi.

— Öğrenci misiniz? dedi.

— Hayır, dedi José, hizmetçiyim.

Lucie Delfeuille ağlamaya başlamıştı. Alla hım, neden bu kadar aniden ?İki ayda José'ye öy lesine alışmıştık ki, Yoksa buradan memnun de ğil miydi? Para ?Hayır, para meselesini kolaylık la halledebilirlerdi. Bir iş bulunca öderdi. Ama madem ki gitmek istiyordu, o halde serbestti.

Diğerlerine haber vermeye ve mahzenden kö püklü şarap çıkarmaya gitti. "Gömülmeksizin a-

ramızdan ayrılmak, dedi matmazel Gartembert bu daha da acı ". Bu karı da iyice kaçırmıştı galiba ! Herkes José'nin gidişi şerefine içti. Bir ara yanına yaklaşan Bayan Brooklet, José'ye tel kadar ince, bakırdan, bir bilezik verdi.

— Hiç bileğinizden çıkarmayın. Onu sizi korumakla görevlendirdim.

Taksi şoförü de José'nin şerefine içmiş böylelikle beklemesi de kolaylaşmıştı. Amma tuhaf arasıra böyle ailelere de rastlanıyordu demek ki !

José dönüp arkasına baktı, hepsi oradaydılar bahçenin parmaklıklarının arkasında, en başta ellerini kavuşturmuş, küpeleri sallanan Lucie Delfeuille, Bayan Brooklet. Cardot, Berminier 'ler, hepsi sanki Neuilly'ye değil de Avustralya ya gidiyormuşcasına el sallıyorlardı. Hayatın bütün dakikaları böyle geçiyordu. Arkada kalanların gözleri ayrılık acısından ve biraz da kıskançlıktan yaşarıyordu. Gidenler her zaman haklıydılar. Boşluğa atılıyor, unutulmaya meydan okuyorlar, diğerleri ise iskelelerde, istasyonlarda, havaalanlarında, mezarlıklarda, kaldırımlarda gidenlerin cesaretini kavramaya ve kendilerine de bir pay çıkarmaya çalışıyorlardı.

İlk gece tanınmamak istercesine başı öne eğik, beyaz önlüğünün uçlarıyla oynayarak salonun kapısında beliren José, yemeğin hazır olduğunu bildirdi.

Başarmaya çalıştığı rolünü yaparken o kadar komikti ki salonda gülüşmeler oldu. Utandı. Kendisini en çok rahatsız eden de, kendi yaşında ve alaycı bir ifadeyle bakandı. Sen, diye düşündü José, sana bunu ödeteceğim !

Simone Verraque yardımına yetişti.

— Alınmayin, José, herşey tamam.

Mutfakta herşey yolunda gitti. Buna rağmen ahçı kadın Solange ve işinden el çektirilip mut

fağa gönderilen Françoise bu yeni bitmeyebiraz şüphe ve biraz da alışamamış olmaktan ötürü yanyan bakıyorlardı. Ancak ertesi gün genç kızın bütün söylediklerini yerine getiren köpek yüzünden bir olay patlak verdi. José'nin ıslık çalması Titus'ün çalılıklardan fırlayıp, bir kuzu gibi kızın ayaklarının dibine çökmesine ve onu yalamasına yetiyordu.

— Herşeye rağmen dikkat edin, dedi Solange bu köpekler şeytandan farksızdırlar.

José'ye, söylediklerini yalanlayan gözlerle bakıyordu (ah ! , bir geçirebilseydin dişlerini züppe, ne zannediyorsun kendini ! . . . .)

— Siz ondan nefret ediyorsunuz, dedi José kuru bir ifadeyle, sizi ısırırsa hiç şaşmam.

José'nin ifade tarzı diğerinin kanını beynine çıkartmıştı.

— Ne yapacağımı sizden mi öğreneceğim?

Belki de "küçük sürtük" diye ilâve edecekti ama José'nin yerinden kalkan eli suratında patlayıp, küpelerinden birinin uçmasına yol açtı.

Bağırmalar, göz yaşları, kargaşalık, İkisi birden mutfaktan fırladılar önde Solange, arkasında digeri. Madam'a gideceklerdi. Polis diye bağrışıyorlardı. Sendika diyorlar, sigorta diyorlar, akıllarına ne gelirse söylüyorlardı. Bu evde bir dakika dahi kalınmazdı.

— Hizmetkârlarınızın bana hakaret etmelerini istemiyorum, dedi José, Giderim daha iyi.

Simone Verraque anlamıştı. Genç kızın gitmesini istemiyordu ama artık onu mutfakta da bırakamazdı. Ona karşı anî ve ifadelendirilme

si güç bir sevgi duyuyordu. Birdenbire, durup durken. Ona yardım etmesi gerektiğini hissediyordu, ama neden?

Simone olayı yatıştırdı. José bundan böylesa londa yemek yiyecekti.

Guy, José'yi masada görünce hiç umursamadı. Başka işler peşindeydi. Krediler konusunda çıkarılan o salakça kanun varlığını sürdürmesini zorlaştırıyordu. Resmî Gazete'yi okurken yiyor, telefonla konuşurken içiyordu.

José yavaş yavaş evin bir eşyası olmuş, onunla bütünleşmişti. Adeta evin büyük kızı olmuştu. Çarşıya gidiyor, kahveyi yapıyor, yüzmeden geldiği zaman sırtına bir kazak geçirmesini, üşütmek ya da terlemek istemiyorsa kendisine söylenenleri tartışmadan aynen yerine getirmesini tavsiye ediyorlardı. Neredeyse, Simone her sabah gidip bir de José'nin yatağını düzeltecekti. .

Bazen Guy Verraque'in eli uzun süre, onun saçlarının üzerinde kalıyordu. Zaten José'nin saçları, kendisini bildi bileli, bir kalorifer bir kıymetli kürk gibi elleri üzerine çekmişti. Daha küçükken, okulda, yolda giderken herkes saçlarına dokunur, parmaklarına dolarlardı. Saçlarını düzeltmek için bir de tik edinmişti, sinekleri kovmak isteyen bir at gibi boynuyla bir hareket yapıyordu. Guy Verraque'in davranışı babacaydı. Koca ayı çok utangaçtı. José'yi seviyor ve dostluğunu göz kırparak anlamlandırıyordu.

Philippe pek yanına yanaşmıyordu. José'yle bir kelime olsun konuşmamıştı. Zaten başkalarıyla da pek konuştuğu yoktu. Uzun boylu, zayıf mağ

rur ve sessizdi. Elleri cebinde, bir kedi gibi evin içinde dolaşıp dururdu. Kimsenin yüzüne bakmaz ya da yıldırım gibi bir an bakar sonra gözlerini kaçırırdı. Plaf ! Sizinkilerin içine bakan ve uzun kirpikli göz kapakları altında birden kaybolan bir çift kahverengi göz.

Philippe Verraque güzeldi. Babasınınki gibi mat bir teni, hafifçe pembe belki de yenen bu güzel yemeklerin ileride iyice pembeleştireceği yanakları vardı. Şimdilik kahverengi ve pembe tatlı bir uyuşum içindeydiler.

Düzgün ve ince burnu ile XVIII. yüzyıl portrelerinde rastlananlara benzeyen büyük ağzını annesine borçluydu.

Bütün davranışlarından küstahlık akıyordu sessizliğinden, gülümseyişinden, babasına bakışından, başı hafifçe eğik aşırı ve sinsi bir dikkatle tatmin olmak bilmeyen ve biraz da nefret edilen bir profesörü dinlermişcesine.

— Arada sırada berbere bir uğrasan iyi olmaz mı?, dedi oğlunun üç saniyede bir eliyle geriye attığı saçlarından bıkan Guy. Şu acaip balıkçı kazaklarından başka birşey giymesini bilmiyor musun? Öyle koltuğun dibine sinip oturmaktan başka türlü bir oturma tarzı mı kalmadı?

- Pek tabiî, dedi şeytanca bir edayla Philippe.

Ve devam etti. Saçlar uzadı, kazaklar değişmedi. Yani babası ne demek istiyordu? Elbiseler bizi terkettikleri zaman terkedilen kabuklar değil miydi? Philippe vücudunu bir eldiven gibi saran elbiseleri seviyordu. Bacaklarına yapışan dizleri çıkmış pantalonlar, sırtından çıkarmadan yat

tığı kazaklar, ayaklarına uygun ve polisten kaç maya elverişli ayakkabılar.

José bir kez onu kazağını kolundan tutmuş boynuna tasma takılmış bir köpek gibi merdiven lerden sürüye sürüye odasına çıkarken görmüş tü. Acınacak bir hali vardı.

José'ye rastladığında başını hafifçe sallayıp kısaca "selâm" diyordu.

Ama José, yine de onunla eğlenmek için bir yol bulmuştu: Philippe'i etkileyecek bir şey mu hakkak bulunmalıydı. José'nin biraz dik oturma sı, derin nefes alması, göğüslerinin dikkati çeke cek kadar kumaşın ya da kazağın altından mey dana çıkmasını sağlıyordu. O zaman Philippe' in gözleri kirpiklerinin arasından parlıyor ve tatlı bir pembelik panaklarını kaplıyordu. José bun dan faydalanmasını bildi. Vücudunu dikleştiriyor nefes alıyor, geriniyor, ta ki Philippe aniden ye rinden kalkıp odadan dışarı fırlayıncaya kadar . Artık "selâm" da demez olmuştu. Gülümsemiyor du bile.

Bir gün Simone Verraque salonu boydan bo ya kaplayan kitaplıktan bir kitabın eksildiğini farketti. Yepyeni, kapakları bir defa olsun açıl mamış kitapların arasından bir Balzac eksikti. Kim almıştı? Philippe, teşekkür ederim, sizin aşağılık edebiyatınız beni ilgilendirmiyor, diyor du. Guy omuzlarını silkiyordu. Bir Balzac'la uğ raşacak vakti mi vardıki, kırksekiz saat içinde şu dolar yatırımının sonuçlandırılması gereki yordu. Dinle, eğer o kadar.....

— Ben aldım, dedi José utanarak, Langeais Düşesi'nin yarısındayım.

Ertesi gün Raspail bulvarındaki kahveler den birinde arkadaşlarıyla oturan Philippe bir ara :"Hizmetçi, evde, Balzac okuyor....." de di.

Sesinin tonunda bir nev'î gurur ve ümitsizlik vardı.

Kış geçti, orman yeniden yeşerdi. Üç aydır Verraque'lardaydı ama birden sıkılmaya başla mıştı. Tren bekleyen bir yolcu, gemisini kaybe den bir denizci, bir notaya takılıpkalan bir senfo ni gibi. Geleceği bulanıktı. Gelecekte onu bekle yen sürprizler ve yeni simalar olduğunu biliyor du. Herşey mümkündü. Denizin sarı kumları yala dığı, hindistan cevizi ağaçlarının öğle vakti göl geden gövdelerinin etrafına tam bir yıldız çizdi ği ülkelere gidecekti. Adalar görecek, Şanghay Macao, Barbados gibi enfes isimler duyacaktı.. Uçaklar mavi ışıklı pistlerin üstünde bağrışa caklar, karınlarının altında şehirler olduğu hal de bulutları deleceklerdi. Bir seferinde, Alain ile balayı seyahati için Kanarya adalarına gittik lerinde uçağa binmişti. Orada, Lanzarote'de, Ala in'in denizden tuz çıkartmakla uğraşan bir amca sı vardı. Kanarya adalarına gitmek güzel şeydi ama daha Palma'ya gelmeden işler bozuldu. Ada lar hem pis kokuyor, hem de herkes Paris' teki ispanyol hizmetçiler gibi konuşuyordu. Burası bir hizmetçiler ülkesi miydi, neydi? Charles am ca neşeliydi ve çok içiyordu. Lanzarote'de onu

tanımayan yoktu. Bir akşam üstü otelin tarasın da birşeyler içmekle meşguldüler, Amca , José ve Alain. José'nin yaşıtlarından oluşan bir kız ve erkek grubu yoldan geçmiş ve geçerken de Charles amcayı selâmlamak için biraz durmuş lardı. José erkeklerin bakışları karşısında gü zel olduğunu hissetmişti. Ancak Charles amca , onlara yanındakileri "yeğenim ve karısı" diye ta nıtınca erkeklerin gözlerindeki parıltılar aniden sönüvermişti. Birkaç dakika daha kalmışlar son ra plaj çantalarını sallayarak, güle oynaya kum sala doğru gitmişlerdi. José az daha onları takip etme arzusundan çatlıyacaktı. Ama gitmesi ola naksızdı değil mi?O artık evliydi. Evli bir kadın ise bir hiçti. Oğlanların bakışlarından artık dün yadaki herkes için yokolmuş bir kız olduğunu an lamıştı. Herşey açık ve seçik olarak gözlerinin önünde canlanıyordu, Onyedi yaşındaydı, seksen yaşına kadar yaşadığını düşünürse, altmışüç se ne uslu uslu kahve teraslarında oturacak, oysa diğerleri plaja koşacaklardı. Artık kimseona kur yapmayacaktı. Ne müthiş bir şey ! Elinde limona ta bardağı olduğu halde oturduğu yerde tepinmek ten başka yapabileceği birşey yoktu. İşte, belki de o günden sonra yaşantısının önünü kesen şu yirmi yedilik ihtiyardan, Alain'den uzaklaşmaya başlamıştı. Ama niçin, niçin Tanrım?

Hayır, adalar hiç de zannedildiği gibi bir rü ya alemi değildi. Belki Martinique, tatlı palmi yeleri, limon yüklü gemileri ve terkedilmiş Dou dou'nun şarkılarıyla. Belki de New York'a hiç gitmemişti, ama oradan, dünyanın ta öbür ucun

dan gelen o kadar çok insana rastlamıştı ki ar tık oraya gitmeye değmezdi. İyi bir yalancı de vamlı antreman yapmalıydı ve José de formda olduğu günlerde New York'u görmüşcesine en in ce noktalarına kadar anlatıyordu. Herkes dev bi nalar göreceğini zanneder, oysa oraya varınca, hepsi normal gözükür. Ama birkaç gün sonra bü yümeye, sizi boğmaya başlarlar. Bir seferinde beni doğrudan doğruya otuzuncu kata çıkaran bir helikoptere bindim. Koca bir sinek gibi pencere leri sıyırdı ve durdu. İnip de şöyle aşağıya bir baktığınızda beton ve camdan bir uçurumun dibi ndeki ölümü görürsünüz. Tatlı ve baş döndürücü bir ölüm. Düşüyor, düşüyor düşüyorsunuz, hiç durmadan, takılmadan tıpkı tavşanın deliğine dü şen Alice gibi. Şaka bir tarafa insan bayağı kor kuyor. New York'un en güzel tarafı da sokakla rında ağlanamaması, ölünememesi ve de bayılı namaması, çünkü herkes sizinle alay edip, üzeri nizden yürüyüp geçer. Paris'te vardım etmiyor lar ama hiç olmazsa aptal aptal bakıp çocukları na gösteriyorlar, "Şu ölen adama bak, salyaları akan kadına bak. . "Orada kapalı ve bütün delikle ri tıkanmış evlerde yaşamak lâzım. Dışarısı ku rum ve yağ kokuyor. Bu şartlar altında insanın yapacağı en iyi iş sırtını ilk ve son defa olarak bulutlara çevirmek oluyor. Televizyonlar otuzal tı kanal üzerinden yayın yapıyor, klima cihazları serinletiyor, bir korna ve polis sireni dalgası ev leri yalıyor. Bu arada öldürüyor, boğuyor, bıçak lıyor, karın deşiyor, kırıyor, ortadan kaldırıyor lar. Kadınlar senelerdir başlarına o kadar belâ

olmuşlar ki, önce anneleri, sonra kardeşleri, ka rıları, emzikten tekerlekli iskemleye kadar fır sat buldukça intikamlarını alıyorlar. Sabaha kar şı, hatta sabahleyin ya da öğleden sonra, ne za man ellerine bir tane geçirirlerse, annelerinin şerefine hesabını görüveriyorlar. Asansörlerde metroda, Central Park'ta, Ayrıca küçük bir iğne bir içimlik sigara için yaşlı kadınların çantaları nı çalanlar da var. Bundan dolayı kadınlar zilli sütyenler, elektrikli donlar, mitralyöz şemsiye ler ve biberli gözlüklerle dolaşıyorlar... Bana dedi José, New York bana göre bir şehir değil.

Simone Verraque artık aile planlaması çalış malarına gitmiyordu. Massy-Palaiseau veya Sar celles'in zavallı genç kadınları kendi başlarının çaresine baksınlardı. Bebeği, çocuğu haline ge len José ile meşgul oluyordu. Bir gün rüzgârdan çarpan pencereyi kapatmak için odasına çıkmış tı. Aynanın önünde, gözler için yeşil far, dudak lar için ruj ve kirpikler için rimel bulunduğunu farketti. Bunlarla ne yapıyordu? Makyaj yapmadı ğı gibi geceleri de bir yere çıkmıyordu. Simone un arasıra, Josée 'nin arttırdığı paralarla aldığı küçük pikaptan yükselen müziği duyuyordu, hepsi o kadar.

Gardropta; iki etek, bir elbise, alındığında ka liteli olduğu anlaşılan ama kol ağızları eskimiş bir manto.

José'deki değişiklikler işte böyle başladı. Si mone herşeyi değiştireceğini söyledi, sonra da ana-kız gibi mağazaları gezmeye gittiler. Simo ne'un peşisıra giden José yumuşak saçlar, ılık

halılar, vizon kürkler keşfetti. Simone bu sular içinde sanki yüzüyor, peşinden de mahcup José yi sürüklüyordu. José, satıcı kızların canlı güzel liklerini, hareketlerini, eşyaların parlaklığını ve bu korkunç yığının ne kadar da büyük bir kolay - lıkla tüketildiğini görüp şaşırmıştı.

Lili Boudard'ın etiketleri kontrol edip, dikiş ve kumaş parasını ince ince hesaplayıp kendisi ne etek aldığı " genç kızlar reyonu" artık çok geride kalmıştı. José evliliğinde bile böyle bol luk görmemişti. O zamanlar tek tasası ağır baş lı bir hanım olabilmekti. Alain de bir yere yeme ğe gidecekleri zaman, sâde ve siyah elbisesini giymesini tavsiye ederek bu konuda ona yardım cı oluyordu. Oysa bu üniforma José içindünyanın en sıkıcı şeyini temsil ediyordu: ne derler endi şesi.

Hatta bir gün ciddî bir olaya yol açmıştı. Ala in elbise alması ve berbere gitmesi için her za mankinden daha fazla para vermişti. Yarı mes lekî, yarı dostane bir yemeğe davetliydiler. O ak şam birbirine yakışan, uyuşmuş bir çift olmala rı lâzımdı. Alain, karısının güzelliği sayesinde, hangi iş adamını etkileyeceğini düşünüyordu. Ye meği takip edecek günlerde José ve kendisinden söz ettirmek istiyordu. "Şu Joullay iyi adam ne dersiniz?.. Ah, ah, ya bayan Joullay, ona da diye cek yoktu hani. " Alain hepsine, prim olarak, Jo sé'nin çok güzel bir fotografını hediye etmeyi tasarlıyordu, tıpkı reklâmlardaki gibi, her paket te bir hediye.

— Çok güzel olmanı istiyorum, demişti. Bu

hem benim, hem de bizim için çok önemli, Sana bakılmasını, en güzelleri olmanı istiyorum.

Herkesin ona bakmasını istemesine zaten hiç gerek yoktu.

Bürosundan çıktıktan sonra eve, Louvecien nes'e uğrayamayacağını düşünen Alain, sabahtan koyu renk bir takım elbiseyi ve bir gömleği oto mobilinin askısına asmıştı. José ile doğrudan doğruya Suchet bulvarında, Forain-Lefebvre'ler de buluşacaklardı.

— Elbisen nasıl? diye sormuştu evden çıkma dan.

— Sürprizdir, demişti José, akşama görürsün

Sürpriz tam kelimesiydi! Alain'den sonra gelmişti. Hizmetçi salonun kapısını açtığındamü nasip şekilde giyinmiş beş çift bir yandan viski lerini içiyor, bir yandan da konuşuyorlardı. Ko nuşmaları enfes ve aynı zamanda çarpıcı bir yaratığın belirmesiyle kesildi, donup kaldılar.

Tenkit edilmesi gereken ne bu sıcak mayıs akşamında giydiği kısa muslin elbise, ne de ayak larını çıplak birakan mat altın rengindeki hafif sandallarıydı. Alyansını sağ ayağının parmağına takmış olması da pekalâ bağışlanabilirdi. Altmış kadar saç örgüsünden oluşan ve tepesinde bir palmiye ağacının yaprakları gibi yayılan saçla rını da hoş görenler olabilirdi. Ama hiçbir sut yenin örtmediği ve şeffaf elbisenin altından beli ren o küstah göğüsleri, göbek çukurunun tatlı göl geliğini ve elbisesine asorti küçücük kilotunun belirgin hatlarını nasıl olur da kabul edebilirler di? Ve yaratık bir kraliçe gibi güven dolu adım

larla ilerliyordu.

Kadınların ağzı açık kalmıştı. Sinsi bir parlaklık belirmişti erkeklerin gözlerinde. Birbirlerine bakıştılar. Hani, Alain de biraz kızarmıştı. Kıpkırmızı, pancar gibi olmuş ve sonra da morarmıştı. Yerinden fırlayıp hiddetle José'nin koluna yapıştı. Kulağına eğilip birşeyler söylediği zaman, onu öpeceğini sanabilirlerdi.

— Pis orospunun birisin ve derhal eve döneceksin !

Ayni anda kolunun iç tarafına, derisinin en nazik yerine bir çimdik atmıştı.

— Canımı acıtıyorsun, diye bağırdı José.

— Hadi bakalım dedi dişlerinin arasından, hastasın galiba, değil mi?

Sonra, gözleri neredeyse sinirden boşalacak bir halde salonda bulunanlara döndü :

— Karım kendini iyi hissetmiyor, dedi. Ona eve kadar refakat edeceğim.

— Hiç de değil, dedi José çimdiğin verdiği acıyla cesaretlenerek.

Ev sahibesi, ne olursa olsun duruma egemen olmasını bilen biri edasıyla ilerledi. Olay onu epey memnun etmiş, sayılar, verimlilik oranları, endüstri kelimeleri arasında geçecek olan geceye biraz hareket gelmişti.

Terbiyeli, masum ve şaşkın bir seyirci olup başkalarının yarattığı bir skandala uzaktan bakmak ve çekiştirmekten daha eğlenceli bir şey olamazdı. Alain'in de isteği yerine gelmişti, bir iş yemeğinde yarı çıplak ortaya çıkan Joullay'ın karısından uzun süre bahsedilecekti.

— Birşeyler almaz mısınız?dedi Marie- Christine, Elle mecmuasından edindiği bir gülümseyişle.

Gerçeği söylemek gerekirse Bayan Joullay'ın elbisesine pek bakan da yoktu. Gözler kumaşın altına kayıyor, bir an orada kalıp kaçıyordu. Açık açık bakabilmek için biraz cesur olmak gerekiyordu. Ama zaten kayıp-kaçan bakışlar az da olsa bir cesaretin ifadesiydi.

Marie-Christine buz almak için salondan çıktı ve orada, koridorda, dekoltesini biraz olsun kapatabilmek için onbeş dakika uğraşıp takmayı başardığı küçük çengelli iğneyi kimsenin dikkatini çekmeden çıkardı, ne de olsa ortama uymak gerekliydi.

Geriye döndüğünde hava biraz düzelmiş rahatlamıştı. José uslu uslu bir kanapede oturuyordu, ayaklarının dibinde, halının üzerinde, Olivier Forain-Lefebvre, başının hizasında José'nin saygısız göğüsleri. Diğer kadınlarda biraz yumuşamışlardı. Etekler dizleri ortaya çıkaracak şekilde kısalmıştı. Kolların hareketleri biraz daha tahrik ediciydi. Dudaklar bile dikketi çekecek kadar dolgunlaşmıştı. Bakışlardan hayasızlık akıyordu. Erkeklerin neşe içinde sürdürdükleri en meslekî konuşmalardan dahi başka anlamlar çıkarmak mümkündü. Sadece küçük bir gruppence renin yanında muhalefetini sürdürüyordu. Davram ve fısıldaşmalarından suçlama akan üç kadın ile zavallı, gergin ve solgun yüzlü, sinirden çenesinin adalesi devamlı oynayan Joullay.

Marie-Christine'in bakışları kocasınınkine

takıldı. Olivier, karısının hafifçe çatılan kaşla rından ne demek istediğini anlamıştı :

"Olabilir şekerim ama şimdi sırası değil . Bu yemeği ciddî şeyler için verdiğimizi de unut mamak gerek. Küçük Joullay hoşuna gittiyse bi le; bunu daha sonra düşünürüz. Bu akşam uslu dur, söz veriyorum yarın Orman'a gideceğiz. "

Olivier ve Marie-Christine Forain-Lefebvre çiftinden daha uyuşmuşu yoktu.

Beraberlikleri görülmeye ve örnek gösteril meye değerdi. Cidden örnek bir çift. Birbirine benzer egitim, birbirine yakın servet ve iki gü - zel çocuk. Olivier kırkiki, Marie-Christine otuz yedi yaşındaydı ve haklarında ne bir kelime du yulmuş, ne de bir bulutun gölgesi görülmüştü . . Hattâ Oliver'nin Boulogne Ormanlarında bir gezintiye çıkmaya karar verdiği zaman bile .

Başlangıçta Marie-Christine, doğal olarak biraz utanmıştı. Rahibelerin okulundan çıkalı çok olmuyordu. Olivier ona karşı çok nazik dav ranmış ve sonunda soyunmaya ikna etmişti.

— O kadar güzelsin ki, hiç kimse senin tırna ğın bile olamaz. Şöyle bir bak etrafına. . . . .

Ve güzelliğine kanaat getiren Marie- Chris tine yaptıkları gece gezintilerinin kendilerini sü rüklediği ortak apartımanlarda sutyen ve kilotu nu fırlatıp atmasını öğrenmişti.

Gerçeği söylemek gerekirse bu işten Olivi er kadar zevk duymuyordu. Hayır, böyle birşey düşünmemeliydi. Kolaylıkla vazgeçebileceği in sanlar vardı ama bu türlü bir evlilik hayatında genç kızken duyduğu ve kadın mecmualarında o-

kuduğu herşeyi buluyordu. Ödün vermek lâzım, demişti annesi, veriyordu. Kadın kocasının sözü nden dışarı çıkmamalıydı, çıkmıyordu. Evlilikte eşler arasında candan bir diyalog kurulmalı di yordu Ménie Grégoire, gece yarılarına kadar suç ortaklığı yapıyorlardı. Üç divan onbeş vücut onları birbirinden ayırsa bile Olivier'nin her zaman yanında ve kendisini rahatsız eden biri olursa müdahale etmeye hazır olduğunu biliyor du. Hatta Olivier başka bir kadının üzerindey - ken bile, birleşmeler tesadüfen onları yanyana düşürürse, elinin tatlı ve güven verici bir okşa yışıyla onu unutmadığını belirtiyordu. Hiç bir zaman onu aldatmamıştı. Ormana gidişlerinin ertesi günleri biraz da müstehcen oburlukları - nın verdiği utançla, eve elleri çiçek ve hediye lerle dönecek kadar ince bir zevk sahibiydi.

Geriye kalan zamanlarda tam bir başıbozuk luk hayatlarına hakimdi. Olivier, Marie- Chris tine'in kendisini böyle dostların evinde teşhir etmesine tahammül edemezdi. Küçük Joullay' ın ayaklarının dibine oturması hayret edilecek bir şeydi. Yaptığı bir sahtekârlıktı. Joullay'lar onla rın gece hayatına ait değildi ve Tanrı da, şahitdi ki Olivier bu konuda hiç ödün vermezdi; tanıdık larla asla ! Ve de kıçının üstüne oturmaktan aciz Alain Joullay, bu küçük burjuva sinirliliğiyle hiç de iyi bir eş olmamalıydı. Ne garip, bazı kadınla rın hiç şansı yoktu. Zavallı José Joullay !

"Zavallı José" kocasının hışmına dönüş yo lunda uğradı. Özellikle, askerden öğrendiği bütün küfürler ağzından dökülüyordu.

— Küçük orospu, sürtük. . . . işte evlendiğim kadın bu.

Simone Verraque pembe ve yeşilli bir emprime, kahverengi bir tweed, krem rengi bir fanila, turuncu plise bir etek, sarı bir jarse uzattığında José seviniyordu. İlk defa kendisiyle ilgileniliyordu. Tırnak cilâsının fazla bayağı olduğunu ve makyajın farkedilmemesi gerektiğini öğreniyordu. Bütün bunları, hatta Simone'un azarlamalarını bile itirazsız dinliyordu. "Sakinleş José, daha hafif ve yavaş yürü. Seni gören Saint -- Michel bulvarında devriye gezen bir toplum polisine benzetecek. "

Daha sonra, ilkbaharda Neuilly'de bayram oldu. Simone Verraque'in her sene bir kaç kez düzenlemek zorunda olduğu bayramlardan biri

Gelen çiçeklerden evin içi bahçeye dönmüştü. Bahçeye sarılı-beyazlı bir çadır kurulmuştu. Sekiz gün boyunca büfeyi ve davetliler listesini hazırlamakla uğraşmışlardı. José hiç durmadan çalan telefona bakmakla görevlendirilmişti. Mutfak dolup taşıyordu. Guy Verraque bu zorunlu kargaşalığın içine girmemek için öğle yemeklerini dışarda yiyor, bu gürültü patırdıyı nefretle izleyen Philippe ise duvar diplerinden yürüyüp kayboluyordu.

Bir öğleden sonra, José Simone'u odasında, sutyen ve kilotla, bağdaş kurmuş vücudu dik, avuçları açık ve dizlerinin üzerinde, işaret ve baş parmakları sıfır şeklinde kapalı vaziyette buldu. Bakışlarında ürperti veren bir sabitlik boşluk vardı. Ölü, kendisine söylenenleri anlamaz gibiydi. Sırası mıydı şimdi? Yasemin kalmadığı için masaya giden yollara kamelya koyması teklif eden Lachaume yerin dibine batsaydı.' Daha sonra José'ye yoga seansının yarıda kesilmesi gerektiğini, bunun zihni dinlendirdiğini hele Paris'te ne kadar yaramaz varsa hepsinin toplanacağı bir günden önce yapılması zorunlu bir şey olduğunu söyledi. Dinlenmiş, mutlu ve güzel olması lâzımdı.

Saat beşte herşey hazırdı. Garsonlar, parmakları burun deliklerini karıştırarak, dolup taşan masaların etrafında dolaşıyor, eksik bir şeyin kalmamasına dikkat ediyorlardı. İlk otomobiller saat altıya doğru gelmeye başladı, ondan sonra da ardı arkası kesilmedi. Hava çok güzeldi ve kırlangıçlar buz kovalarına çarpacakmışcasına, alçaktan uçuyorlardı. Simone ve Guy misafirleri, şekerim, tatlım kelimeleriyle kapıda karşılıyor, yüzükler kondurulan öpücüklerin altında daha da parlıyorlardı. Bütün bu yakınlık ve dostluga rağmen elden ele dolaşan tabaklar bir anda bombalanmış şehirlere dönüyordu. Kısa bir süre sonra kalabalık pencerelerden taştı ve küçük gruplar halinde çimenlerin üstüne yayıldı.

José bir köşeden olup bitenleri izliyordu. Si

mone'un sadece otuz beş yaşında olmayı başar dığını farketti. Birden Philippe gözüne çarptı ; değişmişti, kravat takmış ve blazerinin üst düğ mesiyle sinirli sinirli oynayarak dolaşıyordu .·. Kendisine bakan José'yi gördü. Kızardı,huzursuz luğunu gidermek için önünden geçen tepsilerden bir bardak aldı ve düşünceli bir edayla buzunu döndürmeye başladı.

Aradan birkaç saniye geçmemiştiki, Simone José'yi belinden yakalayıp bir gruba doğrusürük ledi.

— Bu benim küçük hizmetçi kızım, dedi tatlı bir sesle José'ye, at dişli ve güldüğü zaman di şetleri gözüken kadın romancı Rosie Fantin'e tanıştırırken.

— Ne kadar güzel, dedi Fantin. Yabancı mısı nız küçüğüm?

— Hayır, dedi kadınla başbaşa kalacağını anla yan José. Grup dağılmış, Simone da başka bir gruba karışıp gitmişti.

Rosie Fantin kolunu tuttu ve sesini alçalta rak.

— Hımm, dedi, ne kadar güzel bir teniniz var Burada çalışmak size biraz zor gelmiyor mu?

— Hayır, dedi José şaşkın şaşkın. Niye gelsin

— Çünkü sizin durumunuzdaki kızları o kadar çok istismar ederlerki, dedi. hareket etmeye hazırlanan bir traktörün sesini andıran, bir iç çekişle.

— Susadım, dedi José, bileğini sıkan saçı sey rekleşmiş kadından bir an önce kurtulabilmek düşüncesiyle. Canım şampanya istiyor.

— Daha şimdiden alkoliklik. . . . . , diye mırıl dandı. Fantin.

— Ne dediniz?

— Hiç, dedi Fantin. Yeniden çalışmaktan hoş lanır mıydınız?

— Neden hoşlanır mıydım?

— Bir meslek öğrenmekten, dedi Fantin, José nin gözlerinin içine bakarak. Hürriyetinize kavu şur, belirli bir mevkiiye erişirdiniz. Sizde bir şeyler olduğunu sezinliyorum.

José iki bardak şampanya içmişti. Birden ha yat kendisine bir maskaralık olarak gözüktü.

— Ben verimden memnunum, dedi. Size göre ne yapabilirim?

— Potansiyelinizin farkına varın, dedi. sigara sının ucunu kısa kesilmiş tırnaklarından birine vurarak. Hayatınızı tek başınıza kazanmalı, gele ceğinizi düzenlemelisiniz. Örneğin başlamak için steno öğrenebilirsiniz. . .

Şampanya güzel bir etki yapıyordu. José bir bardak daha aldı.

— Cidden, dedi, ne yapmak isterdim bilir misi niz?

— Söyleyin, dedi Fantin.

— Bütün hayatım boyunca yerde sürünmek , taa uçanbalık oluncaya kadar. . uçan balık. . uçan balık. . . . .

Müthiş bir kahkaha attı. Şampanya enfesti. . Rosie Fantin'in hayret dolu şaşkın bakışları bir sis bulutunun arkasında eriyip gidiyordu.

José boşalan bardağını bir masanın üzerine bıraktı ve derin derin nefes aldı. İyice sarhoşum

galiba, dedi kendi kendine, kimsenin farketmeme si lâzım. Bakalım doğru dürüst yürüyebiliyor mu yum?

Bahçe yolunun kenarına doğru yöneldi. Ayağı nın birini diğerinin önüne koyup, kollarını bir cambaz gibi iki yana açarak düşsel bir çizgi üze rinde yürümeye çalışıyordu ki,

— Ne yapıyorsunuz?

Marc Santonel elleri cebinde, merakla ona bakıyordu.

— Yapayalnızım, diye cevap verdi José aptal aptal. Üstelik şampanya da içtim.

— Hiç de fena olmamış, dedi Santonel. Buranın en güzelisin. Gel otur. İki iskemle çekip yanına oturdu.

— Bayan Fantin tarafından sıkıştırıldığınızı, gördüm, dedi.

— Delinin biri! Yeniden çalışmamı istiyor dedi José. Ah! Ah! Ah! Acaba buradaki bütün in sanlar onun kadar kaçık mı?

— Evet, dedi Santonel. Ama söylememek ge - rekli.

— Niçin?

— Çünkü öyle olduklarını bilmiyorlar, Bir de biz söylersek...

— Canım gitmek istiyor, dedi José.

Santonel ona baktı ve sessizce güldü.

— Tabiî gideceksin.

— Benimle çok tuhaf konuşuyorsunuz, dedi Jo sé, sanki beni tanıyormuşsunuz gibi. Herhalde biraz sarhoş olduğum için...

— Oldukça sarhoşsun, dedi Santonel. Herşeye

rağmen seni tanıyorum. İnsanı aldatmayan bazı işaretler vardır. Beş dakika sonra mutlu olmak istediğini ya da buna benzer birşey söyliyeceksin

— Evet, dedi José, mümkün. Ama herşeyden önce şunu söyliyeyim, mutsuz değilim, üstelik. . .

— Evet, üstelik?

— Bilemiyorum, dedi. Mutluluk büyük bir laf, ne dersiniz? Büyük harflerle yazılması gereken bir fikir, bir seremoni. Mutlu olmaktansa, belâlardan nasıl kurtulunabileceğini bilmeyi. tercih ederdim. Bazen kendimi kışın ortasında, bomboş bir arazide terkedilmiş hissediyorum. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?

— Çok açık, dedi Santonel. Bundan kurtulmanın güvenli bir yolu var.

— Hangisi?

— Biraz bencillik ve herşeyi hafife almak lâzım. Söylenenlerin aksine, kadınlarda bu özellik lere rastlamak biraz zor.

— Hiç de aptal değilsiniz, dedi José.

— Öyle derler, ama bu da mutluluğun garanti si değil, dedi gülerek Santonel.

— Halâ gitmek istiyorum, dedi José. Oysa bu radan çok memnunum. Simone ve Guy benim için bir anne- babadan farksızdırlar.

— Dikkat et, dedi Santonel. Kendini kaybetme. Şimdilik yenisin, neşelisin. Simone'un canı sıkılı yor. Büyük bir egemenlik ve değiştirme tutkusu na sahip ama kimin üzerinde egemenlik sürecek kime egemen olacak? Kocası ve oğlu kaçıyorlar aşıkları ise eve dönerken onu bırakıveriyorlar. Küçük burjuvaların dostluğundan kaçın... Kendi

olanaklarıyla belirli bir hayat düzeyine erişmiş ama henüz bir koltuk sahibi olamamışlardır. İstersen yerlerinden emin olmayanlar da diyebiliriz. Asil geçinirler ama cömertlikleri çıkarcılıkları ilgisizlikleri eksiktir.

— Sadece sevilmek istiyorum, dedi José

— Eğer onlara garanti verirsen seni severler. Yani onlara güven veren biri olursan. Parlemanter hayatım başarısız olsaydı bu kadar çok yardakçım olurmuydu zannediyorsun? Zengin ol ve sana destek olabilecek önemli bir kişiyle evlen. Veyahut da onları güldür. Kuklalar ve palyaçolar hem zararsızdırlar, hem de onların can sıkıntılarını giderirler. Ancak önemli bir kişi oldu ğun kez onların karşısına dikilebilirsin. Ama asla bir üzüntü, sıkıntı anında onlardan yardım bekleme ve lütfen fakir kalmaktan vazgeç.

— Fakat siz burada ne arıyorsunuz?, diye sordu José.

— Sizin gibi geçiyordum.

— Birinin, birşeyin beni götürmesini istiyorum, dedi.

— İstasyona gitmeden trene binmek isteyen bir yolcu gibi konuşuyorsun. Ama ben sana güveniyorum, trenini bulmak için herşeye sahipsin.

— Beni götürmenizi istiyorum, dedi José.

Bunun üzerine Santonel aniden yerinden kalktı ve José'nin yanağına, güzelliğini bozmadan, ağzını yamultan bir çimdik attı.

— Aklınıza ne gelirse söylüyorsunuz, dedi kısık bir sesle. Ben beraberinde gidilebilecek bir kişi değilim.

Ve daha sonra, ağaçlardaki lambalar yandığı için sevinç çığlıkları atan "şekerim" ve "tatlım" lar arasında birden kayboldu.

Çimi yalarcasına uçan kuşlar ve kestane ağaçlarının yapraklarını sallayan rüzgâr vardı .. Güneş, çimenin kokusu ile birlikte içeri süzülüyordu. Perde arasıra rüzgârla dolan bir yelken gibi şişiyordu. Yumuşak toprak üzerinde ilerleyen bir atın ayaklarının, sıcak bir vücuda değen kamçının sesleri ve sinirlenen hayvanın nefes alışı duyuluyordu.

Sorarım size bu kadar gürültü içinde, ilgilenmek demiyeceğim ama, nasıl olurda dikkatimi, bir parça olsun Papalık mücadeleleri, ya da combes başkanlığındaki Fransız hükümeti üzerinde toplıyabilirdim. Philippe Verraque ilkbaharın gü

rültüsünü kesmek için kulaklarını tıkadı. 22

On dakika, iki paragraf geçti. Bu sefer de iyice yağlanmış motor gürültüleri duydu; bir araba bir fren sesi. Bir kadın bulvarda patenle dolaşmanın yasak olduğunu bağırıyordu. Ve birden gökten inermişcesine üst kattan Beatles'lar: Sexy Sady. What have you done.. You made a fool every one... Ooooh, what have you done... Philippe kitabını kapadı, yenilmişti.

Pazardı. Annesiyle babası golf oynamaya gitmişlerdi. Onun gitmesi söz konusu olamazdı zira şu Allahın belâsı kurumlar tarihini gözden geçirmesi gerekiyordu. Fırsat bulursa uyuyacaktı da. İnanılacak gibi değil ama yalnız kaldı mı uykusu geliyordu. Yalnız? Hayır madem ki Beatles'lar yukardaydı; bu José'nin gitmediğini kanıtlıyordu. Ne yapıyordu bütün gün odasında?

Öğleden sonra bir ağırlık bastırdı. İpin ucunu kaçırmıştı. Clemenceau'nun bıyıkları Sarrien'inkilere, bu arada Sexy Sady'nin garipliklerine karışıyordu. Philippe yatağına uzandı ve gözlerini tavana dikti.

José yürüyordu. Ayaklarının sesini duymuyor ama parkelerin gıcırtısını işitiyordu. Demek ki ayakları çıplaktı. Belki de mayoylaydı. Bir kere sinde onu, dizi çenesinin altında, pencerenin kenarında otururken görmüştü. Belki de çırılçıplaktı.

İşe bak; bir haziran pazarında, tepende dolaşıp tavanı gıcırdatan çıplak bir kızla evde kapalı kal; rüyamda görsem inanmazdım. Ve sen, bu arada ölmüş heriflerin hayat hikâyelerini ezber

lemekle vakit geçir. 33

Acaba göğüsleri çırılçıplak dolaştıkça oyna şıyor muydu? Memelerinin uçları Marielle' inki ler gibi küçük ve pembe miydi, yoksa Playboy'da kilerinki gibi büyük ve kahverengi-turuncu karı şımı mıydı? Büyük ve koyu renkli olanlar daha iyiydi ama şu Allahın belâsı sutyenler de birşe yin gözükmesine meydan vermiyorlardı ki. Emin olmak için en iyi yol merdivenleri çıkıp, kapıyı birden bire açmak olacaktı.

Herneyse. Gelelim kurumlara. Hayatını rahat ça kazanabilmesi için, kimbilir daha kaç tane kitap, özet okuması ve kaç defa o moruk hocala rın derslerine girmesi gerekecekti? Sanki sıra sıymış gibi bir de gelecek yılların tasasına düşü yordu. Birincisi yarın olmak üzere, binlerce ren ksiz gün gözünün önünden geçiyordu. Yarın, biraz dan, beş dakika sonra, ...

Beş dakika sonra Philippe Verraque çıplak kızı aklından çıkarıp atacak, büyük bir çaba har cıyarak yerinden kalkacak ve mutfağa inip bir şeyler atıştıracaktı. Dünden beri birşey yeme mişti. Açlığının sonuna, bayılmasına ramak kalın caya kadar dayanıyor, sonra gidip önüne ne gelir se tıkınıyordu. Akıl almaz şeyler yiyordu. Elini raflara sokuyor, arıyor, buluyordu. Bazen de bir tabure çekip buzdolabının önüne oturuyor, ne bu lursa tüketiyordu. Eli neye değerse .... En çok sevdiği, taze ekmek içinde tuzlu tereyag ve sar dalyeydi. Zeytinyağlı sardalyenin üstüne yoktu. Hafifçe sarhoş olduğu bir akşam, arkadaşların - dan, sabahin saat üçünde Marielle'e telefon et

mek istemişti. Telefona cevap veren Marielle de ğil annesi olmuş ve çok da kızmıştı. Ertesi gün iyi bir terbiye görmüş olduğundan, özür dilemek için bayana bir kutu sardalye ve bir kaç kelime karaladığı bir mektup yollamıştı. Ama salak ka rı sardalyelerin, gönderebileceği bir demet gül den daha güzel olduğunu anlıyamamıştı Doğrudan doğruya kutusundan emilen konsantre süt de fe na değildi. Ve su. Philippe suya bayılıyordu. Özel likle sirke içmekten vazgeçtiği günden beri. Ama hâlâ onun verdiği enfes ve uzun ürpertileri hatır lıyordu.

Şarap bambaşka bir şeydi. Mesela her yirmi yedi ocakta, doğum günü, Philippe tek başına bir merasime hazırlanıyordu. Mahzene iniyor, bir şi şe Romanée-Conti ile kristal bir bardak alıp hep sini odasına çıkarıyordu. Saat sabahın tam üçün de, doğduğu saat, annesinin şerefine şarabını iç meye başlıyordu. İşte böyleydi Philippe, hisli ve obur.

Mutfak şimdilik ıssızdı. Françoise ve Solan ge, Tremblay-les-Gonesse'deki kayınbiraderleri ni görmeye gitmişlerdi. Bir ışık huzmesi lavabo nun üzerine düşüyordu. Philippe dolaplardan biri sinin kapısını açıp bir kutu kestane kremi aldı, konserve açacağının ucunu kutuya bastırdı ama kayd allahın belâsı, ve parmağını kesti. Her ta raf kan bulandı. Philippe parmağını musluğun altına uzattı, yıkadı ve bulduğu bir parça bezi do ladı. Ama durmak bilmeyen kan bir müddet son ra bezi de boyadı. Hiç mi rahat yüzü görmeye cekti? Kapı açıldı, José göründü.

Modern bir roman okuyor, ya da sinemada ol saydık ortaya insanın nefesini kesecek cinsten , erotik bir sahne çıkabilirdi. Düşünün bir kere; Bir pazar günü ıssız bir evde yirmi iki yaşında bir erkek ve yine aynı yaşlarda çıplak bir kız. Normal olarak, yüzlerinde arzuyu belirten tikler olduğu halde, birbirlerine doğru ilerlemeleri ge rekirdi. İki vücut mutfaktaki masanın üzerine uzanmalıydı. José'nin dolgun göğüsleri ve kon serve kutusuna değen saçları gözükmeli, bunu onüç yaşından küçüklerin görmesi yasak olan bir kaç sahne izlemeliydi. Eller , yuvarlanan baş lar, kalçalar ve hatta Philippe'in parmağından akan kanla boyanan José'nin karnı.

Ama hayır. José mutfağa girdiğinde çıplak değildi. Eski, mavi bir bermuda ve pembe bir gömlek giymişti. Kendine bir fincan çay yapma ya gelmişti. Philippe'i görünce aklına Santonel in söyledikleri geldi:"Sana güveniyorum ve bir tren bulacağına inanıyorum". Philippe'de bir tren havası bulmuştu.

— Ne oldu size, dedi, yaralandınız mı?

— Birşey değil, dedi Philippe, şu allahın belâ sı konserve açacağı yüzünden.

— Ama her taraf kan içinde, dedi José. Bunu durdurmak lazım. Ga zlı beziniz yok mu?

— Hayır. Annem kaldırmış, nerede oldukları nı bilmiyorum.

- Gelin ben hallederim, yerini biliyorum.

Tren uysal uysal José'yi takip etti. Simone Verráque'in banyosuna girdiler ve Philippe küve

tin kenarına oturdu. Kesik oldukça derindi ve kan yaranın beyaz dudaklarından devamlı olarak akıyordu. Rengi soluklaşan Philippe bu durumu görmemek için gözlerini kaçırıyordu. José dişleriyle gazlı bezi yırtıyor, pensilin tozunu serpiyor ve parmağı sıkıca sarıyordu.

— İşte, dedi oldu bitti.

Bir kaç saniye öncesinin korkak Philippe'i ayağa kalktı, ellerini José'nin omuzlarına koydu ve :

— Bir hostes kadar naziksiniz, dedi.

— Niçin bir hostes kadar?, diye sordu José gülerek.

— Çünkü, dedi Philippe, küçüklüğümde gördüğüm en tatlı şeyler hosteslerdi. Annem, babam çok seyahat ediyor ve beni de beraberlerinde olanakları olmuyordu. Ben onların ardından gidiyordum. İsviçre'de yatılı okula gittiğim zaman da. Hep uçakla seyahat ediyordum. Beni hosteslere emanet ediyorlardı. Bu benim çok hoşuma gidiyordu. Çok güzeldiler, üstelik parfüm de kokuyorlardı. Çıkış kapılarında her zaman en öndeydim Beni elimden tutup uçağa götürüyorlardı... Bir elimde oyuncak ayım, diğerinde sarışın veya esmer bir hostes. Pilotların yanına oturttukları da oluyordu. İçimde uçağı ve yolcuları idare ettiğim duygusu uyanıyordu.

— Gelin, dedi José, birer çay içelim.

Tren hareket ediyordu ama yanlış bir hatta girmemesi için dikkat etmek gerekliydi. José'nin önünde bir kaç saati vardı. Verraque'lar sabahtan önce dönmezlerdi ve madem ki Philippe ken

disiyleydi, işleri karıştırmadan idare etmeliydi.

Arzu edildiğinden şüphesi yoktu. Bir kaç ké re bunun farkına varmıştı, ama José'yi ilgilendi ren bu değildi. Biraz önce şu vahşi yaratığın yap tığı ilk tatlı hareketten faydalanabilirdi, ancak , bir ses adeta kulağına hiç bir harekette bulun mamasını fısıldamıştı. Bütün insiyatifi ona bırak ması, onu daha büyük bir kolaylıkla avucunun içi ne düşürebilirdi.

Ellerinde fincanlar olduğu halde kapının önü ne oturdular, José az konuştu, ama saçlarını gö rülmeden görmek içinkullanmasını ve Philippe in omuzlarına bir kaç kez değdirmesini bildi . . Güneş batınca üşüdüğünü söyledi; Philippe'in ge tirdiği kazağı sırtına geçirdi.

—Akşamleyin, Philippe Panthéon yakınındaki bir caz klubüne gitmeyi teklif etti. Matra boş so kaklarda ilerledi ve üç seferinde Philippe yaptı gı anî frenlerden José'yi korumak için kolunu önüne koydu. Böyle hareket etmekten memnun ol duğu belliydi.

Klüp çok kalabalıktı. Karanlıkta sıkışmış bir durumda dans ediliyordu. José ellerini, omuzla rından tutan Philippe'in kalçalarına koydu ve di ğer çiftlerin arasında dans etmeye başladılar .. Pist doldukça çiftler biraz daha birbirlerine so kulmak zorunda kalıyorlardı.

— Ayağımı koyacak yer bulamıyorum, diyor du Philippe, José'ye biraz daha yakından sarıl mak olanağını bulduğundan memnun olarak.

Bunun üzerine, José büyük bir içtenlikle ona yapıştı, kollarını beline dolayıp, alnını dudakları

na dayadı. Philippe titriyordu.

Neuilly'ye sessiz sedasız döndüler. Yolda José'nin elini tutan Philippe vites değiştirebilmek için binbir türlü cambazlık yapmak zorunda kalmıştı. Arabayı garaja da tek elle soktu.

Karanlık eve birlikte girdiler.

— Işıkları yakmayacağız, dedi Philippe,

Merdivenleri çıktılar ve nihayet Philippe José'nin üzerine atıldı.

— Ne oluyoruz?, dedi José. Hizmetçiyle yatılır mı? Bunun yol açabileceği olayları düşünebiliyor musunuz?

— Sus, dedi Philippe. Sen de istemiyor musun?

— Emin değilim, dedi José.

Ve onu orada bırakıp koridora çıktı. Daha sonra bir duş alıp. Santonel'in yaptıklarını duyduğu takdirde memnun olacağını düşünerek uyudu trenleri ısıtmak konusunda üzerine yoktu.

Bir akşam José yatağının üzerinde Philippe in mektubunu buldu: "Seni seviyor ve acı çekiyo rum. . . "Kelimelerinin sadeliği onu içlendirdi . . Zeten hiç bir kadın, hiç bir kız bu tür kelimeler karşısında hissiz kalamazdı. José oldukça şaşır mıştı, onbeş gündür Philippe onunla karşılaşma- mak için elinden geleni yapıyor ve bir tek keli me olsun konuşmuyordu.

Hatta, yakında imtihanları olduğunu öne süre rek bazen yemeklere bile inmiyordu.

— Beni endişelendiriyor, diyordu Simone . Nereden edindi bu alışkanlığı? Aylarca boş gez, sonra birden, son anda çalışmaya koyul.

Halbuki onun ne kadar az çalıştığını bir bil se, onu geceleyin odasının içinde dönüp dururken sinirli, yıkılmış, bir üst kata çıkıp o kaltaktan.. hıncını almayı tasarlarken bir görseydi, herhal de oğlu hakkındaki düşünceleri çok degişirdi.Phi lippe bazen gözleri yaşlı yatağına uzanıyor yüzü nü José'nin bir akşam giymiş olduğu kazağa gö müyor ve kokusunu içine çekmeye çalışıyordu..

Bütün gece kendisine sürtünüp durduktanson ra"hizmetçiyle yatılır mı?" diyerek çekip giden o adî kadına küfrediyordu. Bomboş evden fayda lanması lâzımdı, üstelik ondan daha güçlükuvvet li değil miydi?Kilotunu yırtıp, sütyenini parçalı yabilir, kimse de bağırışları duyamazdı.

Bir saniye sonra yeniden yenik, mahvolmuş bir aşık durumuna düştü. Hizmetci José düşünce lerinde erişilemeyen bir prenses, ulu bir varlık oluyordu. Onun ayaklarının dibinde, odasına çıkan merdivenin her basamağını öpmeye hazır bir pa çavraydı. Hiç bir kız onu bu duruma düşürmemiş ti. Ah ! Marielle'ler, Christine'ler, Caroline'ler ne kadar da uzaktaydılar. Onbeş yaşındayken üze rine atlayan o domuz karı, Suzanne Fontemart bi le şimdi kaba biri olup çıkıvermişti.

Annesinin arkadaşı ve kendisinden yirmi yaş büyük olması onu hiç sıkmıyordu. Şahane Paskal ya tatilleri. Lâfa bak ! "Philippe'i bana emanet et, diyordu Simone'a. Bu sıralarda yüzü biraz solgunca. Onbeş günlüğüne Grimaud'ya gidiyo rum, onu da götüreyim. İyi gelir. Üstelik çiçekle ri dikmeme de yardım eder. ".

Çiçeklermiş, dalga mı geçiyordu?Bu çenesi

düşük bahçıvana hiç de yardım etmek istemiyor du. Hayır, demişti. Simone Verraque kızmıştı. Bu onun iyiliği içindi gitmezse Suzanne'a karşı da ayıp olurdu. Haydi, tartışmaya lüzum yok.

Sonunda gitmişti. Gitmişti ama pek o kadar çok çiçek de dikmemişlerdi. Suzanne sevgi ve şefkat doluydu. Her gece üstünün açılıp açılma dığını kontrola geliyor, bu ise Philippe rahatsız ediyordu. Annesi bile onunla bu kadar ilgilenme mişti. Bir akşam biraz ısınmak için gelip yatağı na girinceye kadar hiçbir şey anlamamıştı. Üze rinde ince askılı ipek bir gecelik vardı. Parfüm lenmiş ve örgülerini çözmüş bir kız çocuğu gibi saçlarını arkaya, sırtına doğru atmıştı. Hayır, ateşi olup olmadığını anlamak için karnını elle mesini istemiyordu. Hayır, artık çocuk degilim derken fırlayıp yatağın öbür ucuna gidiyordu. Bu nun üzerine o karnının üstüne atılmış, müçadele etmişlerdi biraz. Philippe ise aptalca bir neden le çarşaflara yapışıyordu; öğleden sonrabahçede yalınayak koşmuş ve yatmadan önce de , gidip ayaklarını yıkamaya üşenmişti.

Plilippe canını iyice sıkmaya başlayan bu ka dına "yeter artık !" demeye cesaret edip edemi yeceğini düşünüyordu ki, çarşafların arasından vücuduna büyük bir zevkin yayılmaya başladığı nı ve baldırlarında bayan Fontemart'ın saçları nın yumuşaklığını hissetti. Bir ara başını çıka rıp :

— Hoşuna gidiyor mu ?Söylesene ! , demiş. sonra yeniden çarşafların arasına dalmıştı.

Evet, evet, evet, hoşuna gidiyordu. Daha, daha

Onun da hoşuna gidiyordu zaten. Herşey bir yana onbeş gün boyunca kendisiyle çok yakından ilgi lenmişti. Akla hayale gelmiyecek numaralar ... Onun yaşındaki bir kadından beklenmeyecek şey ler...

Paris'e döndükten sonra, her akşam lise dö nüşünde ona uğruyordu. İki sokak ötede oturuyor lardı. Kocası sık sık Amerika'ya, Avustralya 'ya gidiyordu. Ticaret filosunda bir görevi vardı. Su zanne, Philippe'nin kocasının robdöşambrını giy mesine ve purolarını içmesine de izin veriyor du. Bir gün sevişirlerken, Philippe,kocasının res mini yere koyması için ısrar etmişti. Ve baba lık oradan, gümüş çerçevesinin içinden, olup bi tenleri gülümseyerek izlemişti. Bunun hiç de iyi bir hareket olmadığını söylüyor, ondan "babalık" diye söz etmesini ve Robert'i bu gibi işlere ka rıştırmasını istemiyordu. Ama o, Suzanne'a kafa tutmuş ve "babalığın", ne yaparlarsa yapsanlar, gülümsemekten vazgeçmeyeceğini ispatlamıştı.

Daha sonra, Suzanne kocası Robert'in yanına Sydney'e gitmiş ve Philippe bir çok kızda, onun kırk senelik tecrübeyle aşınmış tatlı teninin ve kendisine vermiş olduğu akıl almaz ödünlerin a nısını aramıştı.

O günler artık geride kalmıştı. Şimdi José'yi istiyordu. Sadece vücudunu değil, düşüncelerini, aklını, ruhunu, kalbini, kendisine önemli gözüken herşeyini. Aynı çatı altında bunca gün ve aynı na sıl olup da, ona karşı hiç bir his duymadan geçir mişti? Yazık kaybettiğim zamana! Hele elindeki

şansın farkına varmadan, onu kollarının arasında tuttuğu akşam... Ne kadar aptalmışım! Onun la herhangi biriyle danseder gibi dans etmiş, elini mekanik bir hareketle tutmuştu. Geçmiş günleri daha iyi hatırlıyabilmek için sağ elini, sol elinin içine koydu.

Şimdi yapılacak bir tek şey vardı: Onu allak bullak edecek bir mektup yazmak. Ve yazmaya başladı: "José..... Sevgili José..... Kalbim, aşkım, sevgilim.... "Ne kadar aptalca sözler di bunlar. Bir sürü eski, burjuva lâfı. Hepsini yırtıp, bu sefer doğrudan doğruya, başlık filân koymadan yazmaya başladı. Üç sayfa doldurmuş tu ama bir kez daha yırttı, yazdığı kelimeler. mürekkep, kâğıt, hepsi kendisine ihanet ediyor du. Yazmak istedikleri bir dağı yerinden oynata cak kadar güzel ve anlamlıydı, ama kâğıdın üzerine geçtiklerinde hepsi anlamsızlaşıyor tuhaf ve komik laflar halini alıyorlardı. Bunun üzeri ne bir kâğıt parçasına aklına ilk gelen kelimeleri karalıyıvermişti: "Seni seviyor ve acı çekiyorum... "Saat altıya doğru bir hırsız gibi José' nin odasına girip mektubu yatağın üzerine bırakmış sonra da gece oluncaya kadar dolaşmaya çıkmıştı.

Dönüşünde biraz daha sakindi. Çok geçmeden herşey olup bitecekti ama artık böyle salyaları akarak dolaşmaktan bıkmıştı. Onsuz bir hayatın hiç bir anlamı yoktu. Gece yarısına kadar süre tanıyor, gelmezse intihar etmeyi tasarlıyordu.. Tabancalar sadece köpeklerden korunmak için kullanılmayabilirdi. Jean-Bernard'in sattığı ta

banca yanındaydı. Ve üç kurşun. Herhalde yeti şirdi.

Saat onda tabancayı yerinden çıkardı, çalışıp çalışmadığını kontrol etmek için bir kaç kere do kundu. Sonra kurşunları yerleştirdi ve şömine nin üzerindeki aynanın karşısına geçip namluyu şakağına, en nazik noktaya, saçlarının altına, kaş larının ucuna yerleştirdi.

Gayet iyi olacaktı. Hazırdı. Acaba ebeveynle ri bir hizmetçi için intihar ettigini söylemeye ce saret edebilecekler miydi, yoksa daha uygun bir hikâye mi uyduracaklardı?

Normal olarak silâh sesini ilk işiten ve onu bulan José olacaktı. Tam istediği gibi. Hiç unuta mıyacağı bir hatıra bırakacaktı,

Philippe tabancayı bıraktı ve dirsekleri şö minenin üzerinde, parmağı şakağında olduğu hal de, tetiği çektikten sonra yüzünün ne hale gelece gini düşündü. Kurşun şuradan geçecekti. Sağ gözü patlatıp, alnın üst kısmını parçalıyacaktı. Yete rince korkunçlaşacaktı. Ve daha sonra herhalde şuraya düşecekti. Bunun üzerine, Philippe anlam sız bir önlem aldı ve şöminenin yanındaki alçak masâyı kenara çekti, yere düşerken canını acıt masın diye !

Ölümünün detaylarına o kadar dalmıştı ki ka pının açılışını işitmedi. José oradaydı.

— Taşınıyor musun?, dedi.

Balzac'ta, anlamsız şeyler söyleyip duran bir Langeais Düşesi vardı. Ve o zavallı deli ümit siz bir aşk tarafından tüketildiğini ve- kelimesi

kelimesine- bir vahadan çöle sörüklendigini söy lüyordu. Tükenmek bilmeyen ve vahaların yönü nü kendine yol seçen José gülüyordu. Langeais Düşesi, konuşmasının sonunda, düşünüldüğü za man pek anlamı olmayan, ama kulağa hoş gelen ve her kelimesinden asalet akan bir cümleyle du rumunu biraz olsun kurtarıyordu. Karşı koyama vacağım bir şekilde yada merhametsizce terke- dilmek istiyorum. Karşı konamayacak şekilde se vilmek konusunda kaygılanmasına hiç gerek yo tu.

Kötülüklerini gördüğü anne sevgisinden tu tun da, mezarlıkları ve hapishaneleri doldurmak tan başka bir işe yaramayan vatan sevgisine ka dar , kaç türlü sevgi varsa hepsinin, José'yi gül dürdüğünü söylemek yeterliydi. İnsanın hayatı nı allak bullak eden saf-sevginin bile onun için bir anlamı yoktu.

Neyseki, düşüncelerinin edebiyatçılar ve ma zosistler, tarafından sık sık kullanılan saçmalık lardan olduğunu çok geçmeden anlama inceliğini göstermiş ve gelmişti. Sevgi, kendisine sunulan herşeyden faydalanan ve onunla beslenen bir tut kuydu. O tehlikeli kelimeyi söylemek yetiyordu seni seviyorum'la başlayan olaylar dizisinin ya rattığı hastalık, yine bir kelimeyle, seni sevmi yorum'la sona erebiliyordu. Örneğin Joullay ola yı : I) Lüksemburg'da başlayan aşk. 2) Sonuç: Aşkın zannedildigi kadar büyük bir anlamı yok. 3.) İki sene sonra bir handa sona eren macera. Ayrılma. Aradaki mesafeyi korumak. İlişkilerin kesilmesi.

Meydan boşaldıktan, engeller atlatıldıktan sonra herşey daha açık seçik görülüyor ve insan etkileyici bir güce sahip olduğunu hissediyordu Ama canı isteyince, yine, kendini bir kaç tatlı ke limenin akışına bırakabiliyor ve hatta gece yarı sı bir kat aşağıya inip aşkın, mikrobun aşılanma mış birinde meydana getirdiği zararı görmek is tiyebiliyordu. Fırsat bu fırsattır deyip harekete hazır trenindeki yerini de alabiliyordu.

— Orada mısın?, dedi gözlerine halâinanama yan Philippe.

— Tabiî, dedi José, niçin burada olmayayım?

— Hayatımı kurtarıyorsun, dedi Philippe.

— Biraz daha alçak gönüllü olamaz mısın?

— Sadece bir benzetme, dedi Philippe.

Ve kendisine birdenbire komik bir tiyatro aksesuarı gibi gözüken tabancayı saklamak için şömineye dayandı. Oradaydı, orada mavi elbise sinin içinde, omuzlarına dökülen saçlarıyla. Ora da yatağın ayağının dibinde ell·'ni dizlerinin etrafında kavuşturmuş. Canı isterse üzerine atı labilirdi. Ama canı istemiyordu !

Sol eliyle bir yığın defteri tabancanın üzeri ne doğru itti ve şömimenin önünden ayrıldı. Son ra odanın ortasına diz çöktü.

— Bunu mu istiyorsun?, dedi . Diz çöküp yal varmamı mı ?İşte onu da yapıyorum.

— Ne söylediğini bilmiyorsun, dedi José. Ne yazdığını da, diye ekledi cebinden Philippe'in ya tağının üzerine bıraktığı kağıdı çıkararak.

— Bana inanmıyorsun, dedi Philippe tatlı bir

sesle, bana inanmıyorsun?

— Hayır, dedi José. Belki de sadece benimle yatmak istiyorsun...

— Seninle herşeyi yapmak istiyorum, dedi.

— Biraz sonra sana aksini kanıtlıyacağım de di José.

— Bana kötülük edersin, dedi Philippe. Ya ina dına böyle hareket ediyorsun, ya da salakların şahısın; eğer hâlâ anlamadıysan.....

Söylediklerinin gerisi anlaşılmadı, zira Phi lippe dört ayak üstünde, yumuşak ve uzun adım larla odanın içinde bir duvardan ötekine gidip gelmeye başlamıştı. Sevincini, utangaçlığını ve ya giderse korkusunu gizlemek için palyaçoluk yapıyordu. José ise yaptıklarına bakıp gülüyordu Çok iyi. Dikkatini çekebilmişti ama onu etkiliye bilmek, partiyi kazanmak için dahaneler yapma sı lazımdı? Ona aptalca olmayan birşeyler söyle meliydi, ama ne ? Elini tutabilmek için çiftçi ol maya, ya da meksikalı bir asî gibi atımın terke sine alıp hiç bir şerifin ulaşamayacağı yerlere götürmeye hazırım. Seninle bizden öncekilerin yaptıklarını ve henüz doğmamışların yapacakla- rını yapmak isterim. Akşam olmaya başlayınca ellerini öpmek, seni denizde koşturmak, uçakta korktuğun zamana yüzükler takmak, tabağına ko caman sardalyeler koymak, tren bir yandan gı cırdarken seninle kompartımanda aşk yapmak gü lümseyişini görmek için uyurken burun delik lerine üflemek , Robbe-Grillet'nin filmlerini sey rederken başını göğsüme koyup uyumanı iste rim. Hiç bir huyun beni sinirlendirmez iğrendir

mez, hiç birinden nefret etmem. Hatta gemide miğden bulandığı anlar denize düşmeyesin diye ayaklarından tutar ve sonra da ağzını silerim.

— Neler söyleniyorsun?, dedi José.

— Kendi kendime en çok nefret ettigim kişi nin sen olmadığını söylüyordum.

— Eğer isteseydim benimle gelir miydin? de di. José.

— Bunun ne demek olduğunu biliyorsun değil mi?Güzel evini, anneni-babanı, imtihanlarını ter kedeceksin.... Ya dostların?ya faşistlere kar şı olan savaşın?

— Hayır, dedi Philippe. Bunlar o kadar önem li değil. Bir çeyrek saat önce neleri terketme ye hazır olduğumu bir bilseydin. Yoksa benimle alay mı ediyorsun?

— Hayır, dedi José. Ya annen, diye ilâve etti. Bütün bunlardan bir ağlatı yaratır... ?

— Artık oniki yaşında değilim, dedi Philippe.

— Peki nereye gideceğiz?, dedi José. Ya pa ra , onu hiç düşündün mü?

Hayır, daha onları düşünecek vakti olmamış tı. Bunlar birer ayrıntıydı. Bütün bu soru yağmu rundan aklında kalan tek şey onun da kendisiyle gelmek istediğiydi. Hiç olmazsa bundan emindi.

— Bekle, dedi sevinçten kekeliyerek, bekle, bir fikrim var.... Arcachon yakınında bir evi miz var. Annem-babam oraya hiç gitmezler. Ol du, gidip anahtarları bulayım.... Para, yanımda biraz var.. İki, üç ay yetecek kadar.... Sonuç olarak tatile çıkacağız, buna ihtiyacımız var ...

Oh, José, sarıl bana...

— Hayır, dedi. Daha sonra. Önce gidelim. Ondan sonra, sonra.....

Eee, sonra, dedi Fiona, anlat. Anlattıkların çok hoşuma gidiyor.

— Sonra, dedi José, gözünde canlandırabiliyor musun?... Bir akşam onun arabasıyla hareket edip, sabaha Arcachon'a, Çamlar Villası'na vardık. Manolya ağaçları arasında ve bahçesi denize kadar uzanan bir villâ. Philippe annesine telefon edip merak etmemesini söyledi. Düşündüklerimizin aksine hiç bir olay çıkarmadığı gibi bundan memnun bile olduğunu söyliyebilirim. Zaten bütün burjuvalar az veya çok pezevenktirler. Bize para da yolladı. Etrafı birbirine katan baba Verraque oldu: kollestrolü yükseldi, hafif

bir kalp krizi geçirdi, hafıza kaybına uğradı, sayıklamaya, beddua etmeye başladı. Oğlunun bir hizmetçiyle kimseye haber vermeden çekip gitmesi onu deli etmişti.

— Ya Philippe, dedi Fiona, sana karşı nazik miydi?

— Evet, dedi José, çok, çok nazikti. Ama zavallının pek şansı yoktu. Arcachon'da geçirdiğimiz, ikinci ayın sonunda sıkılmaya başlamıştım. Tuhaf ama fazla nezaket insanda bir süre sonra sadakatlik hissi uyandırıyor. Sabah kahvaltısını bir tepsi ile terasa getirdiğini, denizden çıkarken elinde havlu, beni beklediğini, karideslerimi ayıkladığını gördükçe nabzımın yavaşladığını hisse diyordum. Kendi kendime bir aptal olduğumu söylüyor, ama ben de onu seviyordum. Ve sevdiğim için de ona kızıyordum. Zaten insanlar, kötülük ettikleri kişilerden nefret ederler. Bir akşam sıradan bir diskoteğe dans etmeğe gittim. Bir sürü başıboş " kaybir" doluydu.

— "Kaybir"?, dedi Fiona.

— Kaybirader , dedi José. Kaybir işte. Bir tür fransızlara verilen isim. Kırk yaşlarında ve devamlı olarak otomobillerden bahseden kişiler İçlerini açıp baksan mutlaka Grande Armée caddesindekilere benzeyen büyük garajlar, benzin istasyonları, aksesuar mağazaları ve tamirhaneler bulursun. L"Express okur, yoga yapar, antikacıları dolaşır ve bir sürtük bulup evlenirler. . Cumartesinden pazartesine kadar Orléans yakınındaki çiftliklerde yaşayan ekspres yol hayvanları. Çatılarını, siyah-beyaz karolarını, yüzme

havuzunu ve çilekleri gözünde canlandırabiliyor musun? İşte böyle bir yerdir Minute, ama yinede herkes her hafta sonu oraya üşüşür.

— Aaaaaa, dedi Fiona, Minute, Jean'dan duymuştum.

— Jean da bir kaybir, dedi José, hiç merak lanma.

— Çok garip, dedi Fiona, konuştuğun kez bazen, bana sanki fransızca bilmiyormuşum gibi geliyor.

— Ziyanı yok, dedi José, biliyormuş gibi davran.

— Jean konusunda hiç de nazik değilsin dedi. Fiona. . . . Devam et. . . O adî kaybirlerle beraber din . . .

— Ah, evet, dedi José. O akşam bir tane elime geçirdim ve geceleyin eve dönmedim. Sabahleyin Philippe'i bir köşede unutulmuş peynir gibi bulum. Kavga ettik, yeter artık dedim ve Paris'e döndüm. Acıklı bir hikâye.

Aynaya yaklaşıp, ağzı açık, takma kirpikleri ni büyük bir dikkatle göz kapaklarından çekip çıkardı ve yine büyük bir özenle kutularına yerleştirdi. José aynadaki José'ye baktı. Bir sürü kaş göz hareketi, gülümseyişler yaparak gözlerinin protezlerden kurtulmuş durumunu seyreti. Çok değişmişti. Philippe bile artık onu tanıyamazdı.

Kestane rengi takma saçlarını çıkarıp çıplak bir baş şeklinde eskisine yerleştirdi. Moda dünyasına ya da dinî kurumlara girenlerin başına hep aynı şey geliyordu. İlk yapılan iş saçların

kesilmesi oluyordu.

Beş dakika kadar görüştükten sonra Franck Ladurie onu angaje etmişti. Herkes desinatörler giydiriciler ve diğer kızlar hayret içindeydi. Bu kadar çabuk? Franck oturduğu yerden miyop gözlerini kısarak bakmış ve zayıf ellerini kavuşturmuştu.

— Kımıldamayın, Lütfen. . Görüyorum. . görüyorum. .

Görmüştü. Kolleksiyonun tanıtılmasına iki ay vardı ve bir dişi kaplan sanki gökten inip geli vermişti. Tam istediği, uzun süreden beri aradığı gibi bir kızdı. Ondan sonra herşey çok çabuk gelişmişti. Saçlar kesilmiş, düzeltilmiş, solgun bir ten ve bakır kırmızısı bir göz, tamam oldu.

José kendini tamamiyle işe kaptırmıştı. El den ele geçiyordu. Orasını burasını elliyor, soyunuyor, iğneliyorlardı. Elleri, yüzü, kalçalarıyla meşgul oluyorlardı.

Bir gün sinirden ve yorgunluktan dayanamayıp bağırdı. Disiplinin çok sıkı olduğu Franck Ladurie'de böyle bir olay ilk defa görülüyordu. Ama asıl şaşılacak şey Franck'in tepkisi oldu; José'yi sakinleşmesi için birşeyler içmeye davet etti.

Berkeley barında üç bardak içtikten sonra, içini döktü. Hayır, bu işe göre yaratılmamıştı . . Sana gerçeği söyleyeyim, yürümesini bilmiyorum. Yürümesini bilmiyorum! Hayatımda ilk defa böyle popomu içeri çekerek dolaşıyorum. Ne öyle bacaklarımı açarak, ne de kıçımı sallayarak poz veremem ! Üstelik göğüslerim de olduk

ça büyük, ne yapalım .' Yanılmışım! Bu işin çok kolay olduğunu sanmıştım, oysa şimdi boğuluyorum, bıktım.'

Franck gülüyordu.

— Gayet güzel, dedi. İşte ben bunu seviyorum Ben de bıktım aynı klişeden çıkmış gibi dudak bükerek dolaşan kızlardan. Yürümesini bilme men beni hiç ilgilendirmiyor. Aksine hoşuna gi decekse koş, zıpla. Gül, dans et; elbiseler daha da yakışacak ve daha canlı olacaklar, anlıyor musun? Ah, kızgın halini o kadar çok seviyorum ki, bana annemi hatırlatıyorsun ! Dinle, bütün kolleksiyonu senin üzerine yapıyorum. İstediğin gibi yürür, istediğin gibi geçersin. Yeter artık , bırak bu komediyi, yüzün gözün şişecek.

Franck'in yakınlık göstermesi beraberinde korkunç kıskançlıkların da doğmasına yol açmış tı. Fiona hariç. Küçük ingiliz. Kolleksiyonun tanı tılmasından sonra hava daha da gerginleşmişti. Herkesin gözü José'deydi. Hayır foto - modellik yapmıyacağım. Sinemaya da hayır, Castel'e de; hem tavşan kokuyor hem de duman gözlerimi ya kar. Hayır, hayır, hayır.

— Beni gü-gü-gülmekten çatlatacak, diye ba ğırıyordu Franck,

Herkesin canını en çok sıkan da, bu oyun bo zanın Franck ile yattığının söylentiler arasında olmasıydı. Çünkü Franck ve kadınlar. . Eğer söy lenenler doğruysa. . İnsan o kadar değişik olay larla karşılaşıyordu ki. Bunun üzerine bir sürü yalan, gizli koruyucular, duyulmamış hikâyeler uydurdular. Hepsi. José'ye hayran olan küçük

ingiliz, Fiona hariç.

Franck'in kış kolleksiyonunu Nis'de sergilemek fikri enfesti. Negresco şenlikleri, herkes orada olacaktı. Hiç o kadar da deli değildi, eşek arısı!

İşte böylece José ve Fiona Negresco'nun denize bakan bir odasında bir araya gelmişlerdi. Rengârenk ve durmadan eğlencelerin tertiplendiği bir oteldi. Odaların sessizliğin söz etmek imkânsızdı. Başınızı koridora uzattığınızda, Lili Boudard'ın dediği gibi, dolu dizgin bir yaşantının gürültülerini işitiyordunuz.

Güneş batıyor ve Nis'in gürültüsü açık pencereden içeri doluyordu: Promenade'da uzanan bir araba seli, bir yerden gelen müzik ve bağıran bir italyanın sesi.

— Bir duş alıp kendime geleyim, dedi José. Haydi bakalım sallan Fio-Fio!

— Ne diye?, dedi.

Fiona uzun boylu bir kediye benziyordu. Yatağın üzerine uzanmış, çırılçıplaktı.

— Güzelsin, dedi José. Güzeliz. Hayat güzel. Bizi bu halde görebilmek için aklının alamayacağı kadar çok para sayacak kimselerin bulunduğunu biliyor musun?

— Bana ne, dedi Fiona, madem ki bu salak gelmiyor. Madem ki şişko karısını bana tercih ediyor. Ben güzel değilim. Ancak gizli gizli görülen konuşulabilen bir kızım, ne kadar müthiş...

Neredeyse ağlamaya başlıyacaktı. Bir de bu eksikti. Elindeki telgrafı ilk önce buruşturup top

haline getirdi, sonra yeniden açıp düzeltti: İMKANSIZ SEVGİLİM BEKLENMEDİK OLAYLAR YARIN ORLY'DE OLACAĞIM ÖPÜCÜKLER JEAN STOP

— Anlıyor musun?, dedi. Her seferinde aynı şey. Bekliyorum, bekliyorum. Geleceğim diyor ve son anda imkânsız. Gelecek hafta sonu tatilin de diyor, sonra hayır. Yalnız kalıyorum. Yarın akşam diyor, bütün gece bekliyorum. Her zaman mutlaka birşeyler var, karısı, çocukları, dostları işi.

— Oh olmuş sana, dedi José. Evli erkekler pek elverişli değildir.

— Senin başına böyle birşey geldi mi? Evli bir erkekle ?

— Evet, dedi José. Yirmi beş yaşındayım, ne zannettin yani?

— Eeee ?

— Eeee , dedi José ellerini iki yana açarak , hiç.

Fiona karnının üstüne döndü ve dizlerini karnına doğru çekip bir top gibi yusyuvarlak oldu. Omuzları titriyordu. Kolunu uzatıp gece masasının üzerindeki uyku hapı tüpünü aradı. José aniden yerinden fırladı.

— Hayır, bu olmadı işte. Bu pis şeyleri içmenden bıktım. Dinle güzelim, yeter artık. Dinle.. Erkek istiyorsan Paris'te, Nis'te, Fransa'da dünyada istediğin kadar var. İstesen de hepsini birden elde edemiyeceğin kadar çok. Neden böyle çapraşık yollara giriyorsun. Onun da şimdi . senin kadar üzüldüğünü mü sanıyordun? Hayır ,

düşün bir kez ! Hiç bir şeyden çekinmiyor, evin de eğleniyordur. Hatta karısı, herşeyden haber dar olsa bile sesini çıkartıp elindeki bifteği ka çırmak istemez. Ona gelince, o da sahip olduğu konfor ve sessizligi başka bir yerde bulamaya cağını bilir.

— Bir gün gideceğimizi söyledi, ama hemen değil, çocukları yüzünden,

— Peki tabiî, dedi José. Daha nasıl olsun? Ök süzler ne olacak, onlar insan değil mi?

— Sen korkunç birisin, dedi Fiona.

— Hayır, dedi José, sadece herşeyi açık se çik görüyorum. Hatta sana artık karısıyla yat madığını da söylediğini iddia edebilirim.

— Bak orası doğru, dedi Fiona. Artık bir ar zu, istek duymuyormuş. Zaten hep hastaymış...

— Kaç yaşındaymış?

— En aşağı otuzbeş.

— Ah, evet, dedi José. Peki ya geceleri ne ya pıyorlarmış? Oturup tespih çektiklerini mi sanı yorsun? Bir erkeğin karısını arzulamasa bile ara sıra ona atladığını bilmiyorsun galiba. Ora da, hemen elinin altında olduğu, ya da uyurken eli oldukça sıcak bir et parçasına dokunduğu i-çin. Zaten uzun kış gecelerinde, televizyondaki program da her zamankinden berbat olunca baş ka ne yapabilirler ki. Vücudu elini takip eder ve Marie-Thérése'in üstüne çıkar..

— Marie-Thérése değil, dedi Fiona, Laurence

— Nasıl istersen, hiç farketmez. Laurence'in üstüne tırmanıp biraz jimnastik yapar. İşte aile ler, soylar böyle sürdürülüyor. Tabiî kalkıp bun

ların hepsini sana anlatacak değil.

— Niye bana işkence ediyorsun, dedi Fiona acıklı bir sesle. Ne diye böyle şeyler söylüyorsun oysa ben bunların hiç birini düşünmek bile istemiyorum. Biliyor musun, bazen artık dayanamayacağını, bensiz yaşayamayacağını söylüyor.

— Peki, daha ne diye seninle yaşamıyor?

— Çünkü Laurence her seferinde hastalanıyor Bir kez hafta sonu tatilini benimle geçirmişti, dönüşünde karısı hastahanedeymiş. Her tarafta kan varmış. Şeyini kesmişmiş..... şeyini şuray ı.....

— Damarını, dedi José. Damar denir. sonra ? Ölmemiş mi?

— Fazla derin değilmiş, dedi Fiona. Bir kadın arkadaşına da telefon etmişmiş.

— Şansın yok, dedi José.

— Senin gibisini görmedim, dedi Fiona.

— Sadece, düşündüklerimi yüksek sesle söylüyorum, dedi José, hepsi o kadar.

— Hiç de öyle zannetmiyorum, dedi Fiona Her neyse... Bütün ailesi ona cephe almış ve çocukları da ağlıyormuş.

— Anlıyorum, dedi José. Yeniden intihara kalkışma olanağı pek az. En iyisi onunla biraz daha görüşmemen.

— Yapamam, dedi Fiona. Ya o , ya hiç.

— Sen öyle sanıyorsun, dedi José. Bunların hepsi kitap lâfı. Kadın aklı. Herşeyini veriyorsun eline geçen bir şey yok. Bekliyorsun ve yalnız sın. Bir gün gelecek ihtiyar ve yine yalnız olacaksın. Üstelik bugün elde edebileceklerinin hiç

biri de olmayacak.

— Ama sen, senin de erkeğin yok...

— Ben farklıyım, dedi José. Beni hiç ilgilendirmiyorlar.

— Çok aşığın oldu mu?, diye sordu Fiona.

- İki yüz yirmi yedi buçuk.....

İşte. Fiona nihayet gülüyordu.

— Hepsi two hundred ediyor, dedi skoru seslamlayan sportif bir küçük ingiliz edasıyla.

— ... and twenty seven and half, dedi José. Tam sayıları bu kadar değil ama yuvarlak bir rakkam olsun. Eski aşıklarla sayarsan yirmi iki bin yedi yüz elli ediyor.....

— Ah, ah, peki niye artı bir?

— Püff, dedi José. Vücudumu elde edemiyorlar.. Ben başlangıcı, ne olup biteceğinin bilinmediği anı seviyorum. Karşılıklı bakışmaların sürtüşmelerin, bekleyişlerin olduğu anı. Herşeyin mümkün, ama kimin daha utangaç, daha cesur daha heyecanlı olduğunun bilinmediği anı. Asıl söylenmesi gerekeni söylememek için akla ne gelirse söylenen anı seviyorum. Çarpışmanın evvelindeki dört saniyeyi. Ondan sonrası belli. Daha önce dinlendiği ve sonu bilindiği için artık insanı güldürmeyen bir hikâye gibi..

José ısrar etmemiş olsaydı. Fiona iki üç hap alıp hemen oracıkta uyuyacaktı. Büyü gibi bir şey. Bir parça su ile yutup uzanıyorsun bir çeyrek saat sonra herşey yoluna giriyor. Bo ğazınız rahatlıyor, göz yaşlarınız diniyor ada leleriniz gevşiyor ve belliğinizi bulandıran bü tün o pis sorular kayboluyor, eriyor, siliniyor hiç bir şey kalmıyor. Rüzgârın koparıp sürük lediği bir yaprak hızıyla, yavaş yavaş rahatlığın sıcaklığın içine süzülüyorsunuz. Konuşmak iste seniz bile konuşamazsınız. Zaten ne diye konuşa caksınız? Göz kapaklarınız yirmi odalı bir evde üç saat köşe kapmaca oynamış bir çocuğunkiler

gibi kendiliğinden kapanacak. Akan bir çeşme kadar sakin, sessiz. Hamlet'in kriz geçirdiği anlarda arayıp da bulamadığı uyku. Reklâm için güzel bir fikir: Hamlet, üçüncü perde, ikinci bölüm. Hamlet uyku hapını yutuyor. O kadar basitti ki. Fiona da basit bir ingiliz kızıydı.

José ise, hiç de uyku kürlerinden yana değildi. Mademki öldükten sonra hep uyuyacaktık, ütelik şimdi yapılması gereken o kadar çok şey vardıki. Fiona da askıntı olmaya başlamıştı ama onu bu gece bu durumda yalnız bırakamazdı.

Öyleyse onu kalkıp giyinmeye zorlamalıydı.

Birlikte dışarı çıktılar. Büyük bir kalabalık güzel şehrin sokaklarında dolaşıyor ve kolkola girmiş bir kaç oğlan önlerinden giden sarışın ve esmerin arkasından ıslık çalıyorlardı. Hayır kendilerine refakat edecek kimseye gerek yoktu. Mersi, mersi. José, sanki hayata yeniden başlıyormuşuz gibi hareket etmemiz gerekli dedi ve akşam yemeğini çiçek pazarının yakınındaki bir lokantada yemeği teklif etti. Fiona acıkmamıştı. Ziyanı yok beni seyredersin. Birdenbire Fiona'nın da karnı açıkmıştı. José'nin direnilmez, bulaşıcı bir iştahı vardı.

José haklıydı. Yenilen yemekten ve içilen bir şişe Entre-deux-mers şarabından sonra Fiona'nın yüzünde gülümsemeler belirmeye başlamıştı, ne de olsa bir bıçak gibi vücuduna saplanan o telgraftan iki saat sonra kahkahalar atacak değildi ya. José iyice azıtmış, hiç bir kurala uymuyordu. Hatta öz annesinin cesedi önü

le bir tabak kestanesi, ısmarlayıp iştahla yiyebi lirdi.

İçilen ikinci şarap şişesi Fiona'nın sonunu getirdi. O andan sonra geceyi ince bir sis tabakası kapladı ve Fiona uyku haplarının verebile ceğinden daha derin bir boşluğa daldı. Herşey değişiyor, canlanıyordu. Civardaki masalarda oturanların sevimli yüzlerindeki iyilik ve anlayış ifadeleri belirginleşiyordu.

Daha sonra bindikleri takside, Fiona denize girmek istediğini söyledi. Bir yandan şarkı söylüyor, bir yandan da otomobilin açık camından öpücükler gönderiyordu. Kırmızı ışık yandı durdular. Fiona kollarını José'nin vücuduna dolayıp dudaklarından öptü. Dikiz aynasından olup bitenleri gören şoför neye uğradığını şaşırdı. Fiona hiç kimseyi takmıyordu.

— Benim için ne olduğunu biliyor musun, Sen benim elektrik prizimsin.

— Yeter, dedi José. Sigortalarımı attıracaksın.

Fiona aptal aptal köşesine büzüldü. İyice sarhoştu ve Nis'in bütün ışıkları onun ırkına has, mavi gözlerinde parıldıyordu. José ön koltuğa uzanmış şoförle konuşuyordu. Taksi bir sokağa saptı ve durdu.

— Otele mi geldik?, dedi Fiona.

— Hayır, dedi José, eğlence devam ediyor.

Mania'nın barı, bir bodrumun köşesine yerleştirilmiş Tolstoy'un izbelerini andırıyordu .. Her taraf, tavan, duvarlar, masalar ağaç kütüğündendi. Mania'ya gidebilirsiniz demişti şoför

ve Mania oradaydı, atmış yaşında ve iliklerine kadar votka dolu Sakin bir göle atılan taşın meydana getirdiği dalgacıklar gibi bir tikle oynaşan suratını görmek bile insanı sarhoş etmeye yetecekti.

Mania iki kızı dirseklerinden tutmuş ve boş bir masa bulmak için izbenin dibine doğru ilerlemişti. Dostça yol açıyor, bir dizi itiyor, elini bir omuza dokunduruyordu. Herkesle senli benliydi. İnsanın aklına orada bulunan ve karanlıkta içenlerin hepsini yetiştirdiği gelebilirdi. Bu arada tavandaki kütüklerden eski Rusya'nın hüzünlü şarkıları dökülüyordu. Mania'nın izbesi bir sığınaktı. Sürgündeki bir ailenin tehlikenin geçmesini beklediği bir sığınak.

José Bayan Brooklet'i ve onun fırtına hikâyelerini düşündü. Birden içi sıkıldı. Bardakları bir dikişte bitiren ve yavaş yavaş kendini kaybetmeye başlayan Fiona'ya baktı. Yakında onu yatırma ya götürmesi gerekecekti. Elektrik prizine güvenip içiyordu. Ya ben?, diye düşündü José, benim elektrik prizim nerede? Fiona gibi sevdiği erkek gelmediği için acı çekmek, onu gibi odasına taşınmak, yalnız bırakılmamak ve sabaha yatağında uyanmak istiyordu. José Fiona'yı gıpta ediyordu.

— Londra'da, dedi Fiona, eğlenmek için aşk yaptım. Ama Jean'a söylemek yok.' Söz mü?

— Söz, dedi José.

— Boşanma müessesesi Londra'da pek işlemiyor, dedi Fiona. Erkeklerin zina halinde, yatakta yakalanmaları gerek. Bunun için de kızla

rı kiralayıp bu gibi işler için açılmış otellere götürüyorlar. Kanun adamlarından randevu alınıyor ve kapı kilitlenmiyor. Kat hizmetçisi de her şeyden haberdar, içeri girip bir çığlık atıyor . . Oldu bitti. . .

— Gerçekten aşk yapıyor muydun?

— Bazen, arada sırada. . Jonathan ile, evet. Zile basmıştık ama kat hizmetçisi gelmemişti. Çarşafların altında bekliyorduk. Konuşuyorduk . Çok tatlıydı Jonathan. Problemli çocukların tedavi edildiği bir okulda çalışıyor ve hocalardan birine aşık olduğu için boşanmak istiyordu. Sevdiği hoca otele gelmek istemediği için beni bulmuştu. Haziranda evleneceklerdi. Kat hizmetçisi halâ görünürlerde yoktu. . Kolunu üzerimden geçirerek sigarasını ve küllüğü aldı. . . Eli gerçekten bana değmişti. . . Birkibrit çaktı sigarasını yaktı. . Ve sigarası kendi başına küllükte yanıp söndü. . . ah ! ah ! . . . You see ? Kat hizmetçisi çok geç, çok erken odaya girince sahiden bir çığlık attı. çünkü yerde. halının üzerindeydik. Ondan sonra bir yıl beraber yaşadık, Jonathan ve ben . Hampstead'da oturuyorduk. Hampstead'i bilir misin?

— Hayır, dedi José.

— Çok güzeldir. Hampstead'da bir bahçem ve bir de parkta gezdirdiğim köpeğim vardı. . .

— Köpekten bahsetme, dedi José. Dayanamıyorum. .

— Ve sonra Jonathan Avustralya'ya gitti. İşte şimdiye değin bir erkekle birlikte yaşadın mı?

— Hayır, dedi José, daha doğrusu tam anlamıy

la değil. Denedim, ama bana göre değil. Bir müd let sonra kopuyor.

Nasıl kopuyor ?

— Ufalanıyor, dedi José, eriyor, kayboluyor bilmem ki nasıl anlatayım. . Kırılmış bir termo metrenin civası gibi, yakaladığını zannediyorsun ama hiç birşey tutamıyorsun. İşte aşk benimiçin böyle bir şey.

Boşalmayan sihirli bardaklar vardır. Üç se ferinde de içtiğinizi zannedersiniz ama her sefe rinde yine doludurlar. Mania biraz fazla ileri gi diyordu ama ne yaptığını da biliyordu. Masanın , öbür tarafında oturan Fiona'nın yüzü, yazın yu selen sıcak havanın arkasındaki şeyler gibi tit riyordu. Votkanın verdiği hareket yavaş yavaş - yükseliyordu. José konuşuyor ve söylediklerini dinliyordu, çiftleşmiş gibi. Kendisini, oraya tesel li etmek için beraberinde getirdiği Fiona ile bir likte görüyordu. José, gamsız José konuşuyor du ama birden elektrik prizi yerinden fırladı.

— Beni dinliyor musun?

— Evet, dedi Fiona iki elini çenesine destek yaparak.

Ağlamış inek suratlı Fiona dinliyordu. Fran sızca ve çok, çok hızlı konuşuyordu. Fiona söyle nenlerin belki ancak yarısını yakalıyabiliyordu . Ama korkusundan herşeyi anlıyormuş gibi dav ranıyordu.

— Birincisi beni bomboş bir arazide terketti dedi José. İkincisinin adı Renaud, iyi bir ailenin yavru kedisi. Üçüncüsü bir deliydi, altı parça

dan oluşan bir ismi vardı. Dördüncüsünü yanılmıyorsam Saint-Michel tepesinde tokatlamışım Görüyor musun, hayatım bir bilmece...

— Bilmece, what ... ?

— Hiç birşey, unut..

— Evet, evet, dedi Fiona doğrularcasına.

— Açıklıyayım, dedi José. Renaud çirozdan nefret ederdi. Sirke koktuğunu iddia ediyordu. Bir akşam lokantada, çatalımla bir parça uza ıp:"Yalnız şu kadarcık ye Renaud, beni seviyor an ye." dedim. Koca salak kalkıp bana aşkla çi ozun birbirine karıştırılmaması gerektiğini üs elik bunun aptalca ve sağlığa aykırı olduğunu söylemez mi ! Kalkıp gittim. O gece, beni küçü ğüm, diye çağırıp bana hayattan söz edecek bir aile babasına rastlamak umuduyla Paris'i dola şıp durdum. Oysa aile babaları sabahın üçünde yataklarında olurlardı. Sadece bir sürü büyükba ba'ya ve bücüre rastladım.

— Bücür..... ?

— Sonra Fiona, sonra sana bir sözlük alaca - ım.

— Right ! Go on...

— Sonunda Rocket's'e gittim, tam Bonbon Yo pala'nın sahneden indiği sirada. Locasına girdi ğimde, bravolar halâ yeri göğü inletiyordu. Tüv lü elbiselerini çıkardı ve uyumak için beni daha sıcak bir yere götürmesi gerektiğini söyledi. . Balmumundan yapılmış bir çift enfes göğüsü va dı. Dokunmama izin verdi. Soğuktu. O da çiro dan nefret ediyordu ama dediğine bakılırsa b nim hatırım için üç kilo yermiş.. Ama soraru

'sana, böyle her geçe karı kılığında sahneye çı kan bir herifle ne yapabilirdim? Altı parçalı de li bambaşkaydı. Asil, dökülmüş dişli ve solgun yüzlüydü. Pierre de Férieuse, de Maribar, daha ne bileyim bir sürü isim. Onu hergün Ladurie'- nin bahçesindeki portakal ağaçlarının arkasın da otururken, ya da defilelerde en ön sırada gö rürdüm. Önümde, iki büklüm, yerlere kadar e ğil mekten başka işi yoktu. Otomobili sanki bir uçak gemisiydi ve aşağı yukarı Royale sokağını kap lıyordu. İstemem ya da emretmem arzularımın yerine getirilmesine yetiyordu. Prunier'ye gide lim mi? Prunier'ye gidelim. Deauville'e? Deau ville'e . Konuşun Pierre de Férieuse, sessizliği niz beni huylandırıyor. Konuşuyordu. Susunuz Pi erre de Férieuse, kalın sesiniz beni öfkelendiri yordu. Susuyordu. Beni sevindirmek için Hon leur'e götürüyordu. Ve bir gün orada, havuzun kenarında, Napoléon tarafından, ne Maribar aile sinin kızlarından birine, pantolon düğmelerini bi le maharetli ağzıyla çözmesinin karşılığı ola rak, verilen Férieuse'lerin meşhur gerdanlığını cebinden çıkardı. Ailesindeki kadınlar bu gerdan lığı ancak yüzleri kızararak takabilirlermiş. An nesininki artık kızarmıyormuş. Neden ?, dedim. 1932'de ölmüşmüş. İşte böylece tarihi bir gerda lık boynuma takıldı. Ben de kızarmıyordum. Sa dece yemyeşil kesiliyordum. . Kendisiyle evle memi istiyordu. Hergün, oturarak, diz çökerek, ayak üstünde, hep aynı şeyi tekrarlıyordu. Bir al şam da babasını gönderdi. İhtiyar markl o kadar öfkelendi ki monoklünü yemeğinin içine düşürdü

Çok güldüm. O inatçıya kendisinin asâletinin Kra liyet'ten geldiğini, benim ise hiç de asil olmadı ğımı anlatabilmek için çok vakit kaybettim. Nor mandiya'daki çiftliklerini, touraine'deki şatosu nu, Courcelles bulvarındaki apartımanlarını, İs viçre'deki gelirlerini öne sürüyordu. Bütün bu listeye, kolleksiyonunda bulunan bir Rembrant'ı, iki Van Gogh'u, Piero della Francesca'nın yu murta ile yapılmış bir tablosunu, Mozart'ın men dilini, Anjou'daki bağlarını, otuz senelik hayatı nı ve aşkını ekliyordu. Ben ise çok zayıf ve nefe sinin yetersiz olduğunu söylüyordum. Hayır, ya tak odasını görmek istemiyordum. Bana el sür meden yaşarsanız belki. . Bunu bile kabul edebi leceğini söyledi. Anjou ve Touraine'in en uzun boynuzlu kocası olmak bile onu yıldırmıyordu . . "Pek duyulmazsa" diyordu. "Aşıklarımın, beni öğle vakti, kahve teraslarında oturanların kravatla rını gevşettikleri ev kadınlarının çarşıdan döndük leri saatte güneşin altında dolaştırmalarını sev diğimi biliyor muydunuz?. . İşte böyle bir saatte sıcak bir duvara, bir vitrine, bir kapıya dayandı rılıp, dudaklarıma uzanılmasını severim. . Ken dimi zor tutuyor ve gerdanlığınızın geldiği yere dönmesinden korkuyorum Pierre de Férieuse"— "Sizin uğrunuzda acı çekmek ne büyük bir zevk" "Geri zekâlı mazoşist ! Nasıl olur da bu kadar gülünç bir herifin karısı olabilirdim?"

— Ah, ah, dedi Fiona. . Ya Saint-Michel tepe sindeki?

— Ondan benim kabahatim var, dedi José. Bir Noel akşamı çocuklaşmak istedim, oysa Noel'ler

benim için uğursuzdurlar. Kalbimin bir köşesin de bir Prens Eric vardı; Alban. Büyüklerin sıkı cı dünyasından, hindilerinden, çanlarından kur tulmak için çıkmıştık. Üç şey istiyorduk; ıssı: tepede aşk yapmak, istakoz yemek ve geçmiş gün leri hatırlamak için gece yarısını ayinine git mek. Otomobil çiseleyen yağmur altında, bomboş volda ilerliyordu. Alban'ın sigaralarını yakıyor ve ona uzatıyordum. O barbar lisanınla söyledi gin "pisse- foule"'du. . . Tepeye vardığımızda herşey yıkılmaya başladı. Oteller ağzına kadar doluydu. Kimse bizi istemiyordu. Yer ayırtma mıştık. Nihayet biraz ileride, çift yataklı, benzin istasyonlarına bakan bir oda bulduk. Ziyanı yok dedi Alban, seni Saint-Malo'ya götüreyim, sonra ayine geliriz. Saint-Malo, beni hep oraya götür mek isterdi. Orada doğmuşmuş. Surların üzerin de oynadıkları kovalamacaları anlatıyor, kendini Chateaubriand zannediyordu. Saint-Malo'nun gö rülmeye değer yapısından, damından, duvarların dan bahsetmeye başlayınca başımdan aşağıya bir hüzün çöktü, Figaro Littéraire'den bir pasaj okuyor zannettim. Yirmi kilometre boyunca böy le devam etti. "Anne Düşesi"nde yiyeceğimiz istakozlardan bahsetmesini tercih ederdim. Ama uğursuzluk peşimizi bırakmıyordu. "Düşes" kış sporlarına gitmiş, diğerleri de kendi aralarında eğlenmek için içlerinden birinin evine gitmişler di.

Sonunda rezalet bir otelin, sefil yemek salo nunda, daha çocuk denecek yaştaki iki gencin ni şanını kutlayan bir grupla birlikte yemek yedik.

Kusacakmış gibi oluyor ve beni buralara geti
diği için Alban'a küfrediyordum. "Jersey Oteli
ni terkedip, ayine yetişmek için tepeye döndük.
Elimizden geldiği kadar iyi niyetimizi ortaya ko
yuyorduk ama hava bir kere bozulmaya yüz tut

muştu. İstakoz elden gidince geriye aşk ve tapın
ma kalmıştı. Kiliseyi çevreleyen kabristandaki
mezarlardan birine ayağım takılıp, "Dul Blonde
au, doğuşu Locienne Malardier. 1880- 1937"'nin -
üzerine kapaklanınca Alban deliler gibi gülmeye
başladı. Merhum, belki de uykusunda rahatsız e-
dilmenin kızgınlığıyla, demirden parmaklıklarını
pantolunuma takıp, yırtmıştı. "Dur, diyordu Al
ban, dur ! Dayanamayacağım !". Bir sinir gülme
si, yorulmuş çocuklar gibi, gözlerimizi yaşart
mıştı. Yine de birbirimize bakmamaya söz vere
rek girdik. Paris'lilerle dolup taşıyordu. Ayin bi
mek üzereydi. Rahibeler, boyunlarında Hermès
in atkıları, Juliette Gréco varî bir sesle " İlâhi
Çocuk'u söylüyorlardı. Biz, sefiller, kapının he
nen yanına çökmüştük. Tutmaya çalıştığımız gül
ne içimizi kemiriyor ve adalelerimizi sarsıyor
lu. Diğerleriyle birlikte "Notre Pére"'i söyle
meye çalıştık, ama unutmuştuk. Söylüyorduk ama
elime ve cümlelerle. Üstelik antika duamızla
bütün sırayı da şaşırtıyorduk. Bize yan yan bakı
yorlar ve adeta Tanrı'nın sizin gibilerin duasına
gereği yok diyorlardı. İstakozdan sonra ayini de
kaçırınca, aşk yapmaktan da vazgeçip uyumaya
gittik, herkes kendi yatağına. O günden sonra Al
ban'ı bir daha görmedim.

Adam geceyle gündüz arasında bir saatte geldi. Zaten Mania'da saatin kaç olduğu pek anlaşılmıyor, şafak merdivenlerden içeri hiç süzülmüyordu. Herhalde epeydir oradaydı ama onu görmemişlerdi. Fiona'nın bardağını devirip sanki kendi evindeymiş gibi iki elini masanın ortasına koydu.

— Biraz dikkat edemez misiniz, dedi José ? Gidin işinize..

Boynunu omuzlarının içine çekip gülmeye başladı, cevap vermedi. Bir kibrit çöpünü ısırıp duruyor ve Fiona'ya bakıyordu.

— Gidin işinize, diye tekrarladı José. Sizinle

konuşmaya niyetimiz yok. Tanışmak da istemiyo ruz.

Söylediklerine hiç aldırmıyordu. İşitmiyordu bile. Fiona onu büyülemişti, iri elini, parmakları nı ışığa uzatan bir çocuk gibi genç kadının sol gun, uzun saçlarına uzattı.

— Eh güzel vallahi, dedi José adamın vurdum duymazlığından öfkelenerek. Mania kötü bir ola yın meydana geleceğini haber almış gibi birden ortada belirdi.

— Çekin şu herifi buradan, dedi José kuru bir sesle. Rahatsız edilmek istemiyoruz.

— Boşver kızım, dedi Mania. Onu tanırım, ya ramaz değildir. Sana kötülük yapmaz.

— Ve kısık bir sesle ilâve etti:"Sadece biraz fazla içer. "

José hemen gitmek istiyordu ama Fiona' nın meraklı, yalvaran, davet edici, hoşgörür bakışla rına boyun eğdi.

Adam İngiliz kızın yanına oturmuş ve gülümsiyerek ona bakıyordu. Fiona içindekileri gizlemek istercesine bir sigara çıkardı. Adam ateşi uzattı. Fiona suç ortaklığından emin olmak için José ile bir kere daha göz göze istedi, ama o ani den kaybolmuşcasına somurtuyor, canını sıkan ingilizin bu aşırı samimiyetini bir aldatmaca ter ketme olarak yorumluyordu. Oysa ne de güzel an laşıyorlardı. José keyfini kaçıran şeylerden biri nin de kıskançlık olduğunu açıklamaktansa ölme yi yeğ tutardı. Adamın dikkatini çeken ve şimdi konuştuğu da Fiona idi. O kadar kısık bir sesle , konuşuyorlardı ki José kulağını gizli gizli uzat

masına rağmen birşey duyamıyordu.

Fiona gülüyor, saçlarını dalgalandırıyordu. Salağa bak, amma da hava basıyor. Daha şimdiden aldığı kötü telgrafı unutmuştu. Görünüşüne bakılırsa yeni bulduğu adamla hemen çıkıp gitmeye hazırdı. José ingilizi birdenbire bayağı bulu du.

Adam dirseklerini masaya dayamıştı ve José sadece ceketin kumaşını bir omuzdan diğerine geren geniş bir sırt ile sarı-gri karışımı, çocuk saçı renginde bir ense görüyordu. çocuk değildi. Otuz? Kırk? Erkeklerin yaşını tahmin etmek pek kolay olmuyordu.

Bu saatte nereden gelip çökmüştü bu hüzün. Etraftaki masalar boşalıyordu. José, bir an, bir birlerinin dudaklarını kemirerek bıkmadan öpüşen bir çiftin hareketlerini takip etti. Mania, bar da çenesini sağa sola oynatarak uyukluyordu. Masaları aydınlatan mumlar şişelerin üstünde kaybolmaya başlamışlardı.

– Geliyor musun?, dedi Fiona, uyuyacağız....

— Yoruldun mu?

— Geç oldu, dedi Fiona.

— Size refakat edeyim, dedi adam.

— Ben biraz daha kalıyorum. Birazdan gelir seni bulurum, dedi José.

Fiona'yı öptü ve cüzdanından çıkardığı paralarla hesabı ödemekte olan adamı selamlamak için sırtını döndü.

Mademki o kadar iyi anlaşıyorlardı, o halde onları takip etmemeli, sırtlarına yapışmamalıydı. Uzaklaşıp merdivenlerden kaybolmalarıyla

birlikte José'nin sinirleri de yatıştı. Herşey şi... di o kadar güzeldiki. Fiona'ya üzüntüsünü unuttu rabilmek için elinden geleni yapmış ve emeline ulaşmıştı. Yarın uçağa bindiklerinde geçirdikle ri geceyi hatırlayıp güleceklerdi.

José neşeyle bir bira daha söyledi. Bir çey rek saat bekleyecek, daha sonra otele dönmek i- çin bir taksi çağıracaktı.

Lili Boudard duysa inanmazdı. Zaten sana yaptırdığımız eğitim ve tanıdığımız olanaklarda sonra kimse inanmaz, diyecekti. Hakkında, deli, hasta, dengesiz, gelişmemiş, geri zekâlı, kısacası kendini hayatın akışına bırakmışların suratına söylenecek bütün sözler sarfedilecekti. Lili ağlamaya başlayacak ve muhakkak bir kaç aptalca atasözü sıralıyacaktı: "Öz kızımın Nis'te..... duymaktansa onu kendi ellerimle gömmeyi tercih ederdim."

Psikiyatrlar onu hemen saati yüz franktan bir divana yatıracaklar ve kötü hüylarını temizlemeye çalışacaklardı. Bu olayın başına nasıl

geldiğini soracaklardı. Tam yerimden kalkıp Mania'nın izbesini terketmeye hazırlanıyordum ki. O ana kadar herşey normaldi.. Biramın parasını ödeyip otele gitmeye hazırlanıyordum.

Güzel. Birdenbire omuzuma bir el kondu. Her omuzuma bir tane. Köpürcük kemiklerinin üzerinde dört parmak, bir tane de sırtında. Klâsik eserlerden kalma bir cümle işitmişti:" Nihayet yalnızız!" "Hiç bir şey olmamış gibi yanına oturan adamı gördü. Sanki hep onu aramış ve nihayet bulmuşcasına, hayatını o akşamı, bu anı bekliyerek geçirmişcesine. Elleri sırtından çekince bir huzursuzluk hissetmişti. Neredeyse niye öyle hareket ettiğini soracak, ellerini biraz evvelki gibi, yeniden yerine koyması için yalvaracaktı. Ne demek istediğinizi anlıyorum: hayır babama hiç aşık olmadım, bunu demek istiyorsunuz herhalde. Hatta bayramlarda, gidip kemiklerinin üzerine begonyalar koymayı bile reddediyordum, bilmem durumu kavrıyabiliyor musunuz?

Önemli olan niye "Nihayet yalnızız" demiş olması ve Fiona'yı ne yaptığı idi. Bıraktım Fiona yı. Süpürdüm. Merak etmeyin şimdiden uyumuş tur. Oydu, José'ydi görmek istediği. Sizsiniz. Susunuz, saçma sapan şeyler söyleyeceksiniz. Geliniz. Ve adamın gri-mavi gözleri yüzünü emiyor bir pompa gibi çekip iskemlesinden kaldırıyordu. Büyülemiş gibi izbenin merdivenlerini çıkarıyor, sabahın ıssız saatlarında beraberindegötürüyordu. Onu kolunun altında, parmakları koltuk altlarında, hırsız kadınları karakola götürdükleri gibi, kadın oldukları için fazla sıkmadan ama

aynı zamanda çeviklik ve hainliklerinden çekinerek, tutuyordu. Kurupiyeler yataklarınadönerken onlar palmiyelerin altında, denizden esen rüzgârın uçuşturduğu ağaç kabukları arasında yürüyorlardı.

Adam hiç birşey söylemiyor, başı dik, bir kibrit çöpü çiğniyordu. Bir alışkanlık olsa gerek herhalde günde bir kutu bitiriyordur. Arada sırada takip edilip edilmediklerini kontrol eder miş ya da birşey ararmış gibi arkasına dönüp bakıyordu. Sonra birden kibritini tükürüp gülümsüyordu. Adının François olduğunu söylüyor:. . François Beaufils. İsminin son hecesinin üzerinde duran tatlı bir sesi . Şivesinde biraz bretan yalık vardı; Françoa. Ya seninki? José, dedi Ve gülerek bunun bir kız değil bir ispanyol gümrükçünün adı olabileceğini söylüyordu. Joséphine 'i tercih edermiş. Seni başka türlü çağıramam. İlk defa ismi birini güldürmüyor ve adam ona doğumundaki ve acıklı anlardaki adıyla sesleniyordu "Joséphine baban öldü. . Joséphine haddini aşıyorsun. . "Kendisini bir kez daha vaftiz ediyordu.

Halévy sokağında çıkıp Promenade'a geldiklerinde halâ kendisini öpmemişti. Sabahın ilk saatlerinde evine dönen bir kadına refakat eden bir erkek, hepsi o kadar. Seçim hakkı José ' nin elindeydi. Sağında Negresco, solunda kurtun ağzı. Sağında akıl, usluluk, irade, solunda İsviçreliler Oteli. Alternatifler tereddüte meydan vermiyecek kadar azdı.

François elinden tutup İsviçreliler Oteli'nin

merdivenlerini çıkmasına yardım etti.

José'nin uyması için, emretmesine gerek yoktu. Seks kitaplarında okuduklarının gerçek olduğu anlaması için yirmi beş sene mi beklemesi gerekmişti? Demek ikiyüz yirmi yedi buçuk, aşıktan sonra da insan hâlâ bakire kalmış olabiliyordu.

José yaratıyor ve keşfediyor, açılıyor, soyunuyor, toplanıyor, kayıyor ve sürünüyordu. Konuşuyor, fısıldaşıyor, ölüyor, diriliyor, kabul ediyor, şaşırıyor, cesaretleniyor, teklif ediyor, atılıyor ve bekliyordu. Dans ediyor, şarkı söylüyor dua ediyordu. Emrediyor ve diz çöküyor, boyun eğiyor ve zorla kabul ettiriyordu. Sonra dabağış lanması için yalvarıyordu.

Pencere mavi denizi, beyaz kumu, gezinti yeri ve palmiyeleriyle bir kartpostaldı. Dolabın, kapısındaki aynaya bir harp meydanı yansıyordu. Yarın, birazdan güpegündüz yolunu kaybetmiş bir uyurgezer gibi çıkıp gidecek olan José kartpostal ile harp meydanı arasında uyuyordu. Beraberinde sadece birkaç kelime götürecekti. "Buradayım" demişti. "Ayrılırsak Tanrı cezamızı versin" demişti.

Uçak deniz kenarındaki pisttte ilerledi ve ıra birden mavi göğe doğru yükseldi.

Yanılmamak, boşlukta kalan bir çağrı, gidile meyen bir buluşma korkusuyla yaşamamak için telefonunu evde olmayan aboneler serv isine bağ lattı. Ve lütfen mesajları iyi not edin.

Böylece hiç olmazsa günde iki sürprizle karşılaşmaktan kurtuluyordu, akşamları telefon sabahları posta. Herhalde üzerinde adres yazılı kâğıt parçasını kaybetmemiştir. Kaybetse bile Ladurie'de mankenlik yaptığımı biliyor. Herkes Ladurie'yi tanır. Rehberde bir sütun dolusu La durie var, açıp bakması yeter.

Artık akşamları çıkmıyor, ailesine kavuş mak için saat yedide evine dönen evli ve çalışan

bir kadının yaşantısını sürdürüyordu. Araların daki tek ayırım evli kadının, onun gibi, bir an önce yukarıda olmak arzusuyla asansöre dalmamasıydı. Evli kadın daha az sabırsızdır ve kendisini bekleyenlerin ne olduğunu bilir.

José anahtarı kilide soktuğunda kalbi yerinden çıkacakmışcasına çarpıyordu. Ahizeyi eline aldığında sanki dizlerinin bağı çözülüyordu.Ama hiç birşey. Oysa arayanlar olmuştu. Beş, altı kişi. José yerinde duramıyor, fotoğrafçıların, gelen ya da gelecek aşıkların, çocukluk arkadaşlarının isimlerini heceleyen santral memurunu dinliyordu. Hepsi bu kadar?Hepsi bu kadar. Mersi, mersi. Birşey değil. Allah belanı versin.

Ama ne olursa olsun birşeyler yemesi lazımdı, değil mi?Odacı buzdolabına yumurta ve salata koymuştu. Telefonun sesini duyabilmek için mutfağın kapısını açık bıraktı. Bütün oda tavada pişmiş yumurta kokarsa koksun. Artık abone saabaha kadar evdeydi. Beni arayabilirsin, biliyorsun, buradayım.

Şu İngiliz Fiona onu bu durumda meraktan çatlarken, sinirleri gergin, kulağı kapıda olarak görseydi herhalde epeyi alay ederdi. Oysa dört köşe bir hayvan gibi yükselen, yükselen asansör onu kapının önüne getirip bırakıverebilirdi.Ağırlık cam kafesin içinde aşağıya doğru indiğine göre asansör yukarı çıkıyor olmalıydı. Tanrım ne olur bana yardım elini uzat. Beaufils'i ensesinden tutup şu asansörün içine koyuver. Hayır, bu kez de olmadı. Kablo kımıldamıyor. Üçüncü katta durdu. Televizyon seyredip, yanmış yumurta

ları yemekten başka çare yok. Neyseki uyku, za manı ve bekleyişi kısaltıyordu. Geceki telefonla yıkılan ümitler sabah postasını beklerken yeni den filizleniyordu.

İnsanın sinirlerine fren takmalı. Her sabah, çenesi dik, bir tutam saçı menekşe rengi gözle rinin önüne düşmüş kapıcının yanından geçip gi diyordu, her zamanki gibi. Austin hareket ediyor du, her zamanki gibi. Arabalar Concorde meyda nına yığılıyor ve şoförler beklerken bir yandan kendi kendilerine konuşuyorlar, bir yandan da parmaklarıyla burunlarını karıştırıyorlardı her zamanki gibi.

Şu adamı unutup biraz da ciddî şeyler düşü nebilse. . Franck Ladruire'nin bir fikri vardı; Ocak ayında Hindistan'a gitmek. José, Hikka ve Betty, Bombay'a Pariste sarilerle neler yapıla bildiğini göstermeye gideceklerdi. Ellerinin al tında Vogue ve bir sürü amerikalı alıcı vardı.

Kaldırım kenarlarında yürümekten, kırmızı ışıklarla iddialaşmaktan ve o kibrit yiyicisiyle birdenbire sokağın köşesinde karşılaşmaktan ka çınması lazımdı. Orada olacak. . Alaycı bir göz le bana doğru ilerliyecek. İnsanların üzerine yö nelttiği, gri oklar fışkıran gözleri... François Beaufils'in insanı bakışlarıyla soyan gözleri... Bütün vücudunu sarsan François'nin gülüşü ve avucunun içine alıp sıkarak çıtlattığı parmakla rı . . Haydi, orada, köşede ol. . . . !

Ama böyle birşeyin gerçekleşebilmesi için muhakkak günah çıkartması gerekiyordu. Aşıkla

rı, dostları, alışkanlıkları ve düşünceleri silip atmak yetmiyordu. José'nin eski José'yi en ince noktalarına kadar öldürmesi gerekliydi. Bundan böyle Nis doğumlu ve herşey yepyeni olacaktı; kendisi ve çevresindekiler.

Yatağının ve gardrobunun yerini bile değiş tirdi. Elbiseleri, satmak ve yenilerini alabilmek için topladı, zira bir kumaşın pilesi bile bir kadın için pek çok hatırayı ifade edebilirdi. Elbiseleri hiç giyilmemiş, mantoları hiç seyahat etmemiş olmalıydı. Tek bir şeyi sakladı; kocasını handa bırakıp terkettigi gece sırtında olan eski koyun postunu; her zaman için olanaklı olan kaçışın sembolünü.

Arabasını sıksık Raspail bulvarındaki araba yıkama servisine şampuanla yıkatmaya götürüyordu. Otomobil duşun altına kayıyor ve camlara çarparak gürleyen sağnak direksiyonun başında José'nin çok hoşuna gidiyordu. Koskoca, mavi naylondan bir merdane arabanın burnuna doğru ilerliyor, ön camı kaplıyor, gök gürler gibi arabanın damından geçiyor lastikleri ve tamponları okşuyordu. José sabun köpüğünden etrafı göremiyordu. Kapalı yerlerde oturamama hastalığı olan mazoşist biri için ideal bir işkence olabilirdi. Ölüm ve sabun dolu sonsuzluğun başlangıcı olan bir kapıdan içeri dalmıştı. Ama çok geçmeden su bir mucize, bağışlama gibi yardımına yetişti. Körün gözleri, tabutun kapağı açıldı ve son sabun köpükleri arasında arabanın yanlarını güderi ile kurulayan arabın suratı belirdi

Çocukluk hatıraları gözünde canlanıyordu. .

Ne günü, ne de saati bilebildiği günler. Misafirlerin önüne en güzel yüzüyle, yumuşak teni ve saçlarıyla çıkmayı arzulayan çocuk.

José, Carita'ya kadar uzandı. Saçlarını yapıyor, tenini düzeltiyor, ayaklarını ponsa taşı ile oğuyorlardı. Zaten daha fazla birşey yapmalarını gerektirmeyecek kadar kusursuz bir güzelliğe sahipti. Jeannine, bütün müşterilerimizi sizin gibi olsalar hiç para kazanamayız, diyordu.

José, bu kızın boynunda dolaşan ve yavaş yavaş gögüslerine doğru inen ellerine hayrandı . . Kremli, kaygan, yumuşak, yumuşacık eller. Jeannine güzeldi. José onu tepetaklak görüyordu. pembe- beyaz karışımı düzgün bir yüzü ve menekşe rengi parlayan göz kapakları vardı. Bir evet ya da hayır'ın ifadesi olarak gülümsüyor, serbest göğüsleri bluzunun altında kımıldıyor, kremli parmakları José'yi okşuyorlardı.

Birdenbire José'nin aklına değişik fikirler geldi, ama aklından gelen fikirler değil, bilmem ne demek istediğimi anlıyor musunuz? Aklından geçen vücud fikirleri. . . Örneğin, şu kız kremli elleriyle dudaklarını okşamaya başlasaydı. Ya da göğüslerinin ucundan başlıyarak, göbek deliğine, kalçalarına, ayaklarına kadar kremi küçük dil darbeleri ve yalayışlarla temizleseydi. Galiba sevici oluyorum, bir de bu eksikti. Hiç bir işime yaramayan el değmemişliğim tesiri herhalde. Bunun sebibi sensin Beaufils, sensin François, sensin. Ne zamandan beri aşk yapmadım?.

Her yerde büyü vardı. José kibrit çöpleri emmeye ve bretanya şivesi ile konuşmaya başla

mıştı. Başı dönene, korkana dek kendini ayna
larda seyrediyordu. Söylenenleri işitmiyor, gün
düzleri ve geceleri uyurgezer bir durumda ge
çiriyordu.

Onbeş gün geçmişti. Daha şimdiden, süre ko
nunun canlılığını silmişti. Yokluğun tesiriyle . .
Beaufils dağılmış, bulanık bir silûet haline gel
mişti. Sadece sesi halâ aynıydı.

Bir hatıra olup çıkmış ve José de onu ancak
kötülemek için anar olmuştu; "Nis'teki adamı ha
tırlıyorsun ya.....", diyordu Fiona'ya.

Artık onu hiç beklemediği bir anda Beaufils
yeniden ortaya çıkmaya karar verecekti. Bunun
için de en berbat akşamı seçecek, Ladurie ' nin
köşesine gelip, nezleli, solgun, söylenerek, sıcak
su torbasına sarılıp yatmak için eve gitmekte ,
olan José'nin karşısına dikilecekti. Ama karşı
sındaki adam o kadar gerilerde kalmış olacak
tıki, onu görünce yapabileceği tek davranış saçı
başı dağınık bir durumda bir fotoğrafçının flaşı
tarafından gafil avlanan bir aktrisinkinden fark
lı olamayacaktı:eli ağzında ve gözleri faltaşı
gibi açık.

José'nin hayalinde canlandırdığı adamın bir haydut olmadığını anlıyabilmesi için bir kaç hafta geçmesi gerekti. Beaufils'in ne gözlerinin üstüne inen bir şapkası, ne alnına düşen bir perçemi, ne koltuğunun altında bir tabancası vardı.

Gerçek, bir sürü ayrıntı arasından yavaş yavaş belirlenmeye başladı. Hatta aydınlığa giden yolu açan da Lili Boudard olmuştu. Bir cumartesi sabahı, haber vermeden, elinde evrak dolu bir çanta olduğu halde José'nin apartımanına gelmişti. Evrakları onun en çok sevdiği oyuncaklarıydı. Gözlüklerini takıp, kolonlardaki rakamları toplıyor çıkarıyor, bölüyordu. İçini dökmek için di

ğerleri gibi berbere değil noterine gidiyordu. Kötü niyetli kiracıları, onlarılacak kiremitleri ve mazot bulamamaktan dolayı da şikâyetleri varmış. Bütün bunlar yetmiyormuş gibi bir de para sıkıntısı. "Ölümsüz Kapan"ın yanındaki bir arsayı satmak istiyormuş. Ancak José'nin ve kardeşinin imzası gerekliymiş.

José şans eseri o sabah yalnızdı. Kapının zili onu uyandırmış, saçı başı dağınık, gözleri yarı kapalı bir vaziyette, aceleyle vücudunun büyük bir kısmını açıkta bırakan çarşafa sarınıverip kapıyı açmıştı. Lili onu bu halde görünce dudaklarını ısırmıştı.

— Sabahın onbirinde halâ yatakta mısın? gelecek erken kalkanlarındır.

— Ah, püff, gelecekmiş..., dedi José.

İki kadın arasındaki karşıtlık çarpıcıydı. Biri, çıkık kemikleri, demir grisi rengindeki elbisesi, gözlerinin önünde uçuşan bir sinek sürüsünü andıran kadife noktalı bir tülün arkasındaki pudralı, bembeyaz yüzü ile bir kadından ziyade bir karikatürdü. Diğeri, saçından tırnağına kadar okşanma hissi uyandıran, uykunun cilâladığı etten bir heykel, Biri ölüm, diğeri hayat.

José'nin parlak saçlarına, küstah çıplaklığına dikkatle bakan Lili, hertarafından günah akan ve kendisine hiç de benzemeyen bu kızı nasıl olup da yetiştirdiğine bir kez daha şaştı. José'nin bakışları ise nihayet uyanmış, annesini sarmış ve adeta :

"Nasıl oldu da bu yıkıntıdan benim gibi biri çıktı?", diyordum, dedi Lili salona geçerken.

— Notere gidiyordum, dedi Lili salona geçerken.

Etrafına bir göz atınca pencerelerde perde, olmadığını ve herşeyin karşıki evlerden rahatlıkla görülebileceğini farketti. Peki ya misafirler geldiklerinde nereye oturuyorlardı? Herhalde köşedeki o biçimsiz kanapenin dışında, gelenlerin, yerdeki rengârenk yastıkların üzerine oturduklarına beni inandırmaya kalkışmayacaksın?

Yastıklar, üzerinden otuz yıl geçmiş olmasına rağmen halâ kendisini üzen bir olayı hatırlatmışlardı. Balayını geçirmeye gittikleri Constantine'deki randevu evi. Henri askerlik yıllarını geçirdiği Constantine'i yeniden görmek istemişti. Böyle bir kaprisi reddedememişti. Portakal ağaçlarının altında dolaşmışlar ve bir akşam onu hatıralarının bulunduğu mahalleye götürmüştü. Kapıda, hertarafından bozuk paralardan yapılmış kolyeler sarkan, henüz yirmi yaşlarında bir Ayşe vardı.

Onu, karısını, kapıdan içeriye, yastık dolu bir odaya itmişti. Görünüşüne bakılırsa onlara dokunmak onu bunaltmıyor ve yaptığı şakadan da memnun görünüyordu. Saçma sapan şarkılar söylüyordu. Pan Pan Arbi, burada çakalların hepsi.

— Kardeşine de uğradım, dedi Lili. Küçük dairesini çok güzel düzenlemiş.

— Ah, güzel, dedi José. Nasıl iyi mi bari?

Lili gülümseyişiyle cevap verdi. José'yi bir yana bırakırsa çocuklarından memnun olduğunu söyliyebilirdi. Sylvain yirmi dört yaşındaydı ama

halâ oniki yaşındaki bir çocuk kadar tatlıydı.
"Ayinden çıkışımda beni kapıda karşılamaya gelişlerini hatırlıyorum". Bana Toselli'nin serenadını söylediği gün hatırında mı?" Sylvain şimdi ağırbaşlı, düzenli, genç adam olmuştu. Ragueneau'nun oğlu gibi kötü kadınlarla ilişki de yoktu. "Bertrand Ragueneau'yu hatırlıyorsun, değil mi?" Bir sürü geri zekâlı çocuk doğurmuştu, içlerinden bir tanesi bile normal değildi. Sylvain, dengeli bir çocuktu. Dragon sokagındaki bir dairey i dişçi arkadaşı Jean-Yves'le paylaşıyor. İkisi de senelerdir çok iyianlaşıyorlar.

— Onları çabalarken görmek insanı üzüyor, dedi Lili. Sylvain çamaşırları yıkıyor, Jean-Yves de ütülüyor. Yaptıklarına da kusur bulmak imkansız. Dün uğradığımda badem şekeri yapıyorlardı. Modern erkekler insanı hayrete düşürüyor.. Baban imkân yok bir tavayı bile doğru dürüst tutamazdı.

İhtiyatlı bir şekilde kanapenin kenarına iliş mişti. Allahım, kol dayama yerlerindeki sfenkslerle oynayarak oturduğu dik koltuklar ne kadar da uzakta kalmışlardı! Birden göz bebekleri deh şetle büyümüştü. Orada, şöminenin üstünde, tam orta yerinde, normal insanların mermer ve bronzdan bir saat yerleştirdikleri yerde, bu şey Aman Tanrım, bunlar da ne José?

Beaufils'in son sefer gelişinde unuttuğu bir çift ayakkabıydı. Yenilerini almıştı ve... José de eskilerini şöminenin üzerine koymuştu. Onları eskiliklerine rağmen canlı ve dinlendirici bulunuyordu. Bir fotoğraftan daha iyi. Atılan bir tek

meden arta kalan yırtık, solundan daha fazla eskimiş sağı, sökükleri, kopmuş ve aceleyle bağlanmış bağı, hepsi François'yi geri getiriyordu. Bunlar yetmiyormuş gibi, José bir tekinin içine yaprakları gözüken küçük bir saksı yerleştirerek sürrealist bir eser yaratmıştı. Ne yani, artık aşıklarının ayakkabılarını saksı olarak şöminenin üzerine yerleştirmeye de mi hakkı yoktu?

Lili Boudard'ın yüzünde önemli bir ipucu yakalamış bir polis müfettişinin anlamı vardı.

— Epey de büyükler, dedi Lili taş atarcasına.

— Evet, dedi José sinirli bir sesle. 44 numara giyiyor.

Daha sonra işaret parmağını indiren Lili kişiliğini yansıtan en uygunsuz suali sormuştu:

— José, bana doğruyu söyle, bu adamın önemli bir görevi var mı?

Doğrusunu söylemek gerekirse Beaufils'in işlerini kalın bir sis bulutu örtüyordu. Sadece, sıksık iş seyahatlerine çıktığını söylüyordu. Ne işi? İthalat- ihracat? İş işte. Milletlerarası bir konsorsiyum onu bazen Roma'ya, bazen Kahireye, ya da Reykjavik'e çağırıyordu. Bunun için de belirli bir adresi yoktu. XVII. mahalledeki döşeli iki odayı da bir ayağı yerde olsun diye tutmuştu.

Sahip olmaktan hoşlanmadığını, zira eşyaların insanı bağladıklarını söylüyordu. Otomobili, de yoktu ama kiraladığı ya da ödünç aldıkları vardı. Mercedes, Mustang, ya da Porsche. Bakışları,

daima dikiz aynasındaydı, sanki arkada olup bi tenler kendisini önündekilerden daha çok il gi lendiriyormuş gibi. Arabayı kullanış şeklide ga ripti. Bazen otomobili, elinin biri José'nin bal dırlarının arasında, profilinde bir gülümseme ga yet yavaş kullanıyor ama birden sertleşiyordu. José'yi okşayan eli de direksiyona yapışıyor çe nesinin sağ tarafındaki adalelerde bir tik beli riyordu. "Yerinde sıkı dur" diyordu. Daha sonra gecenin karanlığında, girişin yasak olduğu bir so kağa atılıyor, daracık sokaklara sapıyor, kırmı zı ışıkta durmadan geçiyor ve yine birden ka ranlık bir bulvarda yavaşlıyordu. Ne olmuştu ? "Hiç , diyordu. Meraklanma. "

Beaufils gelmiyor, sadece gözüküyordu. Git miyor, hiç bir iz bırakmadan kayboluyordu. Bu luşma ve plan gibi şeylerden habersizdi.

— Üzülme, diyordu José'ye. Seni almaya ge leceğim. Her zaman geleceğim.

Söylediklerine inanmak zordu ama daha baş ka ne yapabilirdiki? Her zaman geliyordu, bir sabah ya da bir akşam. Kapı [illegible]ırdıyor ve gelen oydu. Gece yarısı üstüne sıcak bir ağırlık çökü yordu, Sabahleyin kalktığında gitmiş oluyordu ama arkasında José'nin rüya görmediğini doğru layan izler bırakıyordu, bir gömlek, bir sigara paketi. Bir gün de saatini bırakmıştı. Arkadaşla- rının alaylarına rağmen dokuz gün boyunca ko lunda taşıdığı, zigzaglar şeklinde bir kayışı olan çelikten eski bir saat. Burnunu Ladurie'nin kapı larından birinin camına dayamış durumda gördü gü de oydu. Arkasına dönüyor ve onu görüyordu.

Omuzuna bir el konuyor ve José eriyip gidiyor - du.

Artık kendini tanıyamıyordu. Kalbinin derin liklerine kadar bambaşka biri olduğunu ve ya şıyamıyacağı kadar açık bir şekil beliren yeni heyecanların varlığını keşfediyordu. Sinemada filmin kahramanlarının ayrıldığını görmek onu ağlatıyordu. Artık foto- roman okuyacak çağagel mişti.

Beaufils'in adres defterinde de hiç bir bilgi yoktu. Orasına burasına randevu işaretleri kara lanmış sayfalar. Bir tek soyadı yoktu, sadece sa hibi belli olmayan, ya da bir tek harfle belirtilen telefon numaraları. Bazen bir isim. Kimdi bu Nicole ve bu Macha?

José'yi asıl ilgilendiren bunlar değildi. Öğ renmek istediği François'nin yanında olmadığı süre vaktini nerelerde geçirdiği idi. Ne olursa olsun işlerinde belli bir yeri olmalıydı. '' Muhak kak kalemini koyup oturduğu bir yeri vardı. Be aufils'i tanıyanlar var mıydı? Hangi sekreter, ya da santral memuru onu bugün görmediklerini

söyliyebilir, ya da bulunabileceği bir telefon numarasını verebilirdi. ?

Bazen elinde dört,beş jeton olduğu halde dalığı telefon kabinelerinde kimlerle konuşuyordu? Bir gün onu camlı kapının arkasında görmüştü. Yüzünde sert bir ifade vardı ve yumruğunu sıkarak hızlı konuşuyordu (dudaklarının oynayışını, görüyordu.

Ona, Lille sokağına her gelişinde, José onun büyük bir fizikî güç harcamış, ya da bağırıp çağırarak gergin sinirlerini yatıştırmış olduğunu, hissediyordu. José'ye sarılıyordu, ama büyük bir itinayla ve onu iyice görebilmesi için aradan bir kaç dakika geçmesi gerekiyordu. Bir keresinde. José buzdolabından buz getirinceye kadar orada kanepenin üzerinde uyuya kalmıştı. Onu uyandırmadan soymuştu, gömleğini bir kolundan tutup yavaş yavaş çekerek, bir kalkanı çıkarır gibi.

Bir panik anında dudaklarımızda beliren ilk isim sevdigimiz erkeğinkidir.

En güzel cesetlere Paris-Match'da rastlanır Tabiî, uzaktan, yakından, net fotoğraflar, morgda kusursuz, Bir keresinde, berberde makinenin altında. . Sabretmesini kolaylaştırmak için dizlerinin üzerine dergiler koymuşlardı. Makineden nefret ediyordu, şakaklarına yapışan ve gözlerini çekikleştiren bigudiler ve beynini kemiren bir sıcaklık. . Paris-Match'i açmış, gelişigüzel sayfaları karıştırmaya başlamıştı, birden krak.' Çenesine kadar çekilmiş bir çarşafın altında iki sayfaya boylu boyunca uzanmış bir arkadaş. Ne

olmuş? Ölmüş ! Altında kız arkadaşı, aynı şekil de uzanmış. Ne olmuş? O da ölmüş ! Onbeş gün de onu görmemişti... Ve bir sürü ayrıntı. Biraz ileride parçalanmış araba... Ve hayatın ne ka dar kısa olduğunu belirtmek istercesine konul muş çocukluk resimleri. Daha iyi korkutabilmek için. İnsanın elinde ölmüş arkadaşlarının resmi olunca bigudiler ve makina daha fazla rahatsız edici oluyordu. Ne olursa olsun hepimiz bu yol da geçeceğiz. Artık ellerinde mumlar olduğu hal de bütün ailenizin meydana getirdiği, yatağınızı çevreleyen bir dairenin ortasında can çekişerek ölmenin modası geçti. Polisler oradalar ve içe ride kalan parçaları toplayabilmek için arabayı sökmeye gelen kaynakçılar da. Mikroplar tara fından kemirilmektense böylesi daha iyi. İnsan - lar artık korkusuz olmaya başladılar. Ya harp ler; onlar da o kadar uzaktalarki. Vietnamlılar - mış, bütün bunların Fransızlar için ne anlamı varki. Okşayıcı geceler, Çin geceleri, , Ne yani? Bebekler bile artık vampirlerden korkmuyorlar Ne yani? Sadece hafta sonu tatilleri, ağaç gövde lerine yapışmış arabalar var. Ve José, saçlarını çeken bigudiler ve kucağındaki arkadaşı ile.

Tabutunun içine girip de bir ağacın dibine uzandığı zaman François nerede olacaktı acaba?

— Zor değil, dedi Beaufils. Çok zorunlu bir şey olursa Rocky'nin barmenini ara. Dédé- la-Frite'i iste. O herzaman benim nerede olduğumu bilir.

Dediği gibi hiç de güç değildi.

En son anda yardımını arayacağı Dédé-la -

Frite' bir yana bırakılırsa geriye kendisini şey tana karşı bile koruyabilecek olan Martin kalı yordu. Bir konserve kutusunu, oyun oynuyormuş gibi, duvara dayayıp bir kafa darbesiyle eziveri yordu; herkes ondan çekiniyordu. Pierre-le Niço is onu hiç bir zaman parasız bırakmayacağıgibi Sacha da her kapıyı açabilirdi. Beaufils'in subay ları gibiydiler ve onun tarafından gayet basit bir şekilde adlandırılıyorlardı; dostlarım.

Bir gün onlara Montenotte sokağında, Beau fils'in pek seyrek olarak uyuduğu acaip apartı man dairesinde rastlamıştı. Daha kapıdan girer girmez, yanlış bir anlamaya meydan vermemek için François elini José'nin kolunun üzerine koy muştu. "Selâm" demiş ve diğerleri ayağa kalk mışlardı.

Bakışları hiç gecikmeden, güzelsiniz derce sine üzerine kaymıştı.

— Bu Joséphine, demişti Beaufils.

Ve José birdenbire bir korku hissetmişti .. Oraya bir rastlantı sonucu gelmediğini ve daha karmaşık bir şekilde de olsa bu adamların ara sında olmasının bundan böyle kendisini onlara bağladığını sezinlemişti. Kendisinden birşeyler bekliyorlardı. Reddedemezdi.

Ve sonra sessizlik. Ve sonra yokluk. José da ha fazla, böyle gecesi gecesine yaşayarak ne o-lup biteceğini bilmeden bekliyemezdi.

Kaçmak, kurtulmak istedi ve bir akşam Mont parnasse'daki barlardan birine gidip, bir ilâç gi bi karşısına ilk çıkanın üzerine atılmaya karar

verdi. Kendisini çok güzel ama sahiplerinin pek ilgilenmediği bir bağ evine benzetiyor, günün birinde kapılarını tatile çıkmış bir gruba, ser serilere, kapıdan içeri girme zahmetine katlana cak herkese açmaya karar vermişe benziyordu. Girin, girin küçüklerim hepinize yer var. Ve bar daki boş tabureye oturdu. İnsan bazen tek başı na da pekalâ yaşayabilirdi. Hürdü. Güven dolu bir sesle seslendi ;

— Garson, bir buzlu " sangria", bir de kamış

Ama biri ona kötü bir oyun oynadı. Eski bir küba tangosunun son nağmeleri konuşmaların gü rültüsü, tepinmeler ve sigara dumanı arasından yükseldi. Nedenini bilmiyordu ama bu müzik bir süredir dilindeydi. Açık denizde hayâl gören bir denizcinin hikâyesiydi. Karaya dönüşünde annesi nişanlısının mezarı başında gördüğünü hayalli yordu. Nina idi ismi. Bütün batıl inanış sahibi denizciler gibi o da, ayrılmadan iskele üzerinde Nina'ya bir sürü saçmasapan söz söylemişti: Bir güvercin görürsen, ona pencereni aç... O benim öldüğümün işaretidir, sana gelen ruhumdur v. s. Oysa denizci şimdi nişanlısının öldüğünü hayal liyordu.

José bu tangonun ne süreden beri dilinin ucun da olduğunu hatırladı. Oniki yaşındaydı, temmuz ayı, şişko Mireille bir yandan bulaşıkları kurulu yor, bir yandan da "la Paloma"yı söylüyordu. Ko ca göğüslerinin üzerine dayanıp uzanıyor, tence relerin tozunu alıyor ve başlıyordu :

"Okyanusa açılmak için karayı terkettiğim gün.

Çocuğunuz için Tanrı'ya yalvarınız, yalvarınız dedim. . . . . "

Mireille'in bakışları lavabonun üzerindeki pencereden denizin ufkuna yöneliyordu. José şarkının büyülü havasına kendini kaptırmış dinliyordu. Günde en azından iki kez şarkıyı baştan sona söylemeye zorluyordu. Mireille bir hizmetçiden ziyade atılan çimdiklerle çalışan bir plâk dolabıydı. "Bana la Paloma"'yı söylüyor musun, evet mi, hayır mı?".

Bütün bunların altında annesiyle babasının tanıdığı bir balıkçının oğluna olan aşkı vardı. Belki tam anlamıyla bir aşk sayılmazdı ama,... Herneyse, uyumadan önce onu hayalinde canlandırıyor, balıkçı gemilerinin dönüşünü bekleme ye ve görmeye gittiğinde yüzü kızarıyordu. Yaşlıydı, yirmi üç yaşında, ama sarışındı.

Sırtında, yeni bitmeye başlayan göğüslerini ezen fırfırlı elbisesi olduğu halde iskeledeki kazıklardan birine dayanır, sandıkların boşaltılmasını seyrederdi. Baldırlarına kadar yükselen çizmeleri vardı ve adı Michel'di. O, hayal kuran denizci, kendisi, Nina idi.

"Nina, kumsalda, yanımda olduğun süre
Artık annemin ve senin gerçeksahibi olacağım. . . . "

Her zaman olduğu gibi bu macera da mutsuz bir şekilde sona ermişti. Michel onu her görüşünde gülüyordu. Hatta bir gün oniki yaşında, olduğunu biliyorum dercesine bir de elma şekeri vermişti. Ertesi gün sokağa çıkmadan önce, José fırfırlarının içini, hiç olmazsa iki yaş da

ha büyük gösterebilmek için, pamukla doldurmuş tu.

Ve sonra, gemideki olay; bir öğleden sonra Michel yeni dizel motorunu denemek için onu gemiyle bir tur atmaya davet etmişti. Dört kişiy diler, Michel, babası, yeğeni ve José. Gemiye bir sultan gibi mağrur bir edayla adımını atmış ve daha sonra arkaya doğru ilerleyip bir sıraya ku rulmuştu.

Limandan iki mil uzaklaştıktan sonra gemi aniden durmuş ve korkunç pis bir mazot ve kok muş balık kokusu arasında sallanmaya başlamış tı. Küpeşteden yarı beline kadar sarkıp bir daha doğrulamayan José bütün dönüş yolu boyunca kusmuştu. Michel, denize düşmemesi için ayakla rından tutuyor ve gülüyordu:"Haydi bakalım kü- çük denizci !" "José ise mahcup, kapının önündeki taşlara oturup kitap okuma alışkanlığından bir türlü kurtulamadığını ve bu arada Michel'in de herhalde kararmış kilodunu görmüş olacağını dü şünüyordu. İşler bununla da bitmedi. Bir akşam buluşmak için evden kaçmış, ama onu arayan Lili Boudard nihayet Hal'de ensesine yapışmış ve herkesin ortasında, yüzünde sadist bir kadı nın ifadesi olduğu halde korkunç bir tokat aşket mişti. "Yürü bakalım eve, yemek saati çoktan geçti". Bütün balıkçılar, elleri uzun çizmeleri nin üzerinde, gülüşüyorlardı.

Ve Allahın belâsı Michel bütün bunların üze rine ne yaptı biliyor musunuz? 14 temmuzda hiz metçiyi dansa götürdü. Koca göğüslü, birbirine , yapışmış saçlı Michelle'i. José ise yatağına u-

zanmış, meydan okurmuşcasına kistahca encere den içeri dalan müziği dinliyor ve bir gün gelip kendisinin de yaşlı olacağına dair yeminler edi yor, kendi kendine söz veriyordu. . . !

Ve hep acaip anlarda ortaya çıkan bu eski - tango, bu akşam da, Montparnasse'da, Beaufils'i kaybetmeğe geldiği zaman yeniden belirmişti.

Yerini iyi seçmişti. Açılıp kapanan kapıdan girip çıkıyorlar ve barın dibinde oturanların yüz leri ve elleri soluklaşan, tekrar parlaklaşan bir ışıkla aydınlanıyordu. Psikodelik diyorlardı. Ma hallenin bütün psikodelik ışıklarını Odessa soka ğındaki küçük elektrikçi yerleştiriyordu. Işinde yetenekliydi. Her projesinde yeni bir sistem uy guluyor ve ortaya ilgi çekici düzenler koyuyor du.

Dağınık saçlarının arasında kaybolan, gözle ri boyalı ve delikli elbiselerinden göğüslerinin morarmış uçları gözüken küçük gece kızları var dı. Şallarına sarınıp geliyor ve her halleri ile Verlaine'in içkisini paylaşan Bernadette Soubir ous'ya benziyorlardı. Uzun saçlı, sakallı, uzun tüylü ceketleriyle şehre inmiş yayla çobanları nı andıran oğlanlara doğru gidiyorlardı.

Tango, özel olarak José'nin gelişi şerefine alınmışcasına bir müddet sonra kesildi ve ye ini hızlı, bateri, org ve öküz çanları eşiliğinde söylenen bir şarkıya bıraktı. Birbirlerinin üze rine yığılmış vaziyette oturan Bernadette Sou birous'lar ve çobanlar, gözleri kapalı, boyunla rıyla ritmik hareketler yaparak ve parmakları- nı şıplatarak adeta kendinden geçişlerine yar

dımcı oluyorlardı. Yanan bir ot etrafa acı bir , çingene havası yayıyor ve yolunu kaybetmiş bir kaç turist rüyalar alemine uçmaya hazırlanıyor lardı. Başka bir çağ, başka bir gezegenin kravat lı ve takım el biseli insanları beraberlerinde ast raganlı ve saçları topuzlu eşleri olduğu halde içinde bulundukları cehennemi seyrediyorlardı.

İnsanın başı hiç umulmadık anda belâya gi rer. José'nin böyle bir yerde bulunmasının se bebi artık François Beaufils'i beklemediğini ona hiçbir şey borçlu olmadığını ve hayatın onsuz - da renkliliğini muhafaza ettiğini kanıtlamak iste ğiydi.

Kendisini, ne fazla ne de eksiğine, tam altı aylığına açık eksiltme usûlüyle satmayı düşünü yordu. Yok mu bu fırsattan faydalanmak isteyen Yirmi altı yaşında, güzel, Vendome meydanında, çok yüksek bir fiyata satılabilecek kadını, bura da, Montparnasse'da bedavaya isteyen yok muy du? Sağlıklı enfes yüzlü, zarif bacaklı ve ilginç gözlü, bir lokantaya girdimi bakışları üzerinde toplıyacak, başları çevirtecek cinsten ! Masada nasıl hareket edilmesi gerektiğini bildiği gibi sohbet etmesini de bilir. Yok mu Joséphine Bou dard'ı isteyen?

Bir erkek bulacağına emindi. Sabahın saat birinde, Montparnasse'da tek başına oturan bir kadının yanına bir erkeğin gelip otu rması bir ta biat kanunu kadar kesindi.

Yirmi beş yaşında, temiz, beyaz dişli. Hiç de yayla çobanlarına benzemiyor. Herhalde ya pe

rol, ya reklâm, ya da sellüloz işinde çalışıyor. José'nin bakışları ona rastladığında barmenle konuşuyordu ve daha sonra yaklaştı. Esmer adam oturdu ve sakin sakin Gauloise paketini açtı, dirsekleri barın üzerinde, José'nin bardağına üç santimetre mesafede. José bardağını devirdi, farkında değilmişcesine. Eyvah ! Sangria kolunu ıslattı. Özür diledi, o kadar sakardı ki.. Bir bez istedi. Müsaade eder misiniz? Daha iyi silebilmek için kumaşı gerdi, parmakları adamın bileğinde.

Güney-batılı şivesiyle özür dilemeğe kalktı. Hiç önemli birşey değil. Ama bardağınızda bir şey kalmamış, izin verirseniz doldurayım. Menekşe gözlerini ona yöneltip hayır dedi. Zahmet etmeyin zaten gidiyordum, bu tip yerlerden pek hoşlanmam. Hiç alışamadım, duman gözlerime batıyor. Alçak gönüllü bir davranıyla barmene bir banknot uzattı. İşe bakın, esmer adamın da canı gitmek istiyor. Birlikte çıkıp gecenin serin havasını ciğerlerine dolduruyorlar. Şimdiden içten, bir yerde birşeyler içmeyi teklif ediyor. Biraz geç olmadı mı? Haydi canım, haydi, arabam şuracıkta.

José biniyor ve adam zafer kazanmış bir edayla kapıyı kapatıyor. José adamın yarın barmene anlatacaklarını düşünüyor, "Hey, Jean-Claude, dün akşam ki kızıl saçlı var ya? Beş dakika da.. Orospu. "

— Nereye gidiyoruz?

Bildiği barların isimlerini sıralamaya başladı, sonra sinsi bir şekilde;

— Bak, bize de gidebiliriz. Lüksemburg sara yının yakınında oturuyorum, hiç de fena olmaz değil mi?

— Hiç farketmez, dedi José.

— O halde gidiyoruz, dedi gaza basarken.

Herhalde Paris'li kızların Carcassonne'daki lerden daha eğlenceli olduğunu düşünüyordu.

— Carcassonne'lu musunuz?, dedi José bir şeyler söylemiş olmak için.

— Pek uzağa düşmediniz. Biraz daha aşağıya Perpignan. Ya siz, Paris'li misiniz?

Hiç de fena başlamadı diye düşündü José Mu akkak birazdan ailemle oturup oturmadığımı so acaktır.

— Savgon'luyum, dedi José. Geziniyorum.

İşte apartman. Esmer adam telaşlanıyor, sanki José elinden kaçıverecekmiş gibi kapıla rı acele acele açıyordu. Salak!

Bir bekâr odası. Divan, koltuk, halı, oldukça emiz. Duvarda, oval bir topun etrafında, piramit şeklinde sıralanmış bir erkek topluluğunun fo oğrafı. Çizgili çorapları, kare dizleri ve dura an gülümseyişleri var.

— Bugby ile ilgilenir misiniz?, dedi İşte, şu adayım, bu Narbonne takımı, ama şimdi yaşlan dım. Yirmi yedi yaşındayım. İsmim Patrick. Si zin ki?

— Solange, dedi José.

Bir sessizlik oldu. Patrick bir viski şişesi açtı ve çıkardığı bardakların temizliğini ışıkta kontrol etti.

— Size Rolling Stones'lardan müthiş bir par

ça dinleteceğim, dedi pikaba yönelirken.

— Beni dinleyin, dedi José, hiç de aptal yeri ne konmaktan hoşlanmam. Bana bir bardak içki teklif ettiniz, kabul ettim. Evinize getirdiniz, o da güzel. Daha ne? İnşallah buraya içki içmeye ve o adî plâklarınızı dinlemeye geldiğimi zannet miyorsunuz? Aşk yapıyor muyuz, evet mi, Nasıl isterseniz? Evet mi? Madem öyle, haydi...

Adam, şaşkın, bir kaşı kalkık José'ye baktı.

— Ah piliç.... Seni orospu seni.....!

José kollarını adamın boynuna doladı. Boyu onunki kadar vardı. Adam bu sefer de "Görecek sin güzelim", dedi ve José'yi divana devirdi. El biseler düşüyor, dakikalar geçiyor ve doğu Pire nelilerin şerefini ortaya koyarak, ne kadar sağ lıklı ve güçlü olduklarını ispatlamaya çalışan adamın ağırlığı altında Beaufils'in görüntüsü kay bolup gidiyordu.

José gecenin ortasında uyandı. Nerede oldu ğunu unutmuştu. Yataktan inerken orada olmama sı gerektiğini düşündüğü bir duvara çarpıyordu. Perpignan'lı derin bir uykuya dalmış, agızı açık horlarmışcasına nefes alıyordu.

Çarşaflardan sıyrılan José giyinmeye başla dı. Esmer adam doğruldu ve uykulu gözlerini kı sarak:

— Ne yapıyorsun, saat kaç?

— Ah! Hayır, bu olmadı işte, dedi José. Be nimle yatmanıza izin verdim ama bu kadar senli benli olmayalım. Beni ne sandınız?

Adam gözlerini oğuşturdu.

— Biraz daha uyumak istemez misiniz?

— Hayır, cidden, teşekkür ederim.

— Herhalde şimdi çıkıp gidecek değilsiniz?

— Göreceksiniz, dedi José mantosunu sırtına geçirirken. Bir an önce gidebilmek için bir de taksi çağıracağım.

İlk çağlardan kalma adam şaşkın şaşkın ayağa kalktı. Sırtı kıllarla örtülüydü ve orada, karnının biraz altında, sükûnet içinde uyuyan tatlı kuyruk, namlusundan fırlayan merminin sıcaklığını kaybetmemiş ama bir daha kullanılmayacak gibi yere doğru nişan almış bir top. Zaten başka bir yere nişan almasına da imkân yoktu.

— Hey, piliç, yoksa sana zevk veremedim mi?

— Çok adîsiniz, dedi José.

— Tekrar görüşebiliriz, dedi. Bana adresini zi verin.

— Ne diye, dedi José kapıdan çıkarken.

Aklında bir tek düşünce vardı; eve dönmek banyoya girip kulaklarına kadar yükselen köpüklerin arasına dalmak ve duşun vücuduna çarpışını hissetmek.

Taksi geldi, genç kadınları sabahın erken saatlerinde evlerine götüren kocaman sadık bir hayvan gibi. José kaçışın, yeniden kazanılan hürriyetin taksilerini seviyordu, bağımsızlığın taksilerini.

— Eee, küçük hanım, dedi şoför, erken kalkıyorsunuz galiba?

— Evet, dedi José iyi oluyor. Ölünce nasıl olsa hep uyuyacağız. Siz hiç uyumaz mısınız?

— Uyumaya gidiyordum, dedi. Geceleri çalı

şırım.

— Tuhaf bir meslek taksicilik, dedi José. Başınıza maceralar, olaylar geliyor mu?

— Ohooo, dedi, bütün gördüklerimi anlatmaya kalksaydım... Hele bizim gibi her yerde dolaşanların başına neler gelmezki.. ?Bazı geceler bir paket sigara aldırmak ya da canı sıkılan bir bayanı avutmak için çağırıyorlar. İnanmazsınız ama böyleleri de oluyor. Dikkatinizi çekeyim hiç bir zaman yaşlı şoför istemiyorlar. Çağıranlar da genellikle hep aynıları. Şirkette herkes onları bilir. Aralarında çirkin olmayanları, salak heriflerle evlenmiş olanlar da var. Ben evli olduğum için böyle çapraşık işlere pek karışmıyorum, yoksa ben de arada sırada... İnsanlık halimiz herşeye rastlıyoruz Madam. Madam diye hitap ettim, belki de matmazel demem icap ederdi.. ? Arabama bindiklerinde tokatlaşanlar olduğu gibi hiç sesleri çıkmayanlar da vardır. Ses çıkmadı mı, bu demektirki... Bir keresinde bir küçük bayanı almam için lokantadan çağırmışlardı.Güzel Zom gibi sarhoştu. Herneyse, evine, Kléber caddesine götürdüm. Taksimetreyi durdurup arkama döndüm, bir de ne göreyim... Boylu boyunca uzanmış, bütün üzerindekileri çıkartmıştı. Hiç de fena değildi hani. Yirmi beş, yirmi altı yaşların da. Geldik bayan, dedim. Gülerek çantasını bana uzattı, alın, dedi, verecek halim yok, dipteki cepte, bahşişinizi de alın. Peki. Hesabımı tahsil ettim, namusluca. Çıkmama yardım etmeniz gerekecek dedi, yoksa imkân yok.. Ona da peki. Arabadan çıkardım, yardım etmek için elimi uzat

tım, ayakta duramıyordu. Bir bebek gibi kolları ma aldım. Ağır değildi, Asansöre binip çıktık, du vara dayayıp üstünü başını biraz düzene soktuk tan sonra zile bastım. Saat gecenin üçü. Kapıyı , açan kocası ne dedi dersiniz? Karısının üzerin den yumruğunu suratıma patlattı. Ben de aptal yerine konacak adam değilim ya... Karısını pas pasın üzerine bırakıverdim. Bir tane de ben sal ladım, biraz atıştık... Üç gün oluyor, karısı da , bu arada yakasını kurtardı galiba. Adama biraz da hak vermek lâzım. Karısını kollarına almış herifin biri gecenin saat üçünde... Dediğim gibi insanlık hali, hiç belli olmuyor nelerle karşılaşa cağımız.

Bir akşam François'yi üç saat bekledi, yani yüzseksen dakika, yani Onbin sekizyüz saniye... Saat dokuzda gelirim demişti. Tanrının belâları, birinin bacağı diğerinkinden kısa, sizi gidi umut suzluğun dansözleri sizi...!

Vakit geçirmek için dört girişimde bulundu ama sonuçsuz. "Bir dehlizde yazılan hatıralar"ı açtı, ve sonra kapattı, her satırını ezbere biliyor du. Parmaklarını koparmak istercesine çekti. . Onu yirmiyedi geçe içini rahatlatan bir göz yaşı sağanağı boşaldı. Onbiri üç geçe galiba aptalım diye söylendi ve burnunu pencerenin camına da yayıp o anda Paris'te eğlenen diğer insanları,

bu vefasız adamı beklerken kaçırdığı bütün şey leri düşündü, ışıklandırılmış lokantaların sıcak lığını, sinemaları, gece klüplerini, eğlence salon larını, asansörlere binen aşıkları, deliler gibi gülüp eğlenen arkadaşlarını, yalnızlığın karşıtı olan bütün dünya zevklerini.

Biraz ümitlendi ama çok geçmeden onu da yitirdi. Gece yarısına doğru yatmaya gitti ve te nasül uzvu kesilip alınmış bir ölü gibi, bacakları dik açı yapar vaziyette, sırtüstü uzanıp hemen uyudu. Boşanıp Fontevrault manastırına çekilmiş bir Fransa kraliçesi gibi.

François ve arkadaşlarının ondan bekledikle ri günaydın demek kadar basitti. Fouquet's'de bir Amerikalı ile akşam yemeği yiyecekti. François bu durumuyla iyi bir sahneye koyucu olabilirdi en ufak noktalara kadar herşeyi düşünüyor, giye ceği elbise ve manto, yapacağı makyaj, lokanta ya gelmesi gereken saat ve dakika. Meraklanma sına gerek yoktu, o da orada olacaktı. Hiç olmaz sa yemeğin bir bölümünde. Amerikalıya karşı, çok nazik, sevimli ve tam bir Parisli gibi dav ranması gerekiyordu, anlıyormusun? Ve daha son ra onları başbaşa bırakmak için gidecekti. Bir bahane. Ondan sonra iş José'ye kalıyordu, cazi besinin de yardımıyla içirebildiği kadar içire cekti, sabahın dördüne kadar. Hepsi bu kadar .. Cidden bu kadar. Hiç bir şeyden çekinmene ge rek yok.

— Sana dokunmaya kalkarsa temizleriz!

Herşey dedikleri gibi olmuştu.

La Caresse, orada, iki masa ileride yemeğini yiyordu. Haline tavrına bakıp da onun bir gözcü olduğunu anlamak imkânsızdı. İki sefer José onun anlamsız bakışlarıyla karşılaştı.

Amerikalı hiç de yaramaz değildi. Her haliyle bir Amerikalı. Sıra peynire geldiğinde çocuklarını José'ye göstermek için fotoğraflarını çıkarttı. Bütün Amerikalıların cüzdanlarına şu ya da bu anda çıkartıp gösterdikleri iki tane renkli çocuk fotoğrafı vardır. Oğlu Eddie ve kızı Selma her ikisi de ellerinde birer base-ball eldiveni olduğu halde, evlerinin bahçesinde. Her ikisinin de saçları, kazma dişleri, kanca burunları aynıydı; her halde tüh deyip analarının burnundan düşmüşlerdi. Zaten babaları da onu iki kelimeyle anlatıvermişti; Kadın haklarını savunan Kırmızı Çoraplar grubundanmış ve anasından emdiği sütü burnundan getiriyormuş. Sonunda boşanmışlar ama bu kez de çocuklarını saklamaya başlamış. Şimdi hafta sonlarında onları görebilmek için Massachusetts'de taban tepmek zorundaymış. Ve Joe League'a Avrupa'da en çok etkileyen şey de kadınların tatlılığı ve nezaketiymiş. Örneğin biraz evvel José'ye ekmek uzattığında kendisine teşekkür edildiğini duymuştu. İnanılacak gibi değil ! İmkân yok Sally bir parça ekmek için teşekkür etmemiştir. Zaten tıpkı annesi gibiydi, bir blodibitche. Acaba José'yi tekrar görebilir miydi?..... Yazık.

İlk deneme hiç de fena olmamıştı ama José kendini yükümlülük altına girmiş hissediyordu. Nitekim o günden sonra onu birçok kere kullan

dılar. Sacha kadınların her zaman insanın başı na çapraşık işler getirdiğini ileri sürüyor ama Beaufils'in bakışı fikir değiştirmesine yetiyordu.

Bütün bunlar karşı koyma eylemine daha doğ rusu bu konuda işittiklerine benziyordu. Sonu nun ne olacağını bilmeden gizli bir organizasyo na katılmıştı ama hiç olmazsa, uzaktan dahi ol sa François'nin yanında bulunuyor, onun hayatı nı paylaşıyordu.

Seyahat etti. Trenlere bindi, Cenevre'ye Mad rid'e uçaklarla gitti. Marsilya'ya, sonra da Bürk sel'e kadar uzandı, beraberinde meçhul mesajla r, esrarengiz paketler ya da ne olduğu belirsiz hazineler olduğu halde. Bütün bu işler Ladurie' deki işine de manî olmuyor, arkasından zen gin birini buldu geziniyor diyorlardı. Onu Deau ville'de zannederlerken José bir vagonun pence resine dayanmış, Lozan'a halasını ziyarete gi den masum bir genç kadın gibi camın önünden kayıp giden İsveçre ineklerini seyrediyordu. . . Gümrükçülere öyle tatlı bir bakışı vardıki, mü fettişler bile bu enfes kadının geçişini kolaylaş tırmak için ellerinden geleni yapıyorlardı. O da elinde, içinde geçen gün Ternes meydanındaki bir dükkândan çaldıkları kırk milyon değerinde ki elmaslar olan, deniz mavisi rengindeki keçi derisinden çantası olduğu halde dansederek çıkı şa doğru ilerliyordu.

— Özetlemek gerekirse, dedi Santonel, seni hiç yalnız bırakmamak gerek Az kaldı seni ta nıyamıyacaktım.

— O kadar değişmiş miyim?, diye sordu José

— Değişmiş kelimesi az bile, diyerek güldü Santonel. Bir akşam Neuilly'de, bir bahçede bı raktığım sarhoş bir kızı şimdi bulduğum hale bak ! Bir haydutun kaderinin ne olduğunu öğre nebilmek için televizyonun koridorlarında ağlı yarak dolaşan çökmüş bir kadın.

José birkaç haftadan beri ilk kez gülmeye başladı. Santonel adeta onu yeniden hayata geri veriyordu. Yanında olununca hayatın daha insan

cıllaştığı, düzene girdiği insanlar da vardır. San tonel de bunlardan biriydi.

Onu, alnındaki terleri kuruluyarak stüdyodan çıkarken görünce, hemen tanımıştı. Biri diğerin den yüksek omuz, kulaklarının üzerinde yelpaze gibi açılmış saçlar. Hatta eskisi kadar uzun ol madıklarını da farketmişti. Geçen yıllar çirkin liğini dayanılabilir duruma getirmişti. Belki de elde ettiği başarılar tabiatın kırıştırdığı yüzünü güzelleştiriyor ve hiç bir kadının hissiz kalama yacağı şu kendine özgü çekiciliği kazandırıyor - du.

Büyük bir kalabalık bir anda etrafını sarmış tı. Dokunuyorlar, itiyorlar ve nerdeyse omuzla rına alacaklardı. Kalabalık muzafferleri seviyor ve koridor delirmiş bir topluluğun gürültüsüyle doluyordu:"saygılarmı sunarım sayın Bakan . . . Çok, çok başarılı bir yayın. . . Siz de mükemmel diniz. . "

Rakibi de, peşinde emrindekiler olduğu hal de, koridorda belirdi. İki kortej karşılaştılar. Sportifçe el sıkışmalar, flâşlar, uzanan mikro fonlar.

Büyülenmiş gibi, ilerliyen gruba bakan José Marc Santonel'in ölçülü ama aynı zamanda kor kunç alçak gönüllülüğünü farkedip gülümsedi.

— Fakat hayır, diyordu Santonel bir mikrofo na uzanarak, görüşmemiz hiç de eşit silâhlarla olmadı. Pichard-Weber o kadar yakışıklı ve gü zel bir genç ki. . .

Her zamankimetoduyla adamı cebine koyu vermişti. Rakibinin konuşmasına veyorulmasına

fırsat verip yanlış bir adım atmasını bekliyordu en ince nezaket kaidelerine uyarak hem karşısındakinin güvenini kazanıyor, hem de konuştukça konudan uzaklaşan rakibinin sonunda kendisini bile şaşırtacak bir uzaklığa gelmesini bekliyordu. Ve işte o anda üç cümleyle rakibini yıkıyordu, eziyordu.

Bu tip görüşmeler boks maçlarına benzerler aynı anda hem hücum etmek, hem de savunmak gerekli. Bir kere daha başarılı olmuştu. Çirkin suratlı maliye bakanı, radikal partinin yakışıklı başkanını üç raundda nakavt etmişti. Salak, illerin birleştirilebileceğini iddia ederken, gözü kapalı demagojinin tuzağına düşüvermişti. Santonel başarısını onaylayan kelimeler işitiyordu. Yarın Le Figaro onu destekleyecek ve hatta Le Monde bile eleştirecek bir şey bulamayacaktı. Ve şansı da biraz yardımcı olursa Languedoc-Roussillon daki özel fabrikası için gerekli sermayeyi de rahatlıkla toplayabilecekti.

Santonel'in arkasındaki kortej gittikçe büyüyordu. Sayın Bakan acaba serinletici birşeyler içmek istemezler miydi... ?Hayır, Sayın Bakan evine gidiyordu, teşekkür ederim, teşekkür ederim.. Şoför bekliyordu. Santonel arkasına dönüp boşalmak bilmeyen koridora baktı. Bir fülütüm olsaydı, diye düşündü, hepsini peşimden sürükleyip Seine'de boğulmalarını sağlardım, kimse de karşı koyamazdı.

Birden birşey dikkatini çekti. Kapının ağzında, bir bakış, bir silûet, bir gölge gibi.. Bir şimşek çaktı.

— Gel José, dedi, gel götüreyim seni. . Haydi haydi, diye alçak bir sesle ısrar etmişti, şunla rın elinden kurtulmama yardım et.

Araba onları Marc Santonel'in her akşam yemek yediği Boffinger'e götürdü. Bu eski lokan tayı ve özellikle her an yeni komplolar peşinde olan patronunu seviyordu.

Bir yandan karideslerini yiyor, bir yandan da konuşuyorlardı.

— Onunla bu kadar üzülmek içinmi yaşadın?

— Sekiz gün, dedi José. Tam sekiz gün, deniz kenarında.

— Elbette, dedi Santonel. Nasıl olduda düşüne medim. . Sözünü kesiyorum ama kusura bakma , bilmem kötü filmlerde, biraz ekmek verir mi sin? Mersi — aşıkların genellikle saçları rüzgâr da uçuşarak ve dişlerini otuzaltısını birden gös tererek kumsalda koştuklarını hiç gördün mü ? Gözlerini yarıyarıya kapayarak devam etti, her halde siz de onlar gibi koşmuş, elbiselerinizle dalgalara atılmışsınızdır?

— Aley etmek kolay , edi José.

Acaba bu yaşlı tilkiye, kasım ayında dahi ol sa bir haftaya dört mevsimin, ya da bütün bir ha yatın sığdırılabileceğini nasıl anlatabilirdi? Za manın nasıl hızlandığını, paylaştıkları göz ka maştırıcı sevgiyi nasıl açıklıyabilirdi?

— Ve tabiî ki, dedi Santonel, suratını ekşite rek, şimdi de kalkıp o adamın genç ve güzel ade ta bir prens olduğunu söyliyeceksin. . Haydi baş la bakalım Deauville'de geçen günlerini anlatma ya. .

Deauville ! Kapısı yokluk ve rutubetten şiş miş yolun kenarına ilişmiş gibi duran o küçük ev şimdi ne kadar uzaklardaydı. Bahçedeki otla rın arasından ihtiyar bir kadının hayaleti yükse liyordu. François'nin annesi son günlerini bura da geçirmişti. Ondan arta kalan sadece modası geçmiş çiçeklerdi. Bahçenin bir köşesine ekil miş sebzeler ve kadının biraz obur olduğunun en açık belirtisiydi, dışarı çıkmadan, mutfağın pen ceresinden elle toplanabilecek kadar yakında.

Ölmüş annesinin hatırası Beaufils'e yeni bir hava veriyor, mektup dönüp kapıyı tekmeyle açan bir delikanlıya benziyordu. Yanakları temiz ha vanın tesiriyle küçük çocuklarınki gibi pembele şiyordu.

Odaları, gölgelerini rahatsız etmekten çeki nircesine dolaşmışlardı. Kimbilir şöminenin içinde külleri kalan odunları en son olarak kim yakmıştı?

Tavalar mutfağın duvarlarında sarkıyorlar - dı. Fareler merdivenin altında cirit atıyorlardı. Ve zaman yavaş yavaş, tıpkı bulutlar gibi akıp gidiyordu. Sabah olmuş, akşam olmuş, zaman geçmişti. Şöminede odunlar yanmış, yatağın orta yeri vurulan anî darbelerle çukurlaşmış, kolları bacakları birbirine dolaşmış vaziyette geceler geçirmişlerdi. Ayazın çıktığı saatlerde kuru o- dun ve eski iskemle parçalarının yandığı şömine nin başına üşüşmüşlerdi.

— İstersen evi yakabiliriz, demişti François En yakın itfaiye on kilometre mesafede. Kimbi lir bu alev buketi plajdan ne kadar güzel gözü

kürdü? Ama ne yazık ki bu eski tahtalar ancak , onbeş dakika dayanabilirler.

— Bu evi sevmiyor musun?

— Artık işi bitti bu evin.

José yepyeni şeyler öğrenmişti; midyelerin, bıçaklarla kayalardan nasıl söküldüklerini, nasıl açıldıklarını, v. s. . .

Bir sabah hava o kadar sıcaktı ki, adeta yaz dan kalma bir gündü. Her zamankinden daha çok konuşuyordu François. 1940'da babasının Mers-el-Kébir limanında gemisiyle birlikte patlama - sından sonra kapatıldığı Rennes kolejini anlatı yordu. Ne zaman babalar patlarlarsa bunun ce zasını hep yatılı okula gönderilen çocuklar çeki yorlardı . . . . !

Birlikte setin üzerine oturmuş, konuşuyor gü lüşüyorlardı. José bir yandan otlar koparıyor , bir an önce François'yi sürenin geçtiğinden ve kaybedecek bir dakikaları bile olmadığından ha berdar etmek istiyordu. Konuşmak, söylemek is temişti, bozuk televizyonlarda olduğu gibi sesi çıkmamıştı. Ağlamaya başlamıştı.

Bunun üzerine François onu avutmuş burun buruna uzun süre konuşmuşlardı. Söyledikleri tatlı ama aynı anda ürkütü vericiydi. Evet, bir gün birlikte gideceklerdi ve bir daha ayrılmaya caklardı. Ama şimdi değil, anlıyor musun, şimdi değil. . Çok güç işlerin peşindeyim. Senin de bu laşmanı istemem. Benden daha fazlasını isteme Seninle yaşadığım kadar hiç bir kadınla yaşama dım.

Evet, anlıyordu. Ve birden sıkıntısı geçmiş

evde biri ölüp de gömüldükten ve pencerelerin kepenkleri iki gün kapalı kaldıktan sonra açılın ca güneş nasıl içeri süzülürse, içini de öyle bir neşe kaplamıştı. Hatırında kalan son resimler devrilmiş bir yatak ve birisinin kaçıp gittiği pen cereden esen rüzgârla şişen perdeler. Bir feral lık, bir yeniden dünyaya geliş, Paskalya. .

— Bana herşeyi anlatmanı istiyorum, dedi Santonel. Herşeyi, duyuyor musun? Sana yardım da edeceğim amabana güvenmen gerekli.

Peki, zaten başka birşey istemiyordu. Bunca hafta süren yalnızlıktan sonra Santonel'in gösterdiği yakınlık bir nebze olsun içine su serpiyordu.

Onunla birlikte evine, Kléber caddesine gitmişti. Oraya veya başka bir yere, ne önemi vardı? Tecavüz edecek değildi ya. Santonel'in kapısının girişindeki polislere selâm verişinde bir kendini beğenmişlik vardı. Yarın herkes çirkin Santonel'in herzamankinden daha geç bir saatte ve-

vanında güzel bir kadın olduğu halde eve geldiği ni bilecekti. Polisler geveze olurlar.

José salondaki kanapenin üzerine uzanmıştı. Şöminede yanan odunların çıtırtıları duyuluyor ve Santonel elindeki kadehi uzatıyordu.

— Sonra, diye devam etti, Hindistan'a ne yap maya gittin ?

— Bir kolleksiyon için, dedi José. Beş kişiy dik. Ocak ayındaydı.

François'nın da kendisiyle birlikte gelmesi ni isterdi ama imkânsızdı. Ayrıca François onu çocuk oyuncağı olarak nitelendirdiği bir işle gö evlendirmişti. Bombay'daki arkadaşlarından bi inin vereceği üç kilo haşhaşı getirecekti. Kah verengi plâkaları naylon çorabının içine. kalçala rının üstüne yerleştirecekti. Vücudunun ısısıyla, gevşeyip kalçalarının eğimine uyacak ve hiç bel li olmayacaklardı. Hareketinden bir gün önce Be aufils son retuşları yapmış, gerekli talimatı ver mişti, hepsini gizlemek için giymesi gereken manto **ve uçakta sıcaklığın** tesiriyle yayılabile cek kokuyu önlemek için bir deodoran spray. Da ha rahat hareket edebilmek için diğerlerinden i- ki gün sonra dönmenin yolunu bulmalıydı. Güm rükten sanki alışkanlığı varmış gibi cesaretle geçecekti, böyle hareket ederse üstünü arama: lardı.

Öyle hatıralar vardır ki canlılıklarını hiç aybetmezler. Orly yolunda Bayan Brooklet' in makyajlı yüzü José'nin zihninde öylesine canlan mıştı ki genç kadın onun yanında olmadığından , emin olmak için sağına soluna bakınmıştı. Sanki

Bayan Brooklet onu kolundan tutmuş, uçağa bir zat kendisi götürüyormuş gibi... Belkide çay içi cisi büyücü ölmüş ve ruhu sonunda hareket ola nağını sınırlayan vücudundan kurtulup iki ne önce José'ye söz verdiği yolculuk hediyesini sun maya gelmişti.

— Ne düşünüyorsun, diye sormuştu Beaufils

— Yaşlı bir kadını.....

— Başka şeylerle ilgilenme... Herşeyin ta mam mı?

— Evet, merak etme. Gideceğim !

— Aklına geleni söylüyorsun. Seninle gelmeyi ne kadar istediğimi biliyorsun. Ama şimdilik se rahat edecek vaktim yok. Sana söz veriyorum bir gün birlikte gideceğiz. Kilotlu çorabını aldın mı?

— Evet.

— Bombay'da yapacaklarını iyice anladın mı?

— Evet.

— Tekrarla.

— ..... Ayın 17'sinde, saat 6'da Crawford Market'te... Sheik Memon sokağının köşesinde. Mumbadevi mabedi kadar sarı taksiyle gidece ğim.. Josef'i soracağım..

— Şimdi, arkadaşlarınla nerede buluşacaksın

— Bagaj kontrolunda.

— İki gün daha fazla kalacağını onlara söyle din mi?

— Hayır, orada söyliyeceğim, bir kapris hava sı vermek için.

— Korkuyor musun?

— Hayır. Aksine hoşuma gidiyor. Hem neden korkacak mışım? Kaybedecek birşeyim yok ki.

— Ben varım ya.

— Sen, sana sahip değilim ki, o halde seni kaybedemem.

Beaufils aniden fren yapıp yolun kenarında durdu.

— Ne yapıyorsun? Burada durmak yasak...

— Bana ne, dedi Beaufils. Sana allahaısmarladık demek istiyorum. Orada, diğerlerinin beni görmelerini istemem. Dinle Joséphine, arada sırada yok olsam da seni hiç kaybetmeyeceğim. . Dinle güzelim. . kadınlarla konuşmasını pek bilmem. Şimdiye kadar tanıdıklarımla pek konuşmazdım. Dinle José, sana sadece şunu söyliyebilirim. Biraz sonra uçağın havalandığında orada meydanda olacağım, döndüğünde, de.... Üç hafta ayrı kalacağız, ama ne önemi var, sonunda ölüm yok ya?

— Hayır, dedi José. Zaten yirmi beş yıl boyunca birbirimizden ayrı değilmiydik?

— Lütfen... şakanın sırası değil.

— Ağlamamı istemiyorsun, değil mi?

— Senin hiç ağlamadığını biliyorum ve senin hoşuma giden tarafın da bu. Selâm Joséphine Boudard.

— Selâm François Beaufils.

— "Bir erkek görüyorum. . ", dedi Bayan Brooklet.

Araba hareket ettiğinde José aynadan arka koltukta oturan ve asfaltın griliğinden sıyrılan bir gölge gibi beliren Bayan Booklet'i gördü. Bayan Brooklet altmış dört dişiyle birden gülüyor ve bir kesekâğıdından çıkardığı patlamış mısır

ları yiyordu... Araba otoparka girince François José'ye dostça bir gülümseyişle göz kırptı ve sonra kayboldu.

François'nin eli José'nin omuzunda: kehanet Sabena'nın reklamına karışan François'nin dudakları ve boynunun kokusu, hayaller, hayaller.. Yakasının düğmesi düşmüş, belki de ebediyen terkediyorum. Selâm Joséphine ! Sana da, selâm Beaufils ! Sabena ve boynu arasından, yüzleri vedalaşmalarına karışan bir çift geçiyor. Kadının sarı, sapsarı, dipleri siyah, kırkbeşlik omuzlarına dökülen boyalı saçları var. Tepesinde de bir şapka. Marie-Antoinette'in kesik başını giyotinin sepetinden alıp alelacele bu şişko vücuda yapıştırıvermişler gibi.. Adam, beyaz eldivenli, ölmesi gereken ama düelloya beş dakika geç kaldığı için şerefi beş paralık olan biri gibi üzgün bakışlı, Peşlerinden bavul yüklü bir el arabasını sürükliyerek geçiyorlar. François kayboldu.

Gevşemenin sırası değil. Düşünün bir kere Hindistan'a gidiyor, sarı Çinliler, kırmızı İngilizler, gri Fransızlar arasından geçerek kontrola doğru ilerliyordu. Peggy ve Carline'in tanıdık yüzleri kalabalık arasından onu karşılamak için beliriyorlar. Franck sigara almaya gitmiş.

— Titriyorum, dedi Peggy, neden bilmiyorum

— Normal, dedi José, dünyanın yarısının üzerinden atlıyacağız.

— Kes sesini, dedi Peggy, korkuyorum.

José merdivenin üst basamaklarına varınca dönüp terminalin camlı cephesine bakmıştı. Fran

çois oralarda bir yerde olmalıydı. Belki de islak yolun üzerinde, sisli Paris'e doğru ilerliyordu.

Bir ölüm müziği Boeing'in içini dolduruyordu. İhtiyar Charles Trenet sinirleri yatıştırmaya çalışıyordu.. "Paris'i yeniden görmek,..... lalala.. lalala.." Kalkış için tatlı bir keman ve bateri sesi. Hintli hostes, orta çağdan kalma sarisinin içinde oksijen maskesinin ve can yeleğinin nasıl kullanılacağını anlatıyor. Peggy korkudan yemyeşil, Franck sinirden parmaklarını oynatıyor. Hayvan pistte kayıyor, öfkeleniyor, şaha kalkıyor, durup gücünü deniyor ve müthiş bir süratle ileri atılıyor. Altındaki ormanları, tarlaları, birer parlak ip gibi gözüken nehirleri, yolları ve şehirleri derinliklere itercesine. Fransa gittikçe yoğunlaşan bir pamuk yığını içinde kayboluyordu. Hayvan ayaklarını içeri çekiyor ve devamlı yazın süregeldiği maviliklere yerleşiyordu. Saatler ayarlanıyor ve François Beaufils zaman içinde uzaklaşıyordu. Gece bakır rengi, dalgalar arasından göge doğru yükseliyordu. Göz kapakları düşmeye başlayan José Katmandou'ya giden bir genç adamın yanında uyuyan Peggy'ye baktı.

Bombay havaalanına sabahın altısında indiklerinde, kırmızı ve yapışan güneşin altında halinden memnun olan tek insan Bayan Brooklet ti. Havaalanını şehre bağlayan yolun kenarına sıralanmış gecekondulardan yayılan pis kokular bile onun ancak burununu buruşturabiliyorlardı. Parlak ve erişilmez bakışları sabah ibadetleri-

ni yapan ya da çömelmiş, bağırsaklarını boşal tan silüetler üzerinden kayıyordu. Araba, yol kaplayan kutsal öküzlerin çekilmesini bekler ken sakin sakin dışarı hava almaya çıkmıştı.

José, insan etiyle karınları iyice şişmiş, zıp layarak yaklaşan mavi kargaları görünce ürk müş, arabadan çıkmaya cesaret edemeyip otur muş ve yolun ortasından çekilmeleri için üç genç öküze büyük bir saygıyla yalvaran şoförü seyretmeye koyulmuştu. Öküzler açıkça alay edi yorlar, hatta bir tanesi hintlinin yakınmalarını duydukça adeta gülüyordu.

Şehre yaklaştıkça o korkunç koku gittikçe artmaya başladı. Taksi ancak devamlı olarak korna çalarak, kaldırıma sığmayıp yola taşan insan seli arasında kendine bir yol açıp ilerliye biliyordu.

Bir saat sonra, José, Negresco'ya benzeyen Taj Mahal'in yataklarından birinin üzerine uzan mış yatıyordu. Koskoca vantilâtörünün hırıltısı nın altında uyuya kalması için birkaç dakikanın geçmesi yetti.

José onbeş gün boyunca başıboş gezip durdu François'nin hayâli, ayrılığın da etkisiyle güç lenmişti. Bazı akşamlar hayâli öylesine keskin leşiyordu ki, kapıyı açıp girse hiç şaşmayacak tı. Hep yanındaydı, iç hatlarda çalışan uçaklarla bir şehirden diğerine gittikleri kez bile. Güneşin altında, plajın kızgın kumları üzerinde u, ayıp giden hindistan cevizi ağaçların gölgeleri ara sından çıkıveriyordu. Klima cihazlarının, elekt

rik ışığının gece ile gündüzü birbirine kattığı kapalı odalara üflediği serin havayla birlikte içeri süzülen o idi. Mabedlerin boşluğunda, ayakları çıplak olduğu halde dolaşırken yöneldiği tanrı o idi. O da etrafındaki kadınlar gibi tanrısına zeytinyağı, süt, yaseminden kolyeler armağan etmek, kutsal öküz ve tanrı-fil heykellerini öpmek istiyordu. Her fırsatta yere kapanıp, alnını toprağa dayayarak zamanın derinliklerinden yükselen ilâhî hiddetini yatıştırmaya çalışıyordu.

José, bazen kendisini o ana dek bilmediği hareketleri yaparken buluyordu. Bir gün yüzyıllar önce tapınağa gelip, Buda'yı memnun etmek için kollarını, bacaklarını adayanların çıktıkları yüksek sete çıkıp dansetmeye başlamıştı. Avrupalılar yaptığı hareketleri komik bulmuşlardı ama gülmeyen bir tek kişi vardı; hintli rehber. Hayran, havran büyülenmiş gibi, ellerini tapınağın duvarlarını süsleyen dansözler gibi oynatan yabancı kadını seyretmiş ve diz çökmüştü.

José, artık arkadaşlarından ayrı geziyordu .. Franck'in elinden kurtulur kurtulmaz, ingiliz turistlerin cibinliklerinin altında uyudukları sabatlerde tapınakları dolaşmaya çıkıyordu. Tapınakların girişinde ayakkabılarını çıkarıyor, kutsal bahçelere giriyor, güneşin altında kızan ve yakan taşlara basmamak için gölgeden gölgeye zıplayarak geziniyordu.

Bütün gördükleri, keşfettikleri Beaufils'e kavuşmasının verebileceği mutluluğun yanında bir hiçdiler. Bir de kalkmış Paris yerine ta Bombay'da onu bekliyordu. Evet, bu boğucu bahçe bir bek

leme salonundan başka birşey değildi ve gecele ri Bourges yatılı okulunda okuyan çocuklar gibi Pa ris'e dönmesine kaç gün kaldığını hesaplıyor- du.

Kaprislerine alışmış olan Franck ve man kenler,iki gün daha kalmak istediğini öğrenince onu Bombay'da bırakmakta bir sakınca görme miş ve geri dönmüşlerdi.

Josef'le olan randevusuna kaçırmaktan korkan José yarım saat önce geldi ve sebze, meyva ve çiçeklerle dolu kırmızı duvarlı avluda dolaşmaya başladı.

Tam saatinde hintliyi yerinde buldu. Avrupalılar gibi giyinmişti ama insanı iğrendiren pisliği, yeşilimtırak yüzü ile Tintin ve Milou'nun albümlerinde rastlanan soyguncuların benziyordu.

Çürümüş dişlerini ortaya çıkaran bir gülümsemeyle José'yi karşılayan adam daha sonra onu bir taksiye sokmuş ve yarımyamalak İngilizcesiyle paketi alabilmeleri için şehrin içinden geçmeleri gerektiğini söylemişti.

José huzursuzdu, hintli ile ondan daha şüphe li şoför arasındaki karşılıklı göz kırpmaları gö dükten sonra huzursuzluğu bir kat daha arttı.

Taksi, iki yanında acaip dükkanlar sıralan mış, insanın içini karartan küçük sokaklardaile liyordu. Çıplak ve pis çocuklar kaldırımlara u zanmış en aşağı kendileri kadar pis pastaları yemeğe çalışıyorlardı. Kaldırımlara çöküp yaya ları etraflarından dolanmak zorunluğunda bıra kan ihtiyarlar yavaş yavaş kaşınıyorlardı.

José gittikçe artan korkusunu bastırmak için kendinden emin bir sesle ;

— Daha uzakta mı? Bari haşhaşın kalitesi iyi mi?

— Don't care sister, diye cevap vermişti diğe ri, don't care.. You hava to try it....

Ve koltuğunun altında tuttuğu üstü lekeli plâs tik torbadan kabaca sarılmış bir sigara çıkarıp uzatmıştı.

— Try it !.. Try it !

Bir de kibrit yakmıştı.

Ne yapmalıydı? Reddetmesi belki de bu pis herifleri daha da kızdıracaktı. Pekâlâ taksiyi so kaklardan birinde durdurup, bir köşede onu öldü rebilirlerdi.

— Are you American ?

Güzel. Kendisini zengin birAmerikalı zanne diyorlardı. Peki ama niye sister diye çağırmış lardı.. ?Bombay'ın bu belâlı mahallesinde kim yardımına gelebilirdi? Ah, François, nereden sok tun beni bu işe?

François'yi hatırlaması kendisine biraz gü

ven verdi. Orada yanı başındaydı; başına hiç bir kötülük gelemezdi. Hintlilerin nazarında bu işin ehli biri gibi gözükmesi daha iyi olacaktı. Uzanıp sigarayı yaktı ve sanki kırk yıllık tiryakisiymiş gibi uzun uzun ve derin bir nefes çekti. Böyle hareket etmekle iyi etmişti. Adamlar gülümsüyorlardı.

Tadı pek o kadar iyi değildi. Nezle olduğu zaman Lili Boudard'ın burnuna tıkıştırdığı ilâçlar gibi kokuyordu. Korkusu geçmişti. Zihni ferahlamış ve yerlilerin gülümseyişine mukabele etmişti. .

— Good, dedi José. Very good.

Bir nefes daha çekti. Bir tane daha. Bir tane daha.

Kendisini boğabileceklerini düşünmekle ne kadar da aptallık etmişti. Durumun hiç de düşündüğü kadar karmaşık olmadığını farketmeye başlamıştı; Beaufils'in istediği bir şeyi almak için çarşıya çıkmaktan ne farkı vardı. . Belki mahalle biraz acaipti ama ne önemi vardı. . Lili Boudard onu bu halde, her tarafı dökülen bu taksinin içinde şu iki suratsız herifle görseydi herhalde sırtüstü düşüp bayılırdı. . . Sırtüstü ! Gözünde canlanan sahneyi düşünerek gülmeye başladı. Bir kukla gibi. . . . Lili kalkıp kalkıp düştükçe José de gülüyor, gülüyor, gülüyordu, gözlerinden yaşlar boşalırcasına. Bütün Bombay da onunla birlikte gülüyordu. Çılgınlar gibi, hatta önlerine konulan cesetlerin gözlerini gagalayan, birer hindi kadar semiz kargalar bile. Ve araba durduğu anda nihayet Bayan Brooklet de gülenlere katılmıştı.

José, başını halâ döndüren gülme krizinden kurtulamamış bir vaziyette, gözlerini silerek inmişti. Zar zor yürüyordu. Ne diye bu iki sersem yardım etmeye gelmiyorlardı. Kendisine doğru bakarak tartıştıklarını görüyordu. Hintli; "Hayır hayır !" diyordu. Nihayet yanına geldiler.

Loş sokağın iki yanı önleri açık, küçük ve parıldayan dükkânlarla doluydu. Gümüş perukalar tezgâh vazifesi gören tahtalardan sarkıyordu, ışıldayan binlerce kolye, bilezik, küpe .

José iki adamla birlikte bir kuyumcuya girdi. Onu, ihtiyar bir adamın kefelerini dengelemeye çalıştığı bir gümüş terazinin karşısına oturttular.

Hintli ve şoför dükkânın arka tarafındaki kapıyı açıp çıkarken.. hayır rüya görmüyordu ! José çırılçıplak bir hamile kadının küçük çocuklarına yiyecek attığını görmüştü. Şişkin karnına dayadığı tencereden, ne olduğu belirsiz bir maddeyi avuç avuç alıp tavuklara yem verir gibi, atılanları paylaşmaya çalışan çocukların önüne serpiştiriyordu.

Etrafında olup bitenlerle ilgilenmemesinin daha iyi olacağını düşündü. Önemli olan buradan bir an önce kurtulmak ve bulanan miğdesini yatıştırmaktı.

İskemlesinden doğrulacağı anda iki adam gazete kâğıdına sarılmış bir paketle geldiler. Para destesini hintlinin avucuna bırakıp koşar adımlarla taksiye ilerledi.

Taj Mahal'a yaklaşırken halâ şaşkınlık içindeydi. Gülmesi geçmiş, yerini bir iç sıkıntısına

bırakmıştı. Yapacağı her yanlış davranış hayatına mal olacakmış gibi geliyordu. Örneğin otelin holünden vücudu dik, eşit ve muntazam adımlarla geçmeli asansörün düğmesine bir kerede şaşırmadan basabilmeliydi.

Herşeyi eksiksiz yapma korkusu onu akşama kadar takip etti. Gece yarısı uçağına binecekti. Eşyalarını büyük bir düzen ve inanılmayacak bir yavaşlıkla toplayıp yerleştirdi. Akşam yemeğine indi. Bir hint orkestrası, ellerinde acaip aletler olduğu halde, José'nin o güne kadar dikkatini çekmeyen güzel bir parçayı çalıyorlardı. İlk defa işitmeye başlayan bir insan gibi dinliyordu. Herşeyi aynı anda ve açık seçik duyuyordu; yandaki masada konuşulanları, tabakların gürültüsünü, kâğıtların hışırtısını, herşeyi.

— Biraz rahatla, dedi Santonel. Artık bunla geçmişte kaldı. Allah'a şükür bu pis hikâyeden yakanı kurtardın. Bilmem dünyadaki delilerin en delisi olduğunu biliyor musun? Elindeki mal la yakalansaydın başına neler gelebileceğini düşünebiliyor musun? Orly'den nasıl geçtin?.

Santonel şaşırmıştı, oysa sorusu gayet dostaneydi. Bu anlaşılmaz tepki nereden geliyordu? Genç kadın birden doğrulmuş, yüzünü kollarıyla saklıyarak ağlamaya başlamıştı. Omuzları inip kalkıyordu. Santonel ilk defa ağlıyan bir insan görmüş gibi ağzı açık bakakalmıştı. Cüretkâr bir genci susturmayı, muhalefete kafa tutmayı, parti içinde oluşan rakiplerini ezmeyi biliyordu ama ağlayan bir kadını sakinleştirmek hayır, böyle birşey başına ilk kez geliyordu.

Öte yandan, Verraque'larda rastladığı, bu bükülmez zannettiği kılıcın, çelikten sandığı ruhun, bu parlak çakıltaşının böylesine ağlıyabileceğini bir dakika olsun düşünmemişti. Aklına bir sürü soru geliyordu?

Orly'de ne yapmışlardı acaba? Soymuşlar dövmüşler, hakaret mi etmişlerdi?

— Sakin ol, dedi... Başın polisle belâya mı girdi?

José başını kaldırdı. Böyle bir yüze bakabilmek için insanın bütün utanma duygularını kaybetmiş olması gerekirdi. Sabit gözlerinden akan yaşlar yanaklarını boyayarak akıyor, ağzının köşelerinden sapıp çenesinden aşağıya damlıyordu. Oniki yaşındaki bir çocuk gibi ağlıyordu. Bu kadar pis bir şekilde ağladığını görenler rahatlıkla, acaba ilk kez mi ağlıyor? diye düşünebilirlerdi.

— Hayır, dedi. O... O...., gelmedi. Onbeş gün boyunca.. beklemiştim... Her dakika, anlıyor musunuz...? Geçen her dakika beni ona bir dakika daha yaklaştırıyordu. Dönüş için uçağa bindiğimde... çocuklar gibi seviniyordum. Bütün bunları siz anlıyamazsınız. Her zamankinin aksine bu kez uçağın düşebileceğini bile düşünmekten korkmamıştım. İmkânsızdı. Orada geçirdiğim son saatler dayanılır- edilir cinsten değildi. Uçağın aradaki şehirlere uğramadan, doğrudan doğruya Paris'e gitmesini istiyordum. Kalkmasına yardım etmek için itesim geliyordu. François'yi uyurken, uyanıkken hayalliyordum.. İnişimize yarım saat kala Orly yolunda olacağını

düşündüm. Onbeş günde yüzünü unutmuştum. Parça, parça... elini, sesini hatırlıyordum ama bir türlü resmini tamamlıyamıyordum. İçimi bir çekingenlik kaplıyordu. Hiç tanımadığım biriyle karşılaşacakmışım gibi..

Uçak inince ilk yolcularla birlikte çıktım.. Mutluluktan titriyordum. Onu uzaktan, termina lin pencerelerinde görür gibi olmuş, el salla mıştım. Vücuduma yapışan ve kalçalarımı kabar tan haşhaşı unutmuştum. Koridorlar, merdiven ler bitmek bilmiyorlardı. Gülüyordum, gözlerim de yaşlar belirmişti. Gümrükten böylece sıkıntı ya uğramadan geçtim. Gümrükçüler, köpekler na sıl ısıracakları insanların kokusunu sezinler lerse, onlar da suçlularınkini öyle hissediyorlar dı.

François'yi kapıda göremeyince meraklan - madım. Herhalde bir yerde saklanmış, aranışı mı seyrediyordur diye düşündüm. Sağımdan, so lumdan geçenler bana çarpıyorlardı. Akan neh rin ortasında bir kaya gibiydim, çakılıp kalmış tım ve zaman geçiyordu. Bütün gücümle içim den yükselen sesleri yadsımaya çalışıyordum ; Gelmeyecek.. Hayır ! gelecek. Ne şuradaki, ne de oradaki onun silûeti değildi, boşuna bekleme ye değmezdi. Hayır ! Hayır ! Hayır ! Herhalde başka birisini ona benzettim.. Hayır ! Hayır ! Ha yır ! Etrafımda öpüşenleri görmemek için göz lerimi kapadım.

Belki biraz geç kalmıştır deyip bir saat ka dar bekledim ve sonra bir taksiye binip şehre gittim. Aklıma gelen her ümit ışığına yapışıyor

o sönünce yenilerini arıyordum. Gelmemişti ama herhalde eve bir not bırakmıştır. Ama hiç bir şey yoktu.

Görüyorsunuz intihar etmedim. Zatenintihar etmesini de bilmem. Beni hiç çekinmeden Seine nehrinin kenarına, ya da bir tüp uyku hapının yanına bırakabilirsiniz.

Daha sonra, sekiz gün boyunca onu aklım dan silip atmaya çalıştım. Yeniden çalışmaya başlamıştım. Basit bir gerçeği bir aptala anla tırmışcasına yavaş yavaş ve tatlı bir dille ken dime telkinde bulunuyordum. Yirmibeş sene on suz yaşamıştım, bundan sonra da yaşayabilir - dim. François'nin gelmeyişini geçmiş günleri min cezası olarak kabullenmeye başlamıştım. . Böylelikle yokluğunu mantıklı bir nedene bağlı yabiliyordum.

Geriye sadece aldatılmış olmanın üzüntüsü kalıyordu. Bir salak gibi kollarına atıldığımı di ğerlerinden hiç farklı olmadığımı ve elverişli bir yem olarak kullanıldığımı düşünüyordum.

Şikâyetçi olmaya hakkım yoktu ki. Bana hiç bir zaman birşey vaadetmemişti. Hatta beni sev diğini bile söylememişti.

İki hafta sonra onun arkadaşlarından birin den, beni görmek isteyen Dédé-la-Frite'den, tu haf bir isim değil mi?, bir telefon aldığımda he şey yoluna girmeye başlamıştı.

Onu hemen o gün Wagram sokağındaki kahve lerden birinde buldum. Yeşildi. Griydi. Bana he şeyi anlattı. Başarıya ulaşmayan bir soygun si lâhlı çatışmalar, ölen bir polis, bacağından yara

lanan Beaufils. . Ölen polis yüzünden herhalde , uzun süre Fresnes'de yatacaktı. Diğerleri paça yı kurtarmışlardı.

François, Dédé aracılığıyla Orly'ye gelemediği için özür diliyor ve beni ona emanet ediyordu. Onu görmeye gelmemem gerektiğini de söylüyordu. Ziyaret yasaktı. Üstelik polis daha peşlerini bırakmamıştı. Şu anda bile bir tanesini buralarda görsem, şaşmam, diyordu Dédé. Uslu uslu oturursam çekinilecek bir şeyin olmadığını söylüyordu. Kadınları her zaman bu tür hikâyelerin dışında tutarlarmış. Ama yine de pek belli olmaz.' François mümkün olduğu kadar ortada az gözükmesini istiyormuş. Onu hiç görmedin, . hiç tanımadın, diye tekrarlıyordu. Dédé, anladın mı? Bizim de kim olduğumuzu bilmiyorsun. H'yi ne yaptın. Seine'e attığımı söyledim. Bize pahalıya mal olan kaprisl rin var, dedi, ama belki de böylesi daha iyi oldu. Başım sıkışırsa onu bulabileceğim bir telefon numarası bıraktı ve sonra gözden kayboldu.

Bir anda Beaufils'i unutabilmek için giriştiğim çabaların hepsinin yıkıldığını hissettim. Bu kadar güç bir durumun içindeyken ondan bir an için olsa bile şüphelenmiş olmamı kendime ye diremiyordum. Ne yapabilirdim? Onu kurtarabilmek için ne uydurabilirdim? Sizi düşündüm, ama siz de birşey yapamazdınız. . Bir bakan bir hı sız, ya da katili hapisten çıkartıp başının belâya girmesini istemezdi, değil mi?

— Öyle, dedi Santonel. Herhalde pek birşey yapamazdım.

— Ve işte, diye devam etti José. Artık yaşa mak istemiyordum ama dediğim gibi intihar et mesini de bilmiyordum, Böyle birşeyi yapabil mek gücümü aşıyordu. Ne bir elbise, ne bir fo toğrafçıyı görmeye dayanabiliyor, ne de salına rak yürümek için gerekli çabayı gösterebiliyor dum.

Bu kapak kızlığı, seyyar portmantoluk mes leğinden nefret etmeye başlamıştım. Franck Ladurie'yi terkettim. Sinirden az daha deliriyor du ama yine de ayrıldım. Ve uyudum, uyudum Lili, pardon annem, hayatımın ilk altı ayında da böyle uyuduğumu söylerdi. Tokat atarlarmış yine de uyanmazmışım. Ancak altıncı ayın sonunda uyanmış ve o günden beri uyanığım.

Paris'e ilkbahar geldiğinde ne yapıyordu a- caba? Sabah, güneşin balkonun penceresinden içe ri süzülmeye başladığı andan ta geceleyin Bac . sokağından geçen kız ve erkeklerin gülüşmeleri kesilinceye kadar onu düşünüyordum.

Hapishaneler hakkında hiç bir fikrim yoktu, hatta Frensnes'in nerede olduğunu bile bilmiyor dum. Herhalde ellerine kelepçe takmışlardır.. . Klık, klak. Sinemada görmüştüm. Belki de bu ko mik önlem onu epey güldürmüştür. O duruma gel dikten sonra ne anlamı var kelepçe takmanın ? Ve sonra cezaevi arabası, tahta sıralar, iki mit ralyözlü polis ve Paris'ten geçiş. . Kimbilir her kırmızı ışık yanışında kaç defa kaçmayı tasarla mıştır?

Herşeyi görüyor, herşeyi biliyordum, ama onu hapishanenin kapısından içeri girdikter

sonra bir kez daha kaybetmiştim. Kelepçeleri çıkarılınca herhalde bileklerini oğuşturmuştur. Yapmış olduğundan emin olduğum son davranış buydu.

François'nin hapiste olduğunu düşünmek her anımı zehrediyordu. Onun karanlıkta olduğunu düşündükçe güneşe çıkamıyor, yalnız olduğunu hatırladıkça insan arasına giremiyordum. Ne şampanya içebiliyor, ne Tuilleries'de gezinebiliyor, ne de başka birşey yapabiliyordum.

— İyi, dedi Santonel bütün bu hayallere, saçma sapan lâflara bir son verebilmek için. Bir ruhî bunalım geçiriyordun. Televizyona nasıl geldin?

— Yine param kalmamıştı. Bir program için beni angaje ettiler.

— Şimdilik iyi ama bütün hayatımı burada küllenerek geçirecek değilsin ya?

Kanapenin kenarına oturup José'nin bileklerini avuçlarının içine aldı.

— Dinle José, seninle açık açık konuşacağım Üç yıl boyunca tam bir salak gibi hareket ettin. Sana şu Beaufils hikâyesinden dolayı kızmıyorum, bunlar umulmadık olaylar.. Ama olayların akışına kendini bırakıvermen affedilir gibi değil.

Hayatta başarıya ulaşabilecek bir kadın varsa o da sendin. Herşeyin vardı; güzelliğin, zekân girişkenliğin ve hatta pek çok kişinin yaşamını allak bullak eden gözlerin ve açık sözlülüğün. Bütün bunlara sahiptin, ama sen ne yaptın? Bir kraliçe beklerken karşıma bir süprüntü çıktı. Sözümü kesme lütfen!

Santonel ayağa kalkıp duvardaki bir aynayı indirdi ve José'nin yüzüne yaklaştırdı ;

— Kendine bir bak, dedi..Bak şuraya !

Parmağını uzatıp akan göz yaşlarının hafifçe şişirdiği göz kapaklarının kenarına koydu.

— Bak, dedi. Şu kırışıklıkları görüyor musun? Şurada derinin inceldiği yerdekileri. .

Burnunu takip eden parmağı dudağının köşesine kaydı.

— Ya burası, küçük bir çöküntü belirmeye başlamış. Bütün bunlar bir kadın için ölümden de beter olan yaşlılığın işaretleri. Yirmi altı yaşındasın ve bütün bu çizgiler senin eserin. . . . Sana bir hikâye anlatacağım. Bir gün, bir metro istasyonunda, bir kontrolör tarafından açılıp kapanabilen turnikenin yanında bekliyordum. Vagonlar belirince kontrolör talimata uygun olarak, hareket halindeki araca yolcuların binmesini önlemek için kapıyı kapattı. O anda çok güzel bir genç kız peşinden de elli yaşlarında bir kadın koşarak geldiler. Herşey çok çabuk olup bitti; genç kızın yalvaran bakışlarının kontrolöre doğru çevrilmesi, adamın gülümsemesine ve kapıyı açıp, genç kız geçtikten sonra yeniden kapatmasına yetti. Arkadan gelen kadın da kapının açılıp kapandığını görmüş, o da geçebilme ümidiyle kontrolörün yüzüne bakmıştı. Ama adamın yüzündeki gülümseme bir anda silindi ve kapıyı açmadı. Oysa metronun hareket etmesine, her ikisinin de binmesine yetecek süre vardı. . .

— Anlattığınız bu sadist kontrolör hikâyesiyle ne demek istiyorsunuz?

— Şunu, dedi Santonel : bir kadın gülümseyi şiyle metro kapılarını açtırabildiği sürece dün yadaki herşeye sahiptir. Ondan sonra başka yol lar araması gerekir. Senin durumun ihtiyar ka dınınkine benzemeye yüz tutmuş, Artık seni gi mek istediğin yere götürecek trene binmen la zım. Vaktiyle, seninle birlikte sözünü ettiğimiz. o treni hatırlıyor musun?Ve bir kadın için bi erkekten daha iyi tren yoktur. Bulduğunu sand ğın ise seni garaj yolunda bırakan bir yük vag nundan başka birşey değildi. Neyseki pek az in sana nasip olan bir şansın var ve de Beaufils da ha uzun süre hapiste kalacak. Bu ayrılık bir il tardır José. İnan bana, kader diye bir şey yok tur. Şimdi eve dönebilmen için bir taksi çağıra yım, geç oldu. Söylediklerimi iyice düşün. Senin hakkında düşüncelerim var. Sana daha sonra an latırım. Bana dikkatlice bak; fakirsin, yalnızsın yirmi altı yaşındasın ve güzelliğin sönüyor. Bi reket versinki hürsün.

— Siz bir canavarsınız, dedi José. Beni ü mek hoşunuza mı gidiyor?Sizin dostluk dediğ niz şey bu mu?Ya aşk, bari bunun ne olduğun biliyor musunuz?

Santonel yüzünü buruşturdu. Korkunç sur tında bir gülümseme belirdi.

— Afedersin şekerim, dedi. Cidden, böyle ge reksiz şeylerle uğraşacak vaktim olmadı.

Santonel bu saatte ne istiyordu? Philippe Veraque uşağa bir işaret yaptı ve önündeki Kolombiya dosyasını kapattı. Bu konuda riske girmesinin yada kötü olacağı konusunda karar vermesi için önünde daha üç gün vardı. Acaba bakan ne istiyordu?...

Saat akşamın altısıydı ve Saint-Honoré sokağının lambaları yanmaya başlamıştı. Kurşunî ve pembe bir gök Paris'in üzerine doğru ilerliyordu. Philippe gündüzle gece arasındaki insana sıkıntı veren, günün yorgunluğunu hissettiren ve insanın cesaretini kıran bu saatlerden nefret ediyordu. İnsanın, aptal aptal, dostlarını yarım e-

linin parmaklarıyla ve belki de tek bir parmal la saymaya başladığı saatti.

Philippe şafakla birlikte çalışmaya başlıyor ve gücü güneşle birlikte tükeniyordu. Yaşı ve gö revi nedeni gitmesi gereken yerlerde pek sey rek görülmesinin sebeplerinden biri de bu idi. Gitse bile canı sıkılıyor, uyukluyordu.

Genç adamın esas derdi "gençliğini yıkama masi" idi. Üyelerinin hiç de genç olmadığı bi yönetim kurulunda olmak ona sanki bir kusur gibi geliyordu. Fransız iş hayatının yaşlı may munları için, kalp hastası, ya da kanserli olma mak ve bütün bunlardan başka yalnız otuz yaşın da olmak bağışlanmaz bir suçtu.

Philippe Verraque bu sıkıntıyı, babasının ölü mü üzerine bütün sorumlulukları üzerine alma ya karar verdiği günden beri çekiyordu. Genç başkanın sözlerini ve direktiflerini, şüphelerini ve alaycı bakışlarını gizliyemeyen bir saygıyla dinliyorlardı. Yenileştirme, genişletme projele ri pek çok şeyi bir anda anlatan sessizliklerle, karşılanıyordu. Nasıl olurda bu uzun boya, canlı hareketlere, düzgün yüze ve dökülmemiş saçla ra güvenebilirlerdi? Yüzündeki hafif bir üzüntü belirtisi, dudağının kenarındaki bir çukurlaşma etrafındakileri, bazen, bir an olsun sevindiriyor cesaretlendiriyordu.

Oysa Philippe utanç duygusu gençliğini sak lamak için elinden geleni yapıyordu. İki sene bo yunca Amerika'da gördüğü eğitim ise stajdan zi yade bir moral seyahatiydi. José adlı bir kızı , başka birini sevemeyeceği ve hatta kendisini ter

kettiği an vücuduna iki kurşun sıkacak kadar çok sevmişti. Bir mucize eseri kurtulmuştu. Üstün gelen yaşama arzusu, normal olarak beynine sıkması gereken kurşunları son anda kaburgalarına yöneltmişti.

Bütün iyi aile çocukları gibi onu da tedavi olması için Atlantik'in diğer yakasına göndermişlerdi. Bu arada babası ölmüştü. "Hemen dönmeni rica-stop-baban öldü-stop-". Yolun ortasında kırmızı bir ışıkta.. Yeşil yandığında Penthiévre sokağını tıkayan Mercedes çalınan klâkson lara rağmen hareket etmemişti. Guy Verraque alnı direksiyona dayalı, iki eli kalbinin üstünde olduğu halde ebedî uykusuna dalmıştı. Paris'te bu şekilde ölümler de oluyordu.

Philippe işi hemen üzerine almış, dosyaları açmış ve Neuilly'deki evi terkedip, Saint-Honoré sokağındaki bankanın merkez binasına yerleşmişti. Aşk maceralarını ve çocukluk yıllarını geride bırakmıştı.

Marc Santonel José'nin kendisiyle görüşüp ayrılmasından sonra büyük bir memnuniyet duymuştu. Örümcek gibi bir adamdı. Karışması bile gerekmeden enfes bir sinek gelip ağlarına takılıvermişti, gökten inen bir hediye gibi.

Santonel'in Verraque ailesi ile olan dostluğu çok eski yıllara dayanıyordu. Elinin altında emrine amade bir bakanın bulunması bir yana kendisine bin türlü eğlence imkânı sağlayan bu burjuvaların üzerinde söz sahibi olmak da Santonel'i çokca memnun ediyordu. Geçen yıllar

Santonel'in onları teker teker elde etmesine im kân vermişti. Guy'un oldukça karanlık sermaye transferi hikâyeleri olmuş ve Santonel hepsine göz yummuştu. Simone'un bir sürü aşk macera sını da yine Santonel büyük bir maharetle ayar lamıştı. Sadece Philippe'e el uzatamamıştı. Şüp heciliği onu daima Santonel'den uzakdurmaya it mişti. Bu arada onu herkesden yalıtan gençliğini de belirtmek gerekir. Zaten Santonel'de onun pa çasına nasıl yapışabileceğini bilmiyordu.

Babalarının ölümü bu küçük dünyayı altüst etmişti. Simone Neuilly'de oturuyor ve vaktini ölümünden sonra keşfetmeye başladığı bir ada mın hatıralarıyla geçiriyordu. Ölen kocasına aşık olduğunu anlamış ve dullugundan duyduğu heyecanın nişanlılık devrelerindekinden çok da ha fazla olduğunu hissetmişti. Sonsuz bir piş - manlılık devrelerindekinden çok daha fazla ol duğunu hissetmişti. Sonsuz bir pişmanlık ve vic dan azabı içinde kıvranıp duruyor, merhum koca sına en ince nitelikleri yakıştırıyor ve gözlerin den canlandırmaya çalıştığı ideal çift hayalini bozacak, kendi geçmişiyle ilgili ne kadar hatıra varsa hepsini silip atmaya çalışıyordu.

Hatta Santonel bir ara onunla evlenmeyi bile düşünmüştü. Bu güzel sarışından arta kalanı da temizlemek hiç fena olmayacak, üstelik bu bir leşme Languedoc-Roussillon'daki projeleri için bir engel değil tersine bir destek teşkil edecek ti. Ama yaptırdığı araştırma sonucunda Simone un bankadaki hissesinin hiç de zannettigi kadar çok olmadığını öğrendi. Philippe ona daha ilgi

çekici görünmeye başladı. Geriye onu elde ede bilmek için uygun bir fırsat bulmak kalıyordu. .

Ve bu fırsat ummadığı bir anda Santonel' in eline geçivermişti. José. Genç kızın küçük Verraque için herhalde özel bir önemi vardı. Marc onun başarısız intihar teşebbüsünü ve Amerika' ya gidişini gayet iyi hatırlıyordu. Acıklı bir ayrılma olmuş ama Santonel genç, güzel ve yakışıklı adamın içine düştüğü durumu görüp az da olsa sevinmişti. José'nin de şimdi onlardan biri gibi avucunun içine girmiş olmasından, çocuğu büyük bir başarı kazanmış bir baba kadar gurur duyuyordu.

Plânı basitti. Philippe'in yaşındaki bir adamın bir kadın için intihara kalkışmasının nedeni ancak ve ancak o kadına olan bir cins vatan hasreti olabilirdi. Eğer José'yi yeniden onun karşısına çıkarabilirsem, diye düşündü Santonel, her halde genç adamın aşkı yeniden alevlenecektir . Onunla evlenmek isteyecek ve Joséde, içinde bulunduğu durum gözönünde bulundurulursa, fazla diretemiyecekti. Genç adam cazip olduğu kadar José'nin eksikliğini duyduğu sıcaklığı da ona verebilecek güçteydi. Gerekli karşılaşmayı sağlayabildiği taktirde genç Verraque'in Santonel ' e en azından bir şükran borcu olacaktı. Bu da müstakbel genç çiftin en candan dostu ve belki de ilk çocuklarının isim babası olması demekti. . . Santonel'i kıramıyacaklar ve istekleri onlar için birer emir olacaktı. Hatta ihtiyarlık günlerinde rahat etmesini sağlayacak Languedoo-Roussillon'daki endüstri tesisleri için gerekli olan

kaynakları temin etmeyi bile reddedemiyecekler ve bu arada yeterince eğlenme imkânı da bulacaktı.

Uşak kapıyı açtı ve bakanın girebilmesi için kenara çekildi.

— Sizi gördüğüme çok memnun oldum, dedi, bu gibi sözlerin de söylenmesi gerektiğini artık öğrenmiş olan Philippe. Benimle birlikte birşeyler içmek ister misiniz?

Gerekenin getirilmesi için sekreterin ziline bastı. Santonel pencereye yaklaşıp binanın avlusuna bir göz attıktan sonra,

— Demekki buraya yerleştiniz, dedi. Özel hayatınızla işinizi birleştirmiş olmanız çok orjinal ama büronuza ancak yemek salonundan geçilerek gelinebilmesi biraz tuhaf değil mi?

— Özel hayatım çok sadedir, dedi Philippe gülümseyerek, Böylelikle zaman kaybetmekten başka işe yaramayan lüzumsuz gidip gelmeleri de ortadan kaldırmış oldum. Bildiğiniz gibi bina oldukça büyük .... Büroların karşısındaki odada yatıp kalkıyorum, orta bloğu da idarî işlere ayırdım. Üstelik canım artık Neuilly'de yaşamak istemiyor. Orasını hep uğursuz bulmuşumdur, üstelik orada geçen günlerime ait çok acı hatıralarım da var...

— Anneniz nasıl? Kendisini bir aydır göremedim, dedi Santonel mahcup bir sesle. Son günler o kadar meşguldüm ki....

— İyi, dedi Philippe. Yani pek fena değil. Sözlerimi dinleyip bir seyahate çıktı. Sanırım yapa

bileceği en iyi şey de bu idi. 209

Sekreter tepsiyi getirdi ve Philippe içkiyi bardaklara boşalttı. Peki ama Santonel ne istiyordu? Daha ziyaretinin nedenini söylememişti. Her zamanki gibi rahat hareket ediyor, gözleri yarı kapalı sigarasını tüttürüyordu. külünü düşürmeden mümkün olduğu kadar uzatmaya çalışarak. Bir tutku. Santonel'in varlığı Philippe'i her zaman rahatsız etmiş ama yine de onun her türlü güçlüğü kolaylıkla alt edişine karşı gizli bir hayranlık duymuştu.

Santonel gevezelik ediyor, bir gün önce bakanlar kurulunda meydana gelen bir olayı anlatıyordu. Başbakan ulaştırma bakanına öyle bir çıkışmıştı ki zavallı adam hafif bir kalp krizi atlatmıştı. Santonel olayı canlı ve tuhaf bir şekilde anlatıyordu, başbakanın şaşkınlığı, doktorun gelişi, diğer bakanların gülmemek için kendileri zor tutuşları... Philippe de rahatlamış dinliyordu. Kendi kendine, Santonel ne de olsa benim çocukluk yıllarımın bir sembolü diyor, hiçde o kadar korkulacak bir kişi olmadığını düşünüyordu. Belki ekşi suratlı herifin biri idi ama hain değildi. Sadece konuşmak ve rolünü başarabilmek için didinen bir adam..

— Haa, diye ekledi Santonel nihayet sigarasının külünü silkerek, geçen akşam kime rastladım biliyor musunuz? José'yi, küçük José'yi hatırladınız mı? Annenizle babanızın yanında çalışan genç kız.

Plânı düşündüğü gibi başarıya ulaşmıştı. Philippe Verraque birdenbire sarı, sapsarı kesildi.

Lili Boudard'ın ağzından şu dört zafer keli
mesi eksilmiyordu, "Büyük kızımı yeniden kazan
dım". Daha sonra gözlerini önüne indirip, José
nin doğumundan beri çektiği sıkıntıları düşüne -
rek parmaklarıyla oynamaya başlıyordu. O ye
meğini yemeyip devamlı olarak uyuklayan bebek
o zayıf ve terbiyesiz kız, en meşhur çocuk dok
torlarının ve psikologların bile anlayamadıkları
yatılı okullardan kovulacak kadar azgın talebe
artık değişmişti.

Aslında Lili Boudard psikologların bir işe
yarayabileceğini pek inanmıyordu ama aile dok
torları son çare olarak bunu tavsiye etmişti. Jo

sé evde bile aklın alamayacağı yaramazlıklar yapıyordu. Komşular gürültüsünü duymasın diye pencerelerin kapatıldığını görünce bir fırsatını bulup onları yeniden açıyor ve "Bırak o elindeki bıçağı" diye avazı çıktığı kadar bağırıyordu. Bakın yaptığı işe. . ! Hatta bir keresinde bir de polis gelmişti. Ama bu bile diğerlerinin yanında bir hiçti. Lili, José on- onbir yaşlarında gelince oldukça ürkmüştü. Bir gün yatağının üzerinde, bir defter bulup açtı. İçinde neler yazıyordu dersiniz?. . "Ben tıpkı Sainte Thérése de Lisieux ve Pére de Foucauld gibiyim. Onların da ebeveynleri birer salakmış ve küçüklüklerinde benim kadar iğrençmişler. Kimse benim değerimin farkına varmıyor ama hele bir büyüyeyim o zaman parmaklarını ısıracaklar. Ne kadar eşyam varsa hepsini parça parça edecek, hatıra diye dua kitaplarının içinde saklıyacaklar. Hatta on sene dir üzerine kıçımı koyduğum helâ taşını bile parçalayıp kapışacaklar aziz bir insanın değdiği şeyler diye. . . Bir rahibe olacağım, çünkü dünyada rahibe olmaktan daha güç birşey yok. İğneler üzerinde gülerek uyuyacak, elbisemin altında bir kaşağı bulunduracak ve yirmi yaşına geldiğim de veremden ölünce ayaklarım gül ve zambakkokacak. Ya da Afrika'daki cüzzamlılarla. . " Bunları "Benim biricik aşkım, saçların ne kadar sarı ve ne kadar yalnızsın, v. s. . . . " şeklinde hitap ettiği İsa'ya yazılmış coşkun satırlar dolu sayfalar takip ediyordu. Lili Boudard defteri kapattığı gibi psikologa . Bayan Boldo-Garette'e götürmüştü. Kadıncağız bunun üzerine zahmet edip eve

kadar gelmiş ve yeni bir metod olarak belirtti ği bir sistemi uygulamaya kalkıp, José'ye renkli tahta parçacıklarından beğendiklerini gösterme sini söylemişti. Ne yazıkki José çok geçmeden , hepsini tuttuğu gibi kadının suratına fırlatıver mişti. Kapıları dinlemek huyundan bir türlü vaz geçmeyen Sylvain ise ablasının kadına " daha ne kadar başımın etini yiyeceksiniz" dediğini duy muş ve kadının yediği tekmeden sonra nasıl Red -Kit'in köpeği gibi kaî-kaî diye bağırırcasına ko şarak çıkıp gittiğini arkadaşlarına anlatmaktan büyük bir zevk almıştı. Ama sonunda yine eski metoda dönmüşlerdi, tokatlar ve ıhlamur banyo ları .

Lili daha sonra katlanmak mecburiyetinde kaldıklarından hiç bahsetmiyordu. " José serseri lerin peşine takılıp gidiyor ve saatlerce ortada gözükmüyordu. Onun bu tür hareketleri Sylvain'i de etkiliyordu. José'nin eve dönmesi, onun anne sine karşı daha saygısız olmaya başlamasına ye tiyordu.

Onyedi yaşında evlendiğinde Lili çektiği çi lenin nihayet sona ereceğini sanmıştı. Yakışıklı ağırbaşlı, çalışkan ve iyi meslek sahibi biriyle evlenmişti ama bir gün gelmiş onu da bırakıver mişti. Zavallı adam bunun üzerine hastalanıp ya taklara düşmüş, ailelerindeki ilk boşanmaymış . Ondan sonra çalışmak zorunluğunda kalmış, ni hayet yeniden raya girmişti. Bu sefer genç bir bankacı, İyi bir aile, babaları ölmüş. Adam onu se viyor ve şımartmak için neyapacağını şaşırıyor mobilyalar, mücevherler, arabalar, seyahatler .

Faubourg-Saint-Honoré sokağına yerleşişini bir görseydiniz ! Doğrusunu söylemek gerekirse bi raz şanslı kız. . İnşallah mutlulukları devamlı o- lur. Nisanda bir de çocuğu olacak, belki ondan sonra iyice uslanır. Bekleyelim, görelim.

Evet, mutlu olmak için herşeye sahipti. An cak Santonel'in ektiği tohumların çok geçmeden birer zehirli bitki olarak bitiverdiklerini farket ti, mahvolmuş bir hayat, sönmeye yüz tutmuş bir güzellik, aptal gibi boşuna televizyonda çalışmak Daha iyi şartlar içinde yaşayabilirdi. Bütün bu karanlık düşünceler onu bir akşam "koloniler or dusu"na gönüllü yazılma fikrine kadar götürdü ama kadınları almıyorlardı.

Daha sonra zil çalmıştı. Ve Philippe, inanıla cak gibi değil, bunca aylık ayrılıktan sonra ora da, kapının eşiğindeydi. Philippe, sevgisi, insanın içini ısıtan varlığı, intikam almak istercesine , ortadan kayboluşu, omuzları, José'nin saçlarının arasına süzülen parmakları ve teskin edici söz leri ile. . . Yutması için bir ilâç vermiş, yatağına yatırmış, üstünü örtmüş ve yarın yeniden gelece gini söyliyerek gitmişti.

Ondan sonra hiç aksatmadan hergün gelmiş ti. .Onu beslemiş, gezdirmiş, yavaş yavaş, iyileş mesini sağlamış ve José'nin kederi güngeçtikçe azalmıştı.

Diğerinin, o güne kadar aklında çıkaramadığı hapishane koğuşundaki durumu yavaş yavaş sili niyordu. Hatta José onun yokluğunu bir ihanetola rak nitelendirip ondan nefret etmeye başlamış

tı. Ondan geriye kapamayı unutup gittiği bir kapı ve oradan ta kalbine kadar dolan bir soğukluk kalmıştı. Küçük bir canî, beceriksiz herifin birinden başka birşey değildi ki. . .! Zaten yok olanlar ve yenilenler herzaman haksızdırlar.

Kendisinden Philippe'e söz eden Santonel olmuş ve yepyeni bir hayat başlamıştı. Santonel'in sayesinde her yer ışık ve mutluluk dolmuştu. Arcachon'daki kötü günler için özür dilemeye gidiyor ve elinden geldiği kadar Philippe'in kendisine gösterdiği ince nezakete karşılık vermeye çalışıyordu.

Nihayet birini mutlu kılabilmek ne kadar güzel birşeydi. Philippe de kaynar suya atılmış kuru erik gibi canlanıyordu. Paris'i ilkbaharında mutluluk bu idi işte. Honfleur, uzun süreden beri ilk kez aynı yatağı paylaştıkları yerde mutluluk Grenekle sokağındaki, belediye binasından çıkarken Philippe'in herkesin önünde diz çöküşü ve gerçekten karısı olduğu için teşekkür edişi... Simone Verraque'in "Benim küçük kızım, bizi terkettiğinizde ne kadar üzülmüştüm bilemezsiniz" diyerek sarılışı, . . . Mutluluk, mutluluk, mutluluk. . . . Mutlu olmak bu kadar mı basitmiş?

Ve sonra José'nin beklediği, karnının derisini geren, her ikisinin deheyecanla bekledikleri, çocuk. İsmi, oyuncakları, gideceği okullar şimdiden belli ve tabiî ki bir erkek çocuğu.

Kâbuslar bundan sonra başlamıştı. Her gece aynı, ya da hemen hemen aynı rüya, bomboş bir arazide yürüyen François Beaufils ve ona yetişebilmek için arkasından koşan José. Ama sanki

José hızlandıkça o daha da hızlı yürüyor ve arka daki mesafe gittikçe artıyordu. Sonunda ufukta bir nokta haline gelip kaybolunçaya dek peşinden koşuyordu. Geriye uçuşan ve denize dalan martı lar kalıyordu. Ve José ağlayarak ve sahiden koş muş gibi nefes nefese uyanıyordu.

Tabiî gördüğü rüyaları Philippe'e hiç bir za man anlatmıyordu. Ne diye bir de onu üzecekti? Gördüklerinin yerine bir sürü dönen çark ve ka çırılan tren hikâyesi uyduruyordu. Philippe ise bütün bu kâbusların doğumdan sonra biteceğini söyliyerek onu yatıştırmaya çalışıyordu. Ama gündüzleri aklından silip attığı François Beau fils geceleri yeniden geliyor ve intikam alırcası na José'yi evlilik hayatının ilk yalanlarını söyle meye zorluyordu.

Bir gün José'nin bir çocuğu oldu. Tahminle rin tersine bir kız çocuğu, tıpkı babası.

Ve François o günden sonra José'nin rüyala rında koşmaktan vazgeçti. Artık güpegündüz, be beğini uyuturken, yada biberonunu verirken sal dırmayı tercih ediyordu. Çocuğun gri-mavi göz leri vardı ve bakışlarının etrafında arada sırada Beaufils'in yüzü beliriyordu.

Saint-Honoré sokağındaki konakta yepyeni bir yaşam düzeni kurulmuştu. Daha taze boya ko kusu geçmeyen bordo rengi kadife kaplı yemek salonunda ziyafetler veriliyor ve José, her za mankinden daha güzel ev sahibeliği yapıyordu. Philippe'in kulağına karısına yapılan iltifatlar çalınıyordu. Pek çok gazete ve mecmuadan fotoğ

rafını çekmeye gelen gazeteciler de vardı, dört sütun üzerine bastıkları, salonda geyik derisin den kanapenin üzerinde ayak bileklerini kavuş turmuş durumda otururken çektikleri fotoğrafı yetmiyormuş gibi bir de soğanlı pastalar yaptığı nı belirtip, tarifini de eklemeyi unutmuyorlardı. Ne, salonu da mı siz dekore ettiniz? Deniz mavi- si rengindeki antreye ellerinde meşale tutan tah tadan iki zenci heykeli yerleştirme fikri de mi sizin? Cidden kızınıza iki ay boyunca meme mi verdiniz?

Onu Saint-Nom-La-Bretécne'deki yüzme ha vuzuna dalarken, sırtında Saint Laurent'dan alın mış bir tulum olduğu halde, yüzünde Hermés'in, gülümseyişi, Cartier-Zolotas karışımı parmakla rıyla Madam A. Meilland tipi büyük çiçekli sar maşıklarla uğraşırken görüyorlardı. José bile , kendini tanımakta güçlük çekiyordu.

Artık evi geçmişin derinliklerinden çıkıp g e len kadın ve erkek dostlarla dolup taşıyordu. Hat ta gelenler arasında Alain Joullay ile evli iken tanışmış oldukları da vardı.

— Onları her zamandavet edelim diyordu, Philippe.

— Hayatta olmaz !

— Ama neden?

— Çünkü bu hainler kendilerine bu şekilde davranılmasını hakettiler. Aralarında evime gel miş, masama oturup yemek yemiş olanlar da var ama başım sıkışınca hepsi kayboluverdiler. Pek çoğu ne olduğumu bile merak etmemişlerdir. .

Mutsuz muydum, aç mıydım, yoksa susuzluktan geberiyor muydum? Bilhassa kadınlar, kocaları başka. Cesurları beni akşam yemeğine davet et tiler veya iki ile dört saatleri arasında evde yalnız olacaklarını istersem gelebileceğimi söy lediler. Bu durum üç sene boyunca süre geldi. . Ladurie'de karşılaştıklarım da oluyordu ama hiçbiri beni resmen yemeğe davet edemiyordu, zaten bir çiftin, yalnız bir kadını evlerine davet etmeleri biraz garip olurdu. Yine de davet eden ler oldu, sırf soğuklaşmaya başlayan evlilik ha yatlarına bir akşam yemeği için olsun değişik lik getirmek isteyenler. . . Kalkıp yanında aşığın olduğu halde bir davete gitmeye kalksan bu kez ev sahiplerinin çocukları için bir problem teş kil edersin. Annelerinden daha güzel ve her kez başka bir kocayla gördükleri kadına bakıp anne lerinin ne diye yirmi senedir babalarıyla yaşadı ğına şaşarlar. Bellekleri karmakarışık düşünce lerle dolar. Ben ise bu gibi problemlerle hiç il gilenmiyor, aksine benim de geleceğimi düşüne rek hazırladıkları sofraları görmek ve bütün bunları hazırlıyabilmek için harcadıkları para nın aile bütçelerini epeyce sarsmış olacağını dü şünmekten sadistçe bir zevk duyuyordum. Ya ka rılarının artık kendilerine zevk vermediğini oy sa neler yapabileceklerini en ince noktalarına kadar anlatıp sözlerini telefon numaralarını ve rerek bitiren hayasız erkeklere, kocalarını bir birlerine ihbar eden karılara ne demeli? Bütün bu insanları defterimden sildim artık!

Didi Landermann başkaydı. Didi Landermann doğuşunda Elodie de la Rochepot, José'nin gönlü ne çok sıkıcı geçen bir ziyafet akşamında giri vermişti. Didi, bütün büyük ailelerin yaptığı gibi oda ismini kısa ve güven verici bir lâkapla de ğiştirivermişti. Didi. Harikâlar Ülkesindeki Ali ce'i andıran, uzun, upuzun boylu ve küçük bir kız çocuğu yüzlü genç bir kadındı. Sihirli ilâcı içip boyu uzadıktan sonra kendisine normal boyunu kazandıracak pastayı yemeyi unutan bir Alice.

Didi Landermann Bretanya'nın bağımsızlığı nı savunan bir ailenin oniki çocuğundan üçüncü süydü. Finistére'de, köhne bir evde zeki bir anne ve salak bir babadan doğmuştu. Çocuklardan an cak dördüne cidden zeki denilebilirdi. Didi de bu dördünden biriydi. Bunu da göz önünde bulundu rarak Dublin'deki Katolik üniversitesinde yapa cağı eğitimin masraflarını karşılamak için elle rindeki topraklardan bir kısmını satmışlardı. . Fransa'ya gitmesi söz konusu olamayacağından ve babası da Quimper ve Rennes kolejlerine da- hi güvenemediginden Didi için seçme hakkı bile kalmıyordu.

Damarlarında akan kan I. Fransız Cumhuri yeti'ne direnen atalarınınki miydi, yoksa İrlanda lılarınki miydi, bilinmez. Onsekiz yaşında isyan edip ı) şehirlerin en berbatı olan Paris'e ede biyat tahsili yapmaya gitmesinin 2) her türlü di nî ibadeti bırakmasının 3) ve ailesini çileden çı kararak, yahudi, kızıl saçlı, kekeme dul ve boyu omuzuna zor gelen bir yazarla evlenmesinin ne

deni de gizliydi. Ne varki evlendikten sonra Jean Landermann La Rochepot'lar için şeytanın sem bolü olup çıkmıştı. Olay daha da büyüyerek, 'Lan dernau ile Landermann arasında bir hece fark var, bir hece için bu kadar mesele çıkartmaya değmez" diyen annesi dışında kalan bütün aile fertlerince reddedilmesine kadar vardı.

Bunun üzerine, Didi, kocasının erotik piyes ler yazarak kazandığı parayla aldığı, 1920 yılla rında bir Amerikalı milyoner tarafından yaptırıl mış olan villaya yerleşmişti.

Didi Landermann'ın gri gözleri Jos'nin kiler le karşılaşınca birşeyler olmuştu. Şaşkınlık bir şimşek, bir tanışma, bir gülümseme. Dostluk me leği adeta başlarının üzerinde uçmuş ve herbiri diğerinin varlığından sevinç duymaya başlamış tı. Bir gülüşme aralarındaki gizli antlaşmayı damgalamış ve aynı anda José'nin aklına eski bir lâtin atasözü örneği gelmişti; "İki kâhin gül meden birbirine bakamaz". Bir gün bir fırsatını bulup bunu Didi'ye anlatması gerekliydi. İki kâ hin, kurban masasının önünde, etraflarında şaş kın şaşkın bakışan Romalılar. . Ve işte sonucu he yecanla bekleyenlerin ortasında adak tavukların bağırsaklarını deşmeye başladılar. Şimdi de, bi raz evvel José ve Didi'nin bakıştıkları gibi, bir birlerine bakışıp, her biri diğerinin Romalılara söyleyeceği palavralara gülmemek için dişlerini sıkıyorlar.

José, Didi'nin sesini, ürkek küstahlığını, uzun adımlarla yürüyüşünü ve boynunun tepesinde tü- nüyormuş gibi duran yüzünü daha ilk görüşte

sevmişti. Didi ise José'de bir yeğenin yakınlığını hissetmiş ve kendilerini sıkan bu dünyada modern görünüşüne rağmen vahşice atılımlara sahip olduğunu sezinlemişti.

Sık sık görüştüler. Birlikte yüzdüler, kitap değiştirdiler. Midye ve şaraplarını paylaştılar ama hiçbir kez senli benli olmadılar. Şaşkın Romalılar arasında, gurbette kalmış iki kâhinin yaptıkları gibi. .

Bir sürü sakin ay ve mevsimler birbiri ardı sıra geçip gitmişlerdi. Soğuk ocak, yumuşak mart, kokulu eylül ayları. Yağmurlar, karlar yağmış, güneş açmış, bulutlar geçmişti. Denizdegeçen sabahlar, Tuilleries'de içilen beş çayları, uçaklar, gemiler, Bretanya koylarında balık avları ve eğlenceler. Mumlardan pırıl pırıl olmuş Noel ağaçları, şamdanlar altında kutlanan doğum günleri, Saint-Nom kayalıkları arasına saklanan Paskalya yumurtaları.

José mutlu, huzurlu, düzenli bir hayata sahip olmak için elinden gelen çabayı gösteriyordu . . Şadık bir eş idi, aksini iddia edenler soruşturabi

lirlerdi. O kadar sadıktı ki Didi Landermann ile arasında anormal ilişkiler olup olmadığını dü şünenler dahi çıkıyordu. Üstelik iyi bir anne idi. Üç sene içinde biri kız diğeri oğlan, iki çocuk . . Her akşam onları yataklarında öpüyor ve ya de nizlerin suyunu içen Faramine'in, ya da Seine nehrinde denize doğru sırtında bir çocukla yü zen ikibin yaşındaki Mahousse'un hikâyesini an latıyordu.

Ve bir gün Saint-Florentin sokağının köşe sinde, omuzuna konan bir el, onun eli. Arkasına dönmeden tanımıştı elin sahibini, özel bir sıcak lığı ve titreyişi vardı. Kusursuz hayatı bir anda altüst olmuştu. Ya düzeni ! Ya ailesi !

— Nihayet Joséphine !

Damarlarındaki kan birden dizlerine doğru , akıvermişti. Üşüdü, titredi, Bir hortlak görmüş cesine. . Doğru, zaten onu artık ölmüş olduğunu düşünüyordu. Hatta bir kaç aydır onu özlüyor ama ölen biri geri gelemez diyordu. Çünkü bir hatıranın verdiği hüzün, vicdan azabının verdiği acıdan hafifti. Çünkü bir kadın sevdiği adamın , hapishane parmaklıkları arasında olduğunu düşü nerek yaşayamazdı. O halde gerçeği gizlemek i- çin en iyi çare aklından geçenleri yalanlamak olabilirdi. O da öyle yapmış, onun ölü olduğunu düşünmeyi yeğ tutmuştu.

Ama ölüm şimdi omuzlarından tutmuş gülü- yor, sarılıyor ve onu, yeniden sahip olduğu güzel liği daha iyi görebilmek için ellerinden tutup kol larını ileri uzatıyordu. Yanakları çukurlamış , rengi soluklaşmış, şakaklarındaki saçlar kırlaş

mış ama gözleri, ağzı ve parmaklarının vücudundaki tazyiki değişmemişti. Ve ölüm, ona orada dört yol ağzında, bir ekim öğleden sonrasında güzel olduğunu söylüyordu. Parmaklarını yüzüne uzatıp değdirdi, bir körünkiler kadar hassastılar. Zaten hapishane mahkûmlarının, sevdikleri simaları gözlerinin önünde arayan ve elleriyle, boşlukta onları okşayan birer körden farkı neydi? Ve ölümün kolu beline dolandı. Bir sabah Nis de olduğu gibi tutup kaldırıverdi, daha sonra bir tütüncüye sokup, onu ısıtmak ve canlandırmak için bir içki ısmarladı.

— François.....

— Buradayım, üç gündür seni arıyordum. Görüyorsun, seni her an bulabiliyorum. Orly için özür dilerim..

Neler yaptığını, tuttuğu yası, ihanetini, onu unutuşunu bir an önce, ne olursa olsun anlatmalıydı. Belki de söyleyeceklerini duyunca kalkıpgidecek, belki de onu hemen oracıkta öldürüverecekti. Ne yapalım, ne olursa olsun.. Herşeyi söyliyecekti..

— Dinle.. Ben evlendim, François. İki de çocuğum var..

Gözlerini kapatıp, darbeyi, patlamayı bekledi

— Şüphesiz, dedi, şüphesiz Bayan Verraque. tebrik ederim!

— Lütfen, benimle alay etme.

— Alay etmiyorum, dedi. Aradan bunca yıl geçti, seninle meşgul olmama imkân vermeyen yıllar.. Sen de kendi kendini kurtarmışsın, çok da iyi etmişsin. Eğer böyle hareket etmemiş ol

saydın beni hayal kırıklığına uğratırdın. Kocan, zengin, değil mi?

— Evet, ama şimdi herşe y bitti, dedi José .. Sen Burada olduğuna göre artık eve dönmek iste miyorum. Götür beni. Serbest değil misin? Hay di gidelim. .

— Sen iyice delirmişsin, dedi Beaufils. Hapis ten yeni çıktım, bunun ne demek olduğunu biliyor musun? Yeniden bir düzen kurabilmem için bir kaç ayın geçmesi gerekli , oysa sen olur olmaz bir zamanda gidivermemizi istiyorsun. Nereye? Nasıl?

— Evet, dedi José, nereye ve nasıl istersen, öyle gidelim !

— Çocuklarını terkederek mi ?

Demek sözü buraya getirmek istiyordu; usta ca bir işkence, zekice bir cezalandırma. Gerçek durumunun ne olduğunu ona hatırlatmak istiyordu, biri omuzuna elini koydu diye çocuklarını bi le terketmeye hazır bir kadın. Evet, onları, öz çocuklarını unutmuştu. Bir canavar, bir sürtük , olduğunu hatırlatmakla kendini tatmin etmiş miydi?

— Dinle, dedi aniden, kocan ve çocukların beni hiç ilgilendirmiyor. Sadece var olduklarını bi liyorum, o kadar .' Dört sene boyunca yapabilece ğin şeyleri uzun uzun düşünecek vaktim oldu . sen de benim aklımdan geçenlerin en iyisini yap mışsın. Şu anda herşey yolunda, dinliyor musun? Sen artık evli bir kadınsın, hiçbir derdin yok, öy le de kalacaksın. Ben kendi işimi kendim hallede ceğim.

— Seni bir daha göremiyecek miyim?

— Kim bundan bahsetti? Bu Tanrının belâsı ma hallede ne diye üç gündür dolaşıp durduğumu sa nıyorsun? Burada, senin yanında ne işim var ? Seni sevdiğimi daha anlıyamadın mı?

— Ama ben sensiz yaşayamam, üstelik. . . .

— Hiç olmazsa bir süre için bunun böyle ol masına lâzım güzelim. Ben çürük bir dalın üzerin deyim, oysa seninki sağlam. İkimizden biri den gede olmalı. O halde sen yerinden kımıldamama lısın. Şimdilik. . . .

Ev hayatınız ve ideallerini gerçekleştirme - niz için elverişli bir dönem, Şansınız sadakatle size eşlik ediyor.. Doğruydu. Koç burcundakilerin şansı var.. Aslan burcundakilerle iyi anlaşıyorlar. Bu da doğruydu, Bayan ile oldukça iyi anlaşıyoruz! Zaten balık ya da akrep burcunda olsaydı yanında çalışmazdım. Bonservislerimi, ve diğer kâğıtlarımı sorunca, ben de ona doğum tarihini sormuştum. Önce şaşırmış sonra da gülmüştü, oysa ben şaka etmiyordum. Ona açık söylemem gerekliydi kusura bakmayınama Akrep ve Balık burcundakilerle pek uyuşamam, Bayan böyle şeylere pek inanmıyordu, daha doğru

su söylediğine bakılırsa. . Çünkü bazen salonu toplarken, yanıma yaklaşıyor ve, Eee, söyle baka lım Juliette. bugün aslan burcu için neler var ?. Şu sıralarda biraz dikkatli olsa hiç de fena ol mazdı. Aslan burcundakiler için çapraşık bir dö nemdi. Coeur ve Astre mecmuası da bu duru mun bütün mayıs boyunca devam edeceğini söy-lüyordu. . . Benim burcum Koç, endişe edecek bir şeyim yok. Kova burcu, Bay Philippe için de ö-nemli birşey yok. Küçük terazi ve yengeçe gelin ce, onlar pürelerini yiyip, portakal sularını iç sinler yeter. . .

Bayana gelince, kimse herşeyinin yolunda git tiğini öne süremez. Geçen cumartesi eve döner ken bana ne dedi biliyor musunuz?, "Küçük Juli ette'im, senden bir ricam var. Kendimi iyi his - setmiyorum. Yarın çocuklara bakabilir misin ? Salı gününe kadar yazlık evimize gidip dinlen mek istiyorum". Bayan Philippe bir iş için bir haftalığına Brüksel'e gitmişti. Tabiî çocuklara bakmayı kabul ettim. Zaten as[illegible] burcundan olan ların isteklerini hiçbir zaman geri çeviremem, örneğin, Lucien !İki saatini banyoda geçirdi, e-minim çünkü sırtını ben fırçaladım. Koltuk alt larına ve boynuna parfümler sürdü, kır kokusu - nu altetmek istiyormuş. . . Daha sonra seke se ke küçük mavi otomobiline bindi ve gitti. Salı günü geldiğinde hali perişandı. Bir sebze çorba sı içip hemen yatağa girdi. Kır havası pek yara mamıştı.

Neyse. O süreden beri bir tuhaf. Bazen neşe li, bazen saatlerce odasına kapanıyor. Bir gün

odasında ağlarken buldum. Sümüklü bir kız çocuğu gibi. Çarşıdan dönmüştüm, onu o halde görünce çocuklara birşey oldu zannettim. Yanılmışım, bir hiç için. . Ama yine de kimse beni düşündüklerimden vazgeçiremez, bu kadının bir derdi var. Bay Philippe bile farkına vardı. Onun tenkit edilecek bir yanı yok altın gibi bir insan. Oradan çiçekler, şuradan yüzükler getiriyor, ne yapacağını bilemiyor. Aralarının açık olduğunu söylemeye de imkân yok. Birbirlerine karşı, her zaman nazikler. Hatta dün Bayanın neşesi yine yerinde değildi, Bay Philippe onu kollarına alıp merdivenleri çıkarttı. Son basamaklara geldiklerinde bir gülüşme duydum. Bayan ancak oraya kadar, gülmemek için kendini tutabilmişti. Benim iğrenç herifin üç yıl evlilikten sonra bana bu tür şeyler yaptığını hiç hatırlamıyorum.

Belki de seni ilgilendirmeyen şeylere ne diye burnunu sokuyorsun diyeceksiniz ama bana kalırsa bir doktora ya da başka birini gözükmesi iyi olacak. Hah, meselâ Ménie Grégoire. Küçükler öğlen uykularını uyurlarken onu dinliyorum, iyi bir kadın. Çok da seviyorum, işim bitti mi doğru radyonun başına, onun programını dinlemeye koşuyorum. Bir telefon edip şunları söyleyeyim, "Bayan Ménie, patronum son günlerde iyi değil. . . . Aniden çıkıp gidiyor, dönüşünde de gözleri hep şişmiş oluyor..Her akşam sokağa gezmeye, çıkıyor. Bayan Landermann'da geçirdiğini söylediği iki ya da üç günden sonra eve dönüğünde saatlerce ağzını bıçak açmıyor. Oysa önceleri çok neşeli bir insandı. "

Bazıları da öyle acaip sorular soruyorlar ki insanın bunları nereden bulup çıkarıyorlar diye si geliyor. Kocalarının iktidarsızlıklarından tat min olamadıklarından, v. s. söz eden bir sürü ka dın, hepsi de dertlerine deva arıyorlar. Bütün bunların cevabını radyodan istiyebilmek için İn sanın biraz hayasız olması gerek herhalde. Ben imkân yok Lucien'in bana yaptıklarını, ya da yap madıklarını kalkıp anlatamam. Ama Ménie soru ların altında yatan problemlerle hiç ilgilenmi yor ve cevabı yapıştırıveriyor, "Haklısınız sayın Bayan, sizin de zevk duymaya hakkınız var. . . . "

Dikkatinizi çekeyim, sorulan şeylerin hepsi öyle gülünüp geçilecek şeyler değil. Geçen gün Ménie'yi arayan oniki yaşında bir kız çocuğu ko nuştu. Tatilde beş erkek ve kız kardeşiyle yalnız mış. Annesi yedinci çocuğunu doğurmak için has tahaneye yatmış ve her akşam eve sarhoş dönen babası da kızın peşinden koşup eteklerini kaldır maya uğraşıyormuş. Eteklerini kaldırmasına i- zin vermediği halde ekmek bıçağı ile intihar ede ceğini söyleyip tehdit ediyormuş. Kız Ménie' ye şunları soruyordu, Acaba babamın isteklerini ka bul etsem mi? İntihar etmesinden korkuyorum , ne de olsa biraz para getiriyor. . Annem ise bu şartlar altında çalışamaz. Ama babam ölürse o çalışmak zorunda kalacak, ben de en nefret etti ğim işi yapmak zorunluğunda kalacağım, çocuk lara bakmak. . . ! Ménie çocuksu bir sesle — bü yük insanlarla aynı tonda konuşmuyor. çocuklara tatlı ve dostane bir sesle hitap ediyordu—. " Sev gili küçüğüm, endişelenmenize gerek yok babanı

zın o kadar yaramaz biri olabileceğini zannetmi yorum. . Sizin gibi küçük kızların hayal güçleri oldukça geniş olur, bilmem anlatabiliyor mu yum?... Babanızın herhalde ilgiye ihtiyacı var . Bunu da sizde arıyor olsa gerek. . -Ama ya be nim de karnım şişerse?diyordu küçük kız— Sev gili küçüğüm, böyle birşeyin hiç de iyi olmaya cağını babanıza güzellikle anlatın, diyordu Mé nie — Ama beni tokatlıyor. . — Haydi, haydi küçü güm, ne yaparsınız bütün bunların nedeni kuşak lar arasındaki uçurum. Büyüyünce bunların hep sini anlarsınız. Cesaretiniz kırılmasın. Allahaıs marladık küçüğüm, gözlerinizden öperim".

Bayan için de bir konuşsam iyi olacak. Üste lik kendi kendime hasta mı, yoksa başka birşeyi mi var deyip duruyordu. Geçen gün banyoda sır tını fırçalarken bir de ne göreyim?Bayanın el leri, güneşte yanmış gibi kestane rengindeydi ve bu renk birdenbire bileklerinde kesiliyordu. . .

— Ellerin üşüyor mu?
— Ne dedin ?
— Elle. . . müyor ya?
— Hayır, iyiyim
— Yoruldun mu?
— Efendim ?
— Yor . . . . . mu ?
— Hayır. . . . Bu kaskla ne dediğini pek duya mıyorum. Daha yüksek sesle konuş. . Daha yük sek sesle konuş diyorum. . . .
— Biraz evvel korkmadın ya?
— Hayır.
— Daha yavaş gitmemizi ister misin?

— Hayır.

– O halde iyice bana yapış, rüzgâra karşı direncimiz azalır.

Longjumeau kavşağındaki kırmızı ışıkta iki araba arasında durdular. Sağdakinin camından bir çift, motosiklete ve üzerindeki iki şövalyeye bakıyordu.

Arabayı kullananın gözlerini aşağıya kaydırıp dev Honda'yı baştan aşağı süzüyor ve güneşin altında pırıldayan uzun ve krome egzoz boruları adama göz kırpıyorlardı. Adamın bakışları, eski günleri hatırlamış gibi adeta motosikleti okşuyorlardı. Motosikletin dört çelik silindiri, koyu yeşil renkteki benzin deposu adamın göz bebeklerine yansıyordu. Şövalyelerden büyüğü ayağını yere koymuş, dengeyi sağlamaya çalışıyordu.

DS'in içindeki adam bakışlarını yanında oturan kadına döndürdü. Dudakları kımıldadı. Her halde kendisinin de yirmi beş yaşındayken, bunun kadar güzel olmamakla birlikte bir motosikleti olduğunu söylüyordu. Kadın omuzlarını silkti ğine göre adam bir tane de ben alsam demiş olmalıydı.

Yeşil ışık yandı ve motosiklet fırladı. Arabaların arasından sıyrıldı ve iyice yağlanmış motorun devirleri tatlı bir gürültüyle yükselmeye başladı. Yana yatıyor, arabalara çarpmamak için zikzaklar çiziyorlardı.

Küçük şövalye başını büyüğünün omuzunun üzerinden uzatmış, ibresi gittikçe yükselen sürat göstergesine bakıyordu, 120, 130, 140... Buğday

tarlaları, ormanlar, yol ve gök yavaş yavaş kay bolmaya, renkli çizgiler halini almaya başladılar Daha, daha hızlı. . . ! Boş yolda, 150, 160, 170 kilo metre ilerliyor ve bacaklarının arasında titre yen çeliği hissediyorlardı. Rüzgâr vücutlarını kesmeye başlamıştı. Küçük şövalye gözlerini ka patıp başının önündekinin sırtına dayadı, artıkya pabileceği birşey yoktu. Hiç birşey düşünmeme- ye çalışıyordu, aklını başka bir yere vermesi ye, rinde fırlayıp gitmesine yol açabilirdi. Kaskla rın altında aynı gülümseyiş vardı ve iğne 180 ile 190 arasında oynuyordu. I'in, sonra 9'un, sonra da O'ın üstüne geliyor ve tekrar aşağıya doğru , kayıyordu. Bir köye yaklaşıyorlardı. İbre düşme ye başladı ve yavaşlamalarıyla birlikte rüzgâr yerini odun, saman ve ıslak toprak kokusuna bı raktı.

Arada sırada, böyle, dünyanın en hüzünlü şeh ri olan Etampes'a kadar uzanıyorlardı, ama Jo sé'nin hayalinde, sürat ibresinin sonuna kadar dayanabileceği, Toulouse'a, daha uzaktaki şehir lere ve hatta sonsuz kadar giden bir yol vardı . .

İçi bunalanlar için mezarlıkları ziyaret et mekten daha sakinleştirici bir şey yoktur. José de Paris'in en neşeli ölülerinin ve en masum canlılarının bulunduğu Montparnasse bahçesine gitmişti, güneşlenen hippiler, paten kayan çocuk lar, örgü ören anneler, küçük kilisenin gölgesinde ölümün ve aşkın etkisiyle birbirlerine yapış mış aşıklar. . José taşları yıkılmış, veremin kur banı unutulmuş gençlerin mezarları ve SanatVa tan ya da Ticaret alanında yeri doldurulmamışların mozoleleri arasında ilerliyordu. Savaş meydanındacan vermiş bir askerin mezarı ba şında durdu ve yağmurun temizledigi oval res

mine baktı. Parlak gözleri ve şansı olmayanların ki gibi masum bir yüzü vardı, asker kepinin altında la Jocon'un gülümseyişi. Şansı olmadığı gibi mezar taşına Şövalye kelimesini yazdırmakta bile cimrilik eden bir ailedendi. Sonuç da şanssız adamın mezartaşında şu kelimeler yazıyordu, Lagion d'honnur nişanı kazanmış Şöye. Ve mu hakkak onu gömdükleri gün, kimse bu kısaltmayı hoş karşılamamıştı.

José bahçenin sonundaki papazların köhne değirmenlerine kadar ilerledi. Burada bile rahat yüzü görmeyen yahudilerin birbiri içine geçmiş mezarlarının yanına geldi.

Bahçede her türden insana rastlanıyordu. İşsiz güçsüzler, şairler, deliler... Saat dörttü ve bir sürü çukulata kâğıdı bahçenin yollarının üzerinde uçuşuyordu. José nereye gittiğini bilmeden ilerliyordu. İnsanın bazen böyle başı boş gezindiği, dolandığı, kendi küçük dünyasından sıyrılıp tutunacak bir el aradığı günler de oluyordu.

"... Epey oluyor, bir gün hasta olduğum için, bütün öğleden sonra yanımdan ayrılmayıp elimi tutmuştun. Yedi yaşındaydım. Çünkü babamdın.. Ve karın o iğrendiğim ilâçları zorla içirtmeye kalktığı için mantomu pijamamın üstüne giyip yollara düşmeye karar vermiştim.

Seni acele olarak bürondan aradılar ve on dakika geçmeden geldin. Seni, karının kilitlediği sokak kapısının önünde soğuktan ve sinirden titriyerek bekliyordum. Onun o anahtar merakı yok muydu...! Herhalde kapalı yerlerde oturma alışkanlığını ondan edindim. Kalbinin herkese kapalı

oluşu yetmiyormuş gibi bir de kalkıp köpeğinin yavrularını kulübelerine kilitliyordu. Kilitleri bozmayı, ya da fi:keteyle açmayı da onun saye sinde öğrenmiştim. . . "

İnsan bazen mezarlıklarda bile saçmalamak tan kendini alamıyordu.

" . . . . . İçeri girdin ve bir tek kelime dahi söylemeden beni kollarına alıp yatağıma çı karken, seni ne ısırmış, ne de bağırmıştım. Ge çerken Lili'ye bakışın onu ürkütmüştü, Ben de anlaşamayan annesi ile babası boşanmadığından geleceği kararan çocuklardan biriydim.

Beni soyup yeniden yatırdın. Oysa seni Pa ris'te bekleyenler vardı, bir masanın etrafında, ellerinde kalemler, önlerinde de dosyalar oldu ğu halde oturan ve kızı hastalandığı için giden, başkanı bekleyen bir sürü adam. Oysa dünyada hiç bir kadın bir toplantıyı terketmene neden olamazdı, karın bile.

Sen, hiddetinden korkulan, sabırsızlığı dille re destan adam yatağımın yanıbaşına oturmuş ve akşama kadar elimi tutmuştun.

Çarşafların içinde yanıp tutuşuyor gözlerim kararıyordu. O zaman eline iyice yapışıyor ve senin uyumamdan yararlanıp elimi bıraktığını, rüyamda görünceye kadar uyuyordum. Uyandığı-mda elinin halâ elimi tuttuğunu ve çarşafın ucuy la alnımda biriken terleri sildiğini görüyordum.

Daha sonra, seni merdivenlerden kaldırıp gö türdükleri zaman, o sersemin bütün ısrarlarına rağmen seni görmek ve öpmek istememiştim. . Ellerinin artık soğumuş olabileceğini düşünmek

bile istemiyordum. Herhalde şimdi o elden geri ye sadece dağılmış, kurumuş kemikleri kalmış - tır. Onbeş yıl, dile kolay....."

Ayrıca mezarlıklar insanın rahatlıkla ağlı yabileceği en uygun yerdir. Çünkü kimse nedeni ni sormaz, herkes bildiğini sanır.

İnsanın aynı zamanda bir bankacının ve bir gansterin karısı olması oldukça zordu. Ayakları nızın her biri ayrı yönlere yönelmiş iki gezege nin üzerindeymiş, kuzeye yönelmek i steyen ama kuzeyin güneye ittiği bir pusula iğnesi gibi. Böy le bir durumu sürdürebilmeki çin soğukkanlı, pe rukalara ve siyah gözlüklere sahip olmak gerek li.

Masum sokaklar ve lokantalar birer tuzak halini alıvermişlerdi. Bütün gittikleri yerlerin servis kapılarını öğreniyor, iki ayrı sokağa kapı sı olan pancurları kapalı otelleri tercih ediyor lardı. Ellerinden geldiği kadar gevezelerden, me raklılardan ve şantajcılardan kaçınmaya çalışı yorlardı. José Verraque'i Ponthieu sokağında bi erkekle gördüğünü ona buna anlatmak Christine Martin'i kimbilir ne kadar çok sevindirirdi. Bo line kolunu dolamış ve yürürken elinin hafif bi hareketiyle José'nin kilotunun lâstiğini şaklatan bir şarışın adamla.. Neyse ki kaltak bir köste - bek kadar miyoptu ve hiç birşey görememişti.

Geceleri uyumuyor, bekliyor ve telefon iki ke çaldığında yerinden fırlıyordu. İki kez çalan telefonun tek bir anlamı vardı, "Saint-Florentin, sokağının köşesinde seni bekliyorum." Üstüne bi şey geçi ip bir bahane uydurarak, ya da buna

hiç gerek duymadan sokağa fırlıyordu. Ziyafet - leri yemeğin ortasında, sohbetleri en heyecanlı anlarında terkediyordu.

Bir cesedi bile tek bir sual sormadan sak layacak bir karaktere sahip Didi Landermann Jo sé için bir cankurtarandı. Geçen akşam birlikte yemek yedikleri, ya da haftada iki gün tenis oy namaya gittikleri hatırlatılınca sade ve kendin - den emin bir sesle cevap veriyordu, "Ah evet !".

Her sabah kahvaltı ederken Juliette'in getir diği gazeteyi titreyen ellerle açıyordu, tanıdık bir simaya raslamak, bir gangsterin yakalandığı nı belirten, büyük puntolarla yazılmış bir haber le karşılaşmak korkusuyla. Zira François nere de, ne dolap çevirdiği pek belli olmuyordu.

Geceleri, kocasını uyandırmamak için, çar şafların altından santim santim sıyrıldığı, önce bir ayağını sonra dizini yere koyup kaçtığı olu yordu. Karanlıkta giyiniyor ve daha sonra merdi venlerden iniyordu. Kapıları boğuk bir sesle aç mayı ve kapamayı öğrenmişti. Kapıdan çıkınca, doğru sokağın köşesinde, başka bir yere taşınma sı gereken sandıklarla dolu olan kamyonete koşu yordu. Ne sandıklarıydı bunlar? Seni ilgilendirebi lecek şeyler değil, demişti Beaufuls. Yazlık evi nizin anahtarını ver, söz veriyorum üç gün için de sandıkları başka bir yere taşıyacağım. Ve kamyonet Saint-Nom'un uyuyan evleri arasından geçerek evin önündeki meşelerin altında durun ca inip sandıkları boşaltıyorlardı. Gece sıcak tı ama sinirden ve korkudan dişleri birbirine çar pıyordu. Ya bir köpek havlarsa? Ya biri onları gö

rürse?Sonra da heyecanlarını yatıştırabilmek için hafta ortasında şehrin yarıyarıya boş olduğu nu düşünüyorlardı. Korkmaları için hiç bir neden yoktu ki. .

Herkese örnek teşkil edecek bir hayatları olacağını düşünüyorlardı. Sakin bir günlük yaşantı tatiller, hafta sonları, iyi dostlar, değiştirilmesi gereken halı, çocukların dersleriyle ilgilenmek Philippe'in almaki stediği mavi gömlek, trafik yoğunlaşmadan yola koyulmak, Ailece'in aşıkla rı Benjamin'in patenleri, pazarda satılan şeftali lerin kokuları, Elizabeth'in çiçekli şapkasıyla birlikte havaya uçmadığından emin olmak için pazar sabahları Paris'teki bütün İngilizlerin va tan hasretiyle içi yanmış buldozerler gibi Obser ver ya da Sunday Times avına çıktıkları gazete satıcısı.

Oysa şimdi bir fırına adeta kuluçkaya yat mıştı. Gittikçe büyüyor, yükseliyor, tehdit ediyor du. Ancak bir mucize onları kurtarabilirdi. Ama mucize de aksine gizleniyor, uzaklaşıyor, parça lanıyordu. Kasımpatları artık karların arasın dan fışkırmıyor, çeşmeler suçsuzların kanları nı temizlemek için akmıyorlardı. Topal topal kalmayı tercih ediyor, dağlarda çobanlık eden ve halâ bekâretlerini kaybetmemiş genç kızlar ar tık meleklerin şarkılarını duymuyorlardı. Pisle nen denizlerde dolaşamayan insan artık Ay'da dolaşmaya başlamış ve bu gibi şeylerin hiç de zannedildiği gibi olağanüstü olaylar olmadığı anlaşılmıştı. Gidip gelenlerin şahadetleri bunun en büyük deliliydi uzay gemilerinden ve Sessiz

lik Denizinden kulaklarımıza kadar gelen sesler dinî kitapların sözünü ettikleri, ne yedi kollu altın şamdanlardan, ne alev rengi zırhlardan, ne de aslan başlı atlardan bahsediyorlardı. Hep bildiğimiz şeyleri işitiyorduk, ayaklarım ağrıyor, her taraf toz içinde, dişlerimi fırçaladım. Hatta Tanrı bile şüpheyi üzerine çekmek için çenesini tutuyor ama yine de arada sırada bir gazeteci ye beyanat vermekten kendini alamıyordu.

François Beaufils, José'yi Saint-Germain-en Laye ormanındaki bir lokantaya akşam yemeğine götürdü. Yazın başlangıcıydı. Hava zambak çilek ve çimen kokuyordu. Ağaçların altındaki masaları aydınlatan lambalar oturanlara birer hayalet havası veriyorlardı. Gülüşmeler yükseliyor, kıymetli şaraplar ince bardaklara, oradan da karanlık boğazlara boşalıyorlardı.

Paris uzaktaydı ve zaman sanki durmuştu.. François kavun ve kirazlı ördek istedi. José'ye karşı her zamankinden daha nazikti. Sigarasını yakıyor, bardağına şarap koyuyor,... Bileğinin üzerine koyduğu parmağı damarları takip ederek koluna doğru yükseliyordu. Aceleci değildi, çok süresi olduğunu biliyordu. Söyleyeceği bazı şeyler de vardı ama önce bir kahveler gelsin ondan sonra.. Tek şekerli mi? François, kolları masanın üzerinde, gözleri sahip olduğu kadının gözlerinde olduğu halde konuşuyordu. José söylediklerini işittikçe kulaklarına inanamıyordu.

— Artık, diyordu François, yaşamaya çalışacağız. Sana benimle birlikte Güney-Amerika'ya

gelmeyi teklif etseydim ne derdin? Herşeye yeni den başlar, birbirimizden hiç ayrılmazdık. .

José kendi kendine acaba hayâl mi görüyo rum diyordu. Halâ ona güvenemiyordu. Herhalde söylediklerinin hepsi şakaydı. Bekliyor ne cevap vermesi gerektiğini düşünüyordu. . .

— . . . . dayanamıyorum artık, dedi Beaufils. Sanırım sen de. . ? Cali'de, Kolombiya'da, Pana ma'nın altında, Cocos adalarının karşısında, Ek vator'un biraz üzerinde oturan bir arkadaşım var. Önce Cebellütarık'a, oradan da bir kotra ile Antiller'e gideriz. Kotrayı Karakas da satıp Ve nezuella'nın bir kısmını karadan aşıp Kolombi ya'ya varırız. Ne dersin?

— Gitmek, dedi José? Seninle-gitmek? Bir daha dönmemek üzere? Yoksa sarhoş musun . ? Benimle alay mı ediyorsun? Ne diyeceğimi mi merak ediyorsun? Sana inandığıma mı inanıyor sun?

— Bana bak Joséphine, dedi Beaufils. . Bana bak. . .

Gülmüyordu. José'nin bileğini sıkıyor ve bek liyordu. O ise, yaşlı, halâ şaşkın, inansam mı aca ba diyen bakışlarla bakınıyordu. . Tanrım ne o- lursun bu rüyam sona ermesin, hiç uyanmaya yım. . Bütün gördüklerim gerçek olsun. . . Bu ge ceyi ve mucizesini bana bağışla Tanrım. . Beni çağıran, beni alıp götürmek isteyen ve sonunda ben onunkilere nasıl atıldımsa benim kolları ma da öyle atılmak isteyen Beaufils'in sesi. Ve José, sesi soluğu kesildiği için, sessizliğininred anlamına gelmesini önlemek istercesine başını

evet dercesine sallıyordu. . Evet, evet, evet. . . . diyordu José'nin başı.

Gidiyorlardı, uçağa bindiğini, bindiklerini görüyordu. Gidiyorlardı, François ve o, arkalarında hiçbir iz bırakmadan, ne çocuklar, ne Philippe, ne de geçen günlere ait hatıralar. Yepyeni bir hayat önlerinde uzanıyordu. François biletleri elinde tutuyor ve uçak Erdem Kayası" Cebel lütarık'a doğru alçalıyordu.

— Gitmemiz senin elinde, dedi Beaufils. Karar verecek olan sensin. . Beni iyi dinle, tam onyedi gün sonra yüz yirmi milyon franklık altın Verraque Bankasında toplanacak. Külçeler iki gün kasalarda kalacaklar. . .

— Nereden biliyorsun

— Biliyorum. . Bu külçeleri istiyorum. Onları istiyoruz, değil mi? Yeni bir hayata parasız başlanmaz. Bu altınları, José bu altınları mutlaka bize vermelisin. .

— Ama , dedi José, nasıl olacak?

— İşte, dedi Beaufils. Kasaların anahtarlarını ve şifrelerini elde etmek gerekli. Ben hangi kasalarınkini istediğimi sana söyliyeceğim. Yirmibir haziran gece büyük bir ziyafet vereceksin kimin şerefine olursa olsun, orasına karışmıyorum. . Çok ama pek çok davetli olması gerekli . . Hatta imkân bulursan Cumhurbaşkanını ve muhafızlarını da çağır. Benim istediğim etrafın kalabalık olması. Ayrıca güzel olmanı da istiyorum, hiç olmazsa seni son defa görecek kocanın aklında güzel bir hatıra olarak kalabilesin. Bütün hareketlerimizi bir roketin fırlatılışında olduğu gi

bi saniyelerle ölçeceğiz. Yanımda dört kişi daha olacak. . Servis yapan garsonlar, ya da banka mu hafızları kılığında olacağız. Herşeyin gürültüsüz patırtısız sonuçlanması gerekli. Külçeleri bera berimizde götürmeyip Fransa'da bırakacağız ve ancak aradan bir müddet geçtikten sonra azar azar piyasaya süreceğiz. . Hemen o akşam bizi bekleyen bir uçakla hareket edeceğiz. Kocan da vetlilerle, meşgul olacağı için yokluğunun hemen farkına varamayacak, belki de kaçırıldığını zan nedecek. Bu arada bize getireceğin anahtarların da ortadan kaybolmuş olması onları sabaha ka dar oyalıyacaktır. Sabahleyin külçelerin yerinde yeller estiğini farkettiklerinde biz çok uzaklar da olacağız.

— Bunu yapamam, dedi José. Yapamam !

— Sen bilirsin, dedi Beaufils. . O halde gideme yiz. Oysa benimle gelmek isteyeceğini sanmış - tım, yanılmışım.

Ve cesaret vermek istercesine elini omuzu na koydu. Onun, François'nin eli omuzunda. Par maklarının sıcaklığı, elbisesinin ince ipekli ku maşının altına süzülüyordu.

FAUBOURG-SAINT-HONORE SOKAĞINDA WESTERN

Gangsterler bir soygunteşebbüsünden sonra bir bankacının karısını kaçırdılar.

Olay dün akşam saat 23. 45 sıralarında genç bankacı Philippe Verraque'in kendi bankasının bulunduğu Faubourg-Saint-Honoré sokağının 207 numaralı binasında meydana geldi..

Verraque'in konağında büyük bir davetli kit lesinin katıldığı bir ziyafet verilmekteydi. Bir den silâh sesleri duyulmuş ve görgü tanıklarının anlattıklarına göre iri yarı, yüzünün büyük bir

kısmı taktığı motosiklet gözlükleriyle örtülü ve eli silâhlı bir adam Bayan Verraque'dan, banka cının karısı, başkası olmayan bir kadını sürükli yerek götürmüştür.

Adam kendisini takip edebilecekleri ürkütmek maksadıyla birkaç el havaya ateş etmiş ve daha sonra şaşkın polis memurlarının bakışları arasında Saint-Florentin sokağının köşesindeki Siyah DS'e binerek, beraberinde genç kadın oldu ğu halde uzaklaşmıştır.

Bir süre Franck Ladurie'de baş mankenlik yapan, otuz yaşında güzel bir kadın ve iki çocuk annesi olan Bayan Philippe Verraque, doğuşunda Joséphine Boudard, yine görgü tanıklarının ifade sine göre kaçırıldığı anda halsiz ve korku için deymiş. Sol bileğinden tutularak haydut tarafından DS'e sokulan Bayan Verraque bir kaç kez kaçmak istemişse de başaramamıştır.

Bunu DS'in hareketinden bir kaç dakika sonra olay yerine gelen polislerin Meudon-Belle vue'ye kadar süren takipleri izlemiştir. Saat 0. 35'e doğru inşaa halindeki bir binanın şantiye sinde sıkıştırılan haydut arka lâstikleri polisin açtığı ateş ile patlayan otomobilini terketmek zorunluğundakalmıştır.

Adam korkudan yarı ölmüş vaziyette olan kadınla kaçmaya devam etmek istemiş, ancak polisin yeniden ateş açması üzerine avını bırakıp tek başına şantiyenin yanındaki küçük bir soka ğa dalmış, bir kaç dakika sonra da çember içine düşerek polisin kurşunları arasında can vermiş tir. Bilgiye göre daha önceki takip sırasında

meydana gelen silâhlı çatışmada bir kurşun da Bayan Verraque'in kürek kemiğine isabet etmiş tir.

Yapılan açıklamaya göre, ölen, eski bir sabı kalı olup cinayet masası ve malî polis tarafın dan aranan, 37 yaşındaki François Beaufils'tir..

Olay yerinde komiser Duflot tarafından baş latılan tahkikat kaçırma olayının yanısıra bir de soygun teşebbüsünün varlığını ortaya çıkarmış tır. Olay sabahı bankaya önemli miktarda külçe altın getirildiği belirtilmiş ve altınları taşımak için getirildiği sanılan çuvallar, bulunan silâhla rın Beaufils'in bu işte tek başına olmadığının de lili olduğunu açıklamıştır. Öteyandan binada bir zorlama izine rastlanmamış olması soygun te şebbüsüne bankayı iyi bilen kişilerin de karış mış olabileceği görüşünü kuvvetlendirmektedir. Haydutların davetlilerin giriş çıkışları sırasın da içeri girmiş olacakları tahminler arasında dır.

Konağın normal personeli, dışardan gelen hizmetkârlar ve aralarında birçok önemli şahsi yetin bulunduğu davetliler hiçbir şüpheli şahsa rastlamadıklarını belirtmişlerdir.

Olay hakkında Bay Philippe Verraque şu ifa deyi vermiştir:

" Resepsiyonun en hareketli anında, saat 23. 30' a doğru, konağın orta bloğunda bulunan özel büromda bir adres almak için, yanımda birkaç davetli olduğu halde salondan ayrıldım.

Odama girdiğimde her akşam masamın kilit li bir çekmecesine konulan kasa anahtarlarının

yerinde olmadığını farkettim.

İçime birşüphe düştü, iki günlüğüne bankamı za bırakılan altın külçelerinin yerinde olup ol madığını kontrol etmek için zemin kattaki kasa dairesine inmeye karar verdim. Şunu da belirte yim, kasa dairesine ancak benim odamdan, ya da o saatte kapalı olduğundan emin olduğum ze min katındaki kapıdan geçilerek girilebilir.

Her olanağa karşı büromda bulundurduğum tabanca elimde olduğu halde merdivenleri in mek üzereyken karım yanıma geldi. Salondan ay rıldığımı görmüş ve birşey mi oldu acaba diye rek peşimden gelmişti.

Aklımdan geçen ihtimallerden ona bahset medim, sadece kasa dairesini gözden geçiripge leceğimi, salona dönmesini söyledim. O ise be nimle gelmekte ısrar etti, vazgeçiremedim.

Küçük merdivenin ışığı yanıyordu. İnerken, alârm tertibatının sabote edilmiş olduğunu far kettim. Karıma tekrar büroma gidip, beni bekle mesini söyledim, ama o gelmekte direndi. Merdi venleri ben önde o arkada iniyorduk. Son ba sa maklara vardığım anda beynimin sarsıldığını hissettim. Kendimi müdafaa etmeme ve karıma yardım istemesini söylememe fırsat kalmadan ense köküme bir yumruk yedim. Zannedersem , haydutlar yukarı çıkarken karımı da beraberle rinde götürdüler. Ben ise kendimden geçmiş. tim."

Bayan Philippe Verraque'in kaçırılışı ön ceden mi planlanmıştı, yoksa soygunun başarı- sızlığa uğrayacağını farkeden haydutlar hiç yok

tan iyidir deyip genç kadını kaçırmaya mı karar vermişlerdi? Bütün bu soruların cevabı ancak François Beaufils'in suç ortakları ele geçirildikten sonra ve tahkikat ilerledikçe anlaşılabilecek.

Olayın talihsiz kurbanı Bayan Verraque ise derhal Boucicaut hastahanesine kaldırılmıştır. Kürek kemiğini delen kurşun dün akşam yapılan bir ameliyatla çıkarılmış ve doktorlar durumunun endişe verici olmadığını belirtmişlerdir. Geçirdiği şoktan hâlâ kurtulamayan kadının ifadesinin alınması ileri bir tarihe bırakılmıştır.

Hareketlerimdeki acemiliğe bakıp da gülme
mek gerek, ilk kez bir yeri yakıyorum. Senin
için böyle birşey yapmak herhalde bir problem
teşkil etmezdi, emin adımlarla hedefine ilerler
din. Seni görüyorum François, seni, o kadar net
ve. . Senden arta kalan tek şey olduğuma göre
böyle hareket etmek zorundayım, Seçme olana
ğım bile yok. Dişlerim birbirine çarpıyor, zaten
her zaman karanlıktan korkmuşumdur. Ne kadar
derin nefes alırsam alayım, kendi kendime
mamam gerektiğini ne kadar telkin edersem e-
deyim olmuyor. Korkuyorum. Geceleri dolaşan
ruhlardan, beni gözleyen, nemli dudaklarını

cuduma kondurmaya hazır, basamakları çıkar ken bacaklarıma yapışıverecek olan ruhlardan , korkuyorum.

İnsanlar beni u k[illegible]mıyor. Biraz evvel köyün içinden geçtim, ıssızdı, Philippe ve çocuklarım, gibi herkes uyuyordu. Orman yolundan kum te peciklerine gelinceye dek bir tek canlıya rastla madım. Eylül kıyıyı temizlemiş, geriye sadece , yağlı kâğıtlar ve otomobil lâstiklerinin çimler üzerinde bıraktığı izler kalmıştı.

Ne gören oldu, ne de işiten. Zaten güzel Ba yan Verraque'in, elinde bir meşale olduğu halde ıssız bir evi yakmaya kalkışacağı, kimin aklına gelebilirdi?

Philippe bile, Fransa'nın bu harap bölgesin de ne diye bir ev satın almasını istediğimi bilmi yor. Neden olarak bir çocukluk hatırasını ileri sürmüş, o da hiç kurcalamadan, bunu bir kapris olarak kabullenip evi satın almıştı.

Aslında bu evi de satın alabilirdim. Ama ha yır, bu imkânsız! Burada ancak seninle yaşayabi lirdim. Zaten son buluşmamızdan beri ilk ke bugün geliyorum, yedi sene geçti, sensiz yedi se ne... Aradasırada uzağından geçtiğim oluyor , yazdan yaza sıvalarının döküldüğünü, çatısının çürüdüğünü ve duvarların üzerine bir sarhoşun kasketi gibi çöktüğünü farkediyordum. Menteşe ler paslanıyor, bahçe gittikçe balta girmemiş bir orman görünümü kazanıyordu. Biraz önce arkadaki yosun tutmuş kapıy elimle hafifçe i mem açılmasına yetti. Yol arafındaki kapıya emlâkçı yepyeni bir kilit tak tırmış. Bahçe duva

ra asmış olduğu " SATILIKTIR" levhası beni çi leden çıkarıyor. Sen de benim gibievde bizden başkalarının oturmasına dayanamazdındeğil mi

Bana yardım etmen gerek birşeyler söyle , bir fikir ver, nereden başlıyacağımı bilemiyo rum. Perdelerin eteklerinden mi, yoksa çatının tahtalarından mı?Denizden esen rüzgârla her taraf o dek rutubetlenmiş ki kolay kolay tutuş turabileceğimi sanmıyorum.

Annenin Saint-Thérése'i şöminenin üzerin den, iki vazonun arasından bana gülümseyerek bakıyor. Çerçevesini örümcek ağları kaplamış . Oturduğu koltuk, yattığımız yatak, yaktığımız ate şin külleri hep buradalar. İşte sekiz gün boyunca içip bitirdiğimiz şişeler, birlikte resimlerine baktığımız çocuk kitapları. Dünyanın bütün dehşe ti orada, kapının yanındaki askıda, vücudunun ka lıbı gibi, halâ kolunun ve omuzlarının kıvrımları belli olan eski deri ceketin. Onu görünce gözleri min önünde kumsalda elele koşuşumuz canlandı düşüpte yaralanınca hızını alamayıp koşmaya de vam eden sırtın. . Aslında bir kadın bir erkek i- çin her zaman bir ağırlıktır ve artık taşıyama yıp elini bıraktığında, kadına erkekten kalan son hatıra uzaklaşan sırtıdır.

Haftalar, aylar boyunca düşündüm durdum .. Acaba sırtından mı, yoksa yüzünden mi vurul muştun, ambülansa koyduklarında acı çekiyor - muydun yoksa artık hiç birşey hissetmiyor muy dun? Tabiî olarak seni nereye götürdüklerini ba na söylememişlerdi, diğerlerini de göremedim , zaten kimseye soramazdım ki.. Philippe beni ,

hastahaneden aldırıp özel bir kliniğe yatırttı . . Philippe Verraque gibi bir adamın karısı hasta hanede kalamazdı, değil mi? Sıcak, pahalı ve gazetecilerin girmesi yasak bir klinik. Uyandığım da Philippe yanımdaydı, ayak ucumda çiçekler, kapının yanında sivil kıyafetli bir polis. Bana sorular sordular. Cevap verdim. Philippe'in merak ettiği bu kadar olay içinde ne diye beni kaçırmaya kalkıştıklarıydı. Bilmem. . . !

Seni tanımıyordum. Daha önceden de görmemiştim. François Beaufils mi dediniz? Hayır, söylediklerinizin benim için hiç bir anlam taşımıyor. Daha sonra Maro Santonel ile Didi Landermann geldi. Elimi sıktıktan sonra polise daha fazla yorulmamam gerektiğini hatırlattı. Gözlerinin içine bakıp: "Zannedersem raporunuz için gerekli herşeyi öğrenmişsinizdir". Polis bunun üzerine fazla ısrar edememişti. Daha sonra da bana dönüp, "Artık merak etme José, herşey düzelecek. . . . "

Devamlı olarak ağladığım için bir sürü sinir ilâcı verdiler. Sanki ender rastlanan bir hayvanmışım gibi ziyaretime geliyorlardı. Sordukları sorular polislerinkinden daha can sıkıcıydı. Kadınlar özellikle haydutu, seni soruyorlardı. . Zaten bütün kadınlar bu tür olaylara meraklı dırlar. Annem anlatırdı, onun zamanında kadınlar Landru'nun hatıralarını yaktığı ocağa elleri ni değebilmek için sıraya girerlermiş. Lili Boudard küçüklüğünde oraya nasıl gittiyse, haberi duyunca yanıma da öyle koşarak gelmişti. Onun sivri suratını diğerlerinin arasında görünce az

daha ağlayacaktım. Ama kalkıp böyle işlere ne reden de karıştığımı sorması herşeyi değiştirdi.

— Ne kadar garip küçük kızım, sanki fırtınaları peşinden sürüklüyorsun...

Bayan Brooklet de aynı şeyleri söylemişti.

Günlerce başımı yastıktan kaldırmadım. Seni düşünmeye cesaret edemiyor ama yine de orada, toprağın altında ne duruma geldiğini düşünmekten kendimi alamıyordum.

Önümüzdeki eylül ayında otuziki yaşında olacağım, kocam şimdiye kadar hediye ettiği elmaslara bir yenisini ekleyecek, çocuklar sabahleyin kucaklarında çiçekler olduğu halde odama girecekler ve bu böyle yıllarca sürüp gidecek...

Herneyse en iyisi benzini merdivenlere dökmek olacak. Birkibrit yetti. Benzini iyice emen koyun postu ceket bir anda parladı ve alevler basamakları tırmanıverdiler.

José yolun biraz ilerisine parkettiği arabasına atladı. Kimse görmemişti. Gaza bastı. Sökmeye başlayan şafakla birlikte ıssız köydeki binaların siluetleri belirginleşmeye başlamıştı.. Herşey Benjamin Rabier'nin masallarındaki gibi sakindi, "....kediler damlarda mehtap altında, dolaşırken, köpekler rüya alemine dalmış....."

Bahçenin girişinde motorunu durdurup, farlarını söndürdüğü otomobil, yokuş aşağıya garaja doğru ilerledi. Sadece lâstiklerin çakıl taşları üzerinden geçerken çıkardığı boğuk ses onu

ele verebilirdi.

Garajdaki bir sandığa üzerinden çıkardığı blue-Jean'ı ve lâstik eldivenleri sakladı. Daha sonra vücuduna sinen benzin kokusunu gidermek için yıkanmaya gitti. Pencereden aydınlanmaya başlayanufuk gözüküyordu. Uzakta, çok uzakta sağda, François Beaufils'in, alevleri sönmeye yüz tutan evi. Ve kolu yüzünü örtmüş vaziyette uyuyan Philippe'in yanına, yatağa uzandı.

Doğan güneş beraberinde yazdan kalma bir gün getirmişti, masmavi bir gök ve tatlı bir rüzgâr.

José çocukları plaja götürdü. Uzun süre oğlu Benjamin ile yüzdü, daha sonra börekçinin kapalı oluşuna kızan Alice'i yatıştırdı.

Kahvaltı servisini yaparken Juliette köyün ilerisindeki bir evin yandığını söyledi. Terkedilmiş bir ev, herhalde hippiler yakmışlardı. Geçen gün üç tanesini çarşıya giderken görmüştü. Kız mı yoksa erkek mi olduklarını anlıyamamıştı. Chapu babanın garajında uyumak istemişler, o da izin vermeyince herhelde gidip o evde kalmışlar, öclerini almak istermişcesine de yakmışlardı.

Öğleden sonra José iskeleye inip balıktan dönen balıkçılardan Philippe'in tuzlu tereyağı ile birlikte yemeğe bayıldığı yengeçlerden aldı..

Sonra omuzunda çantası olduğu halde, tarlaların arasından geçerek evin yolunu tuttu. Köyün girişindeki evlerden birinin penceresinden bakan yaşlı bir kadın onu selâmladı ve bir an önce eve

gitseniz iyi olur dercesine parmağıyla yaklaşan fırtınayı gösterdi.

Kilisenin arkasındaki yoldan yukarı çıktı .. Bir dükkânın önünde şeftali almak için durdu. Bacalardan mevsimin ilk dumanları tütmeye başlamıştı. Fırtınanın rüzgârı daha şimdiden pencerelerdeki perdeleri şişiriyor ve uzaktan, yere çarpan bir tenis topunun hüzünlü sesi duyuluyordu.

Akşam yemeğinden sonra çocuklar uyumaya çıktılar, Philippe'de televizyonu açtı. Vietnam'da yine bir sürü insan ölmüştü.

— Korkunç, dedi Philippe piposunu doldururken. Bunun sonu hiç gelmeyecek galiba.

— Evet , dedi José.

— Ne demek evet?

— Bilmiyorum, dedi José.

— Bu kadar insanın ölmesi seni hiç mi etkilemiyor?, diye sordu Philippe.

—Hayır , dedi José.

— Çok garip, dedi Philippe. Arada sırada, kendi kendime seni neyin etkiliyebileceğini düşünüyorum. Bir sürü insan ölüyor, sen hiç oralı değilsin. Sanki ölüm seni hiç ilgilendirmiyormuş gibi

— Çıkıp yatsam iyi olacak galiba, dedi José. Haklısın. Bir hafta sonunda oturup benim de ölümü düşünmem iyi olacak.....!

-BİTTİ-

Bu kitap kitapçıda satılmaz. Bu serinin 4. kitabı ile birlikte 15. — TL. ya YAYINAJANS'tan sağlanır.